

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง
สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
หทัยรัตน์ กิจบำรุง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสาขาศึกษา
มีนาคม 2546
ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๒๑๘.๖๐๑
๒๑๘.๖๐๑
๒๑๘.๖๐๑

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง
สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
หทัยรัตน์ กิจบำรุง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา
มีนาคม ๒๕๔๖

หทัยรัตน์ กิจบำรุง . (2546). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
อาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์
กศ.ม.(สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พริ้มเพรา ผลเจริญสุข,
อาจารย์สุธีรา เมืองนาโพธิ์.*

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์
กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
ตามตัวแปร ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย
การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์
ในครอบครัวและอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยนำPRECEDE Framework มาประยุกต์เป็นกรอบแนวคิด
ในการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ชั้นปีที่ 1 – 3 สังกัดกรมอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานครจำนวน 402 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการ
เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ข้อมูลประมวลผล
สำเร็จรูปเพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการทดสอบไค-สแควร์

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ และเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 19.90
2. ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

FACTORS RELATED TO SEXUAL ACTIVITY AMONG FEMALE
VOCATIONAL STUDENTS UNDER THE DEPARTMENT OF
VOCATIONAL EDUCATION IN BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
HATHAIRAT KITBUMROONG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Health Education
at Srinakharinwirot University
March 2003

Hathairat Kitbumroong. (2003). *Factors related to sexual activity among female vocational students under the department of vocational education in Bangkok*. Master thesis, M.Ed.(Health Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinvirot University. Advisor Committee : Assist.Prof.Primprou Polcharoensook, Mrs.Suthira Muangnapoe.

The purpose of this survey was to determine factors related to sexual activity among female vocational students under the department of vocational education in Bangkok with the following variable : sexual activity value, sexual activity perception, accommodation type, entertainment place attending, drug addiction, gender practical-skilled, family relationship and peer influence. PRECEDE Framework was applied to design the conceptual framework. The sample size consisted of 402 female students in level 1-3 who were selected by using Multi-stage random sampling method. All data were collected from the questionnaires constructed by the author. Data analysis were percentage and Chi-square test.

Results of the study were as follows :

1. The most of female vocational students under the department of vocational education in Bangkok hadn't sexual activity and 19.90 percentage of female students had sexual activity.
2. Sexual activity value, accommodation type, entertainment place attending, drug addiction, gender practical-skilled, family relationship and peer influence had significant relationship with sexual activity among female vocational students under the department of vocational education in Bangkok at .05 level of significant.
3. Sexual activity perception was no significant with sexual activity among female vocational students under the department of vocational education in Bangkok .

ปริญญานิพนธ์

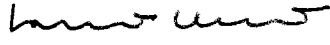
เรื่อง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง
สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

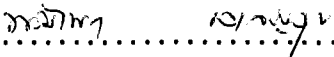
ของ

นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง

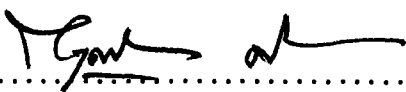
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพรณ์ หะวานนท์)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พริมเพรา ผลเจริญสุข)

.....กรรมการ
(อาจารย์สุธีรา เมืองนาโพธิ์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กฤตกรณ์ ประทุมวงศ์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ทรงพล ต่อนี่)

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากทบวงมหาวิทยาลัย
เป็นจำนวนเงิน 10,000 บาท (หนึ่งหมื่นบาท)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พริ้มเพรา ผลเจริญสุข อาจารย์สุธีรา เมืองนาโพธิ์ ประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤตกรณ์ ประทุมวงษ์ และอาจารย์ทรงพล ต่อนี้ กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำข้อคิดเห็นที่มีประโยชน์ ตลอดจนช่วยตรวจและแก้ไขข้อบกพร่อง ต่างๆรวมทั้งสนับสนุนและให้กำลังใจตลอดมา จนผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำปริญญานิพนธ์นี้ได้ สำเร็จ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ สพ.ญ. นภาพร มัชฌิมามกุล อาจารย์ทรงพล ต่อนี้ ดร. สุธิกาญจน์ ไชยลาภ อาจารย์อุดมพร ยิ่งไพบุลย์สุข และอาจารย์เอื้อมพร พลอยประดิษฐ์ ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ และแนะนำให้คำปรึกษาสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณอธิบดีกรมอาชีวศึกษา เจ้าหน้าที่หน่วยศึกษานิเทศก์กรมอาชีวศึกษา ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา ผู้อำนวยการวิทยาลัยพณิชยการอินทราชัย ผู้อำนวยการ วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว ผู้อำนวยการวิทยาลัยพณิชยการบางนา ผู้อำนวยการ วิทยาลัยพณิชยการเซตุนน ผู้อำนวยการวิทยาลัยพาณิชยการธนบุรี ผู้อำนวยการวิทยาลัย อาชีวศึกษาธนบุรี ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและการทดลองใช้ เพื่อหาคุณภาพ เครื่องมือ และขอขอบคุณนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกท่านที่ให้ความร่วมมือใน การตอบแบบสอบถาม

ขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับคุณยาย คุณแม่และน้องสาว ที่ให้กำลังใจตลอดมา คุณธารริน เชื้อจง คุณปริยาภรณ์ บุญยัง และคุณคมคาย ดัณฑ์พันธุ์กุล ที่คอยช่วยเหลือในการเก็บรวบรวม ข้อมูล คุณสุปรีดา มหาสุข และพี่ๆ น้องๆ ห้องผู้ป่วยหนักศัลยกรรมทุกท่าน ที่เป็นกำลังใจและ คอยช่วยเหลือทำให้การทำวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

หทัยรัตน์ กิจบำรุง

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	5
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
	กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	8
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	9
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า.....	10
	วัยรุ่นและพัฒนาการของวัยรุ่น.....	10
	พฤติกรรมทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น.....	17
	ปัจจัยที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น.....	23
	ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์.....	27
	การรับรู้ผลของการมีเพศสัมพันธ์.....	38
	ลักษณะการพักอาศัย.....	51
	การเข้าถึงสถานเริงรมย์.....	51
	ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม.....	51
	ความสัมพันธ์ในครอบครัว.....	56
	อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน.....	60
	แนวคิดที่เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม (PRECEDE Framework).....	64
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า.....	70
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	70
	งานวิจัยในประเทศไทย.....	73

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3	91
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	91
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	91
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	96
ลักษณะของเครื่องมือ.....	96
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	98
เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย.....	99
การหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	102
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	102
การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	103
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	103
4	106
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาค้นคว้า.....	106
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	106
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	106
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	107
5	127
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	127
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	127
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	127
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	127
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	128
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	130
อภิปรายผล.....	133
ข้อเสนอแนะ.....	142
บรรณานุกรม.....	145
ภาคผนวก.....	154
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	187

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกกลุ่มพื้นที่การรวมเขตกรุงเทพมหานคร	96
2	จำนวนและร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ แหล่งที่มาของค่าใช้จ่าย ความเพียงพอของค่าใช้จ่าย สถานภาพสมรส ของบิดามารดา การมีคู่รัก.....	107
3	จำนวนและร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ระดับคะแนนตามค่านิยมต่อการมี เพศสัมพันธ์ที่ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัว ต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และการมีเพศสัมพันธ์.....	109
4	จำนวนและร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง จำแนกตามสถานเริงรมย์.....	112
5	จำนวนครั้งและร้อยละของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามสาเหตุของ การไปเที่ยวสถานเริงรมย์.....	113
6	จำนวนครั้งและร้อยละของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามบุคคลที่เป็น เพื่อนเที่ยวสถานเริงรมย์.....	115
7	จำนวนครั้งและร้อยละของการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง จำแนกตามชนิดของสิ่งเสพติด.....	116
8	จำนวนครั้งและร้อยละของการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามสาเหตุของ การใช้สิ่งเสพติด.....	117
9	จำนวนและร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่มีเพศสัมพันธ์ จำแนกตาม การวางแผนการตั้งครรภ์ สาเหตุการไม่ป้องกัน และวิธีที่ใช้ในการป้องกัน	118
10	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์กับการมี เพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง.....	119
11	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์กับการ มีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง.....	120

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
12	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการพักอาศัยกับการมี เพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง.....	121
13	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์กับการมี เพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง.....	122
14	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้สิ่งเสพติดกับการมีเพศสัมพันธ์ของ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิง.....	123
15	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามกับ การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง.....	124
16	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับการมี เพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง.....	125
17	ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนกับการมี เพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง.....	126
18	คำอธิบายจำแนกของแบบสอบถาม คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน.....	184

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	8
2 ขั้นตอนการเกิดค่านิยม.....	29
3 กระบวนการวิเคราะห์โดยใช้ PRECEDE Framework.....	65
4 ลำดับขั้นของสามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม.....	68
5 ขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ.....	95

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ พัฒนาการทางร่างกายจะเห็นได้ชัดทั้งน้ำหนักและความสูง ทรวดทรงที่ลักษณะในการเป็นเพศหญิงหรือชาย การพัฒนาของต่อมฮอร์โมนและอวัยวะเพศจะเริ่มทำหน้าที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น สมอจะเริ่มพัฒนาเต็มที่ วัยรุ่นจึงเป็นวัยที่มีความคิด สติปัญญาแตกฉาน เข้าใจลึกซึ้งขึ้น แต่มักจะสร้างมโนภาพและความเพ้อฝัน จิตใจและอารมณ์มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากและไม่คงที่ ความต้องการในด้านการดำเนินชีวิต และพัฒนาตนเองมีมาก มีความสนใจตนเองและเพศตรงข้ามมากขึ้น อารมณ์อ่อนไหวไม่สามารถควบคุมได้ ในบางครั้งมีความอยากรู้อยากเห็นและอยากรทดลอง ต้องการการยอมรับในสังคมและกลุ่มเพื่อน อารมณ์ของวัยรุ่นที่แสดงออกจึงรุนแรงกว่าวัยอื่นๆ และการแสดงพฤติกรรมก็จะเป็นแบบรวดเร็ว เปลี่ยนแปลงง่ายไม่แน่นอน จึงมีผู้เรียกวัยรุ่นว่าเป็น วัยพายุบูแคม (พรรณพิไล ศรีอาภรณ์. 2537 : 11)

การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางร่างกายและจิตใจนี้เอง ทำให้วัยรุ่นมีความสนใจในเรื่องเพศ สนใจต่อเพศตรงข้าม ต้องการแสวงหาความแปลกใหม่ อยากรทดลอง และมีการเรียนรู้เรื่องเพศ มีความสนใจ และต้องการทราบข้อเท็จจริงต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศ ช่องทางการเรียนรู้เรื่องเพศง่ายขึ้นจากสื่อต่างๆ ที่สามารถหาซื้อได้ เช่น หนังสือ นิตยสาร หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งสื่อเหล่านี้มีจุดหมายที่เน้นหนักทางด้านความต้องการและการตอบสนองทางอารมณ์มากกว่าทางด้านวิชาการ (พลศักดิ์ ประมงค์. 2536 : 9) ผลที่ได้รับก็คือวัยรุ่นได้รับข้อมูลที่ผิดพลาดมากยิ่งขึ้น ประกอบกับสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย เช่น การเพิ่มของสถานเริงรมย์และแหล่งบันเทิงต่างๆ เป็นแรงเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร มีการล้าส่อนทางเพศระหว่างวัยรุ่นด้วยกัน หรือการไปเที่ยวหญิงบริการ ก่อให้เกิดปัญหาพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น (จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ. 2543 : 87)

นอกจากนี้สังคมไทยในปัจจุบันกำลังอยู่ในภาวะที่เปลี่ยนจากสังคมสมัยเก่ามาเป็นสังคมสมัยใหม่ เนื่องจากได้รับอิทธิพลความเจริญก้าวหน้าทางเทคนิคและการคมนาคม รวมทั้งการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามา และค่านิยมเหล่านี้ก็ได้มามีอิทธิพลและบทบาทต่อการสร้างการปลูกฝัง การเปลี่ยนแปลงทางความคิด วิถีชีวิต ค่านิยม ฯลฯ ของคนในสังคมอย่างไม่รู้ตัว เช่น การถูกเนื้อต้องตัวระหว่างหนุ่มสาว การโอบกอดกันกระทำเปิดเผยมากขึ้น ทำให้มีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น จึงมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส (วันทนี วาสิกะสิน. 2527 : 27) และวัฒนธรรมการแต่งกาย วัยรุ่นนิยมใส่เสื้อสายเดี่ยว กระโปรงสั้น รองเท้าส้นตึก ฯลฯ

ความมีอิสระเสรีทางเพศ ความใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างหนุ่มสาว การมีคู่ครอง รวมทั้งอิทธิพลของสื่อที่ผ่านทางสื่อสารมวลชน เช่น การโฆษณา ละครทีวี และสื่อต่างๆ ที่ส่งเสริมและปลุกฝังให้วัยรุ่นมีค่านิยมที่หลงใหล ฟุ้งเฟ้อไปกับภาวะทันสมัยที่เน้นการบริโภคนิยมส่งเสริมให้มีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น กล้าแสดงออก มีอิสระเสรีที่จะแสดงออกซึ่งความคิดและความต้องการของตนเอง ซึ่งบางครั้งไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ และสถานภาพทางสังคม การที่มีเวลาโอกาส และสถานที่มากขึ้น การใช้เวลาว่างที่มีอยู่ เช่น การไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้า ไปชมคอนเสิร์ต ดูภาพยนตร์ เทียวดิสโก้เธค ฯลฯ ซึ่งมักจะไปกับกลุ่มเพื่อนและไม่อยู่ในสายตาผู้ใหญ่ บางครั้งอาจมีการเสพสารเสพติดด้วยความอยากรทดลอง การถูกล่อลวง หรือเพื่อกระตุ้นความกล้าหาญให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อนด้วยกัน ก็อาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันได้

การที่วัยรุ่นชายและหญิงเติบโตมาในครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น ขาดการดูแลและเอาใจใส่จากบิดามารดา จึงมีแนวโน้มที่จะถูกชักจูงไปในทางที่ไม่ดี ขาดความยับยั้งชั่งใจปล่อยให้ไปทำตามความปรารถนาของธรรมชาติ ลืมนึกถึงความพร้อมของตนเองทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และความรับผิดชอบ ซึ่งปัญหาที่เกิดตามมาจากการที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันก็คือ

ประการแรก ปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา เนื่องจากส่วนใหญ่ของการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นจะขาดการวางแผนในการคุมกำเนิด ทำให้เกิดปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนาขึ้น ซึ่งเป็นการยากที่จะทราบจำนวนแน่นอน จากการศึกษาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นของ สิริดา วรรณวงศ์ (2528 : 59) พบว่า กลุ่มมารดาอายุต่ำกว่า 18 ปี ที่มาคลอดที่โรงพยาบาลศิริราช จำนวน 220 คน มีการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนาร้อยละ 21.40 และร้อยละ 5 ของจำนวนที่ตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนานี้ เคยพยายามทำแท้งมาก่อน นอกจากนี้การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นยังส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของมารดาและทารกอีกด้วย จากการศึกษาความสนใจในสุขภาพระหว่างตั้งครรภ์ทำให้เกิดภาวะแทรกซ้อนระหว่างการตั้งครรภ์และการคลอด รวมทั้งมีอัตราการตายของทารกในขวบปีแรกสูงกว่าการตั้งครรภ์ในวัยผู้ใหญ่ (ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี, 2540 : 3; อ้างอิงจาก Sasse, 1994. *Families Today*. p.374)

ประการที่สอง ปัญหาการทำแท้ง สำหรับการศึกษาและสำรวจตัวเลขผู้ทำแท้งในประเทศไทยเป็นสิ่งที่ทำได้ยากเนื่องจากเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย แต่ได้มีผู้ประมาณการไว้โดยสมประสงค์ พระสุนทรทิพย์ (ทัมใจผสมน้ำปลาทำแท้งวัยรุ่นสูตรล่า, 2544 : 5) ได้กล่าวถึงสถิติของผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาตัวหลังจากการทำแท้งของกรมอนามัย เมื่อปี พ.ศ. 2542 มียอดถึง 45,990 ราย จากจำนวนทั้งหมดพบว่าเป็นหญิงที่มีอายุต่ำกว่า 24 ปี และร้อยละ 30 เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ซึ่งส่วนใหญ่จะตัดสินใจทำแท้งเมื่ออายุครรภ์ได้ประมาณ 13.01 สัปดาห์ หรือราว 3 เดือน โดยจำนวนตัวเลขดูจะใกล้เคียงและสอดคล้องกับนักศึกษาชายบริการทางเพศที่สำรวจพบว่ามีอยู่ระหว่าง 35,000 – 50,000 ราย และมีการคาดประมาณการ

ของจำนวนผู้ทำแท้งในปี พ.ศ. 2544 ไว้ถึง 80,000 ราย และนอกจากนี้ยังพบว่า ร้อยละ 30 ของจำนวนคนที่ทำแท้งเองทั้งหมดผ่านการทำแท้งมาก่อนหน้านี้แล้ว จากการประมาณการปี พ.ศ. 2544 พบว่า ร้อยละ 71.5 หรือเกินกว่า 100,000 ราย ตัดสินใจทำแท้งด้วยตนเองตามกรรมวิธีพื้นฐานและตำรายอดนิยม เช่น ปรึกษาหมอที่ตามร้านขายยา การคิดค้นปรุงสูตรขึ้นเอง เช่น การทุบท้อง บีบท้อง เหน็บยา สอดยา และการขูดมดลูก จนกระทั่งมีการคิดค้นสูตรล่าสุด คือใช้แท่งไหมสอดน้ำปลา ซึ่งจะได้ผลหรือไม่ ไม่ใช่สิ่งที่วัยรุ่นไทยควรจะมีสิทธิ์ ผลของการทำแท้งด้วยตนเอง พบว่า ร้อยละ 95 เกิดภาวะแทรกซ้อน เช่น ตกเลือด เยื่อบุช่องคลอดอักเสบ มดลูกทะลุ ไตไม่ทำงาน กระเพาะปัสสาวะอักเสบ หรือมีการตกเลือดภายใน การมีบุตรยาก ปวดท้องน้อยเรื้อรังจนถึงการมีภาวะติดเชื้ออื่นๆ รวมถึงการได้รับอันตรายถึงชีวิตจากการตกเลือด ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลของกรมอนามัย (จันทร์เพ็ญ ชูประภาพรรณ. 2543 : 58-59) ที่ระบุอัตราการตายของมารดา เนื่องจากการแท้งที่ไม่ปลอดภัยมีถึงร้อยละ 12.8 และจากการศึกษาในโรงพยาบาลราชวิถีพบว่า แพทย์ต้องรักษาอาการตกเลือด และรค้างจากการทำแท้งผิดกฎหมาย ในปี พ.ศ. 2536 จำนวน 566 ราย โดยส่วนใหญ่เป็นสตรีกลุ่มอายุ 14-20 ปี ซึ่งส่วนใหญ่มีสภาพเป็นนักเรียน นักศึกษา ซึ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นไทยยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศและการป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา

ประการที่สาม ปัญหาการมีโรค และปัญหาโรคเอดส์ การที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ปลอดภัยเป็นเหตุให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคติดต่อเชื้อเอชไอวีและเอดส์ ในกลุ่มชายทั่วไป และลูกหลานเข้าไปในครอบครัว โดยพบว่า ร้อยละ 82.6 ของผู้ติดเชื้อทั้งหมดเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ โดยส่วนใหญ่เป็นการมีเพศสัมพันธ์ของชายรักต่างเพศ นอกจากนี้ยังมีปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่นๆ ได้แก่ กามโรค ซิฟิลิส (จันทร์เพ็ญ ชูประภาพรรณ. 2543 : 90)

จากปัญหาพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมข้างต้น จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นจัดเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการเกิดปัญหาพฤติกรรมทางเพศมากกว่ากลุ่มอื่นๆ โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิง เนื่องจากความไม่เสมอภาคทางเพศในสังคมไทย (นิมิตร มั่งมีทรัพย์. 2542 : 3-5) เมื่อพิจารณาให้ลึกซึ้งจะพบว่า สังคมเปิดโอกาสให้ผู้ชายสามารถแสวงหาประสบการณ์ทางเพศได้อย่างเป็นอิสระ ในขณะที่ผู้หญิงถูกจำกัดสิทธิโดยสังคมไม่ได้เปิดโอกาสให้ได้เรียนรู้ประสบการณ์เรื่องเพศได้เท่าเทียมกับชาย แม้แต่การพูดคุยเรื่องเพศก็มักเป็นสิ่งที่สังคมถือว่าเป็นเรื่องผิดปกติกติในวัยรุ่นหญิง โดยเฉพาะการเรียนรู้เรื่องเพศที่มุ่งตอบสนองต่อวัยรุ่นชายเพียงฝ่ายเดียว โดยละเลยความเป็นจริงที่ว่า วัยรุ่นชาย-หญิง ต่างก็ต้องผ่านช่วงวัยของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ และความรู้สึก เมื่อเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์ และต้องดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมท่ามกลางสื่อกระตุ้นและเร้าทางเพศเช่นเดียวกัน สภาพของสังคมเช่นนี้ทำให้การเรียนรู้การสอนเรื่องเพศเป็นไปเพื่อให้ผู้หญิงมีการเก็บกดความรู้สึก และมีความรับผิดชอบต่อนองสูง ในท่ามกลางวัยรุ่นชายที่สังคมมิได้พยายามมุ่งขัดเกลาให้ระงับยับยั้งความรู้สึกทางเพศ และการปลูกฝังความรับผิดชอบเคารพต่อคุณค่าของเพศตรงกันข้ามอย่างแท้จริง สิ่งเหล่านี้ทำให้วัยรุ่นหญิงมักขาดทักษะและ

ความมั่นใจต่อการปฏิเสธ และ/หรือต่อรองความสัมพันธ์กับชายอื่นเป็นเงื่อนไขหนึ่งที่น่าไปสู่การละเลยการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย หรือการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันในวัยรุ่น และการขัดเกลาทางสังคม ส่งผลให้ผู้หญิงอยู่ในภาวะเสี่ยงต่อความพลัดปลั้งในความสัมพันธ์กับชาย และถ้าหากวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันและเกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนาแล้ว ทางเลือกของการทำแท้งดูจะเป็นทางเลือกที่เป็นไปได้มากที่สุดของวัยรุ่น (สุทธิดา ฉายาลักษณ์. 2531 : 35) ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นส่วนใหญ่กำลังอยู่ในระหว่างการศึกษาเล่าเรียน ยังไม่สามารถพึ่งตนเองได้ การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นจึงเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา หากต้องลาออกจากโรงเรียนก็อาจทำให้เสียอนาคตและขาดโอกาสในการที่จะเลือกประกอบอาชีพที่ดีได้ นอกจากนี้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองแล้ว ผลกระทบที่เกิดกับครอบครัวก็คือ ครอบครัวที่มีความคาดหวังในตัวบุตรสาวก็อาจเกิดความผิดหวัง อับอาย ก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพจิตในครอบครัวได้ แม้แต่วัยรุ่นเอง ปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา อาจจะทำให้เกิดภาวะเครียดและวิตกกังวลอย่างมาก บางรายอาจหาทางออกด้วยการฆ่าตัวตายก็มี (ณัฐวดี วิจิตรธรรม. 2539 : 3)

นอกจากสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปดังที่กล่าวมาแล้วนั้น พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงยังมีผลมาจากปัจจัยที่สำคัญอีกหลายๆ ปัจจัยด้วยกัน ที่รวมเรียกว่า สหปัจจัย ซึ่งประกอบด้วยกลุ่มปัจจัยเฉพาะภายในบุคคลที่แตกต่างกันไปทั้งในด้านของความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม การรับรู้ และกลุ่มปัจจัยภายนอกที่ประกอบด้วย ปัจจัยทางด้านครอบครัว ปัจจัยกลุ่มเพื่อน และปัจจัยทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

จากการศึกษาข้อมูลดังกล่าวเบื้องต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงสาเหตุ ปัจจัย และองค์ประกอบต่างๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง กรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงกลุ่มหนึ่ง และเป็นวัยรุ่นหญิงที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองใหญ่ มีการยอมรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกค่อนข้างมากกว่าพื้นที่อื่นๆ และนักเรียนหญิงในระดับอาชีวศึกษาจะมีอายุอยู่ในช่วง 16-19 ปี ซึ่งเป็นวัยรุ่นตอนกลาง เป็นวัยที่อันตราย และเป็นปัญหามากที่สุดของครอบครัว เพราะเป็นวัยที่คาบเกี่ยวระหว่างวัยรุ่นตอนต้นและตอนปลาย (พรรณพิไล ศรีอารมณ. 2537 : 2) เป็นวัยที่มีพฤติกรรมอยากรู้อยากเห็น อยากทดลองสิ่งแปลกใหม่ กล้าแสดงออก จนบางครั้งอาจแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมโดยเฉพาะเรื่องเพศ ซึ่งอาจนำไปสู่ปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา การทำแท้ง เนื่องจากไม่ต้องการบุตร หรือปัญหาการติดเชื้อในระบบอวัยวะสืบพันธุ์ โรคเอดส์ ต้องออกจากโรงเรียน เสียอนาคต รวมไปถึงผลกระทบถึงส่วนรวมในแง่ของประชากรขาดคุณภาพ อย่างไรก็ตาม ปัญหาดังกล่าวนี้นั้นมีหนทางป้องกันได้ หากเราเข้าใจถึงพฤติกรรม หรือแนวโน้มในการมีพฤติกรรมเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นหนุ่มสาวต้องการคำชี้แจง คำแนะนำ อันถูกต้องมีหลักเกณฑ์ คำปรึกษาของผู้เชี่ยวชาญและบริการสังคมที่ดี สังคมจึงควรให้ความรู้ที่ถูกต้องด้านเพศศึกษาแก่วัยรุ่น การวิเคราะห์หาสาเหตุ โดยพิจารณาจากสหปัจจัยที่เป็นปัจจัยทั้งภายในและภายนอกของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมสุขภาพตามแบบจำลอง

PRECEDE Framework ของ Lawrence W. Green เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ อันจะเป็นประโยชน์ในการทำความเข้าใจพฤติกรรมหรือแนวโน้มของการประกอบพฤติกรรมเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง อันจะเป็นประโยชน์ในการนำไปวางแผนดำเนินงานสุขศึกษาได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งมีส่วนช่วยลดปัญหาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ช่วยปลูกฝังค่านิยม และพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม เพื่อให้วัยรุ่นหญิงสามารถปรับตัวและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสมต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบถึงการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานของหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนที่เกี่ยวข้องในการวางแผนกำหนดนโยบายเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาอันเนื่องมาจากการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง และเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผนดำเนินงานสุขศึกษา เพื่อนำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของวัยรุ่น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 13,679 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร มีจำนวนทั้งสิ้น 402 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) และการกำหนดขนาด

ของกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ ยามาเน่ (สุวิมล ติรภานันท์. 2543: 154; อ้างอิงจาก Yamane. 1967. *Statistics : An introductory analysis*. p. 886)

ตัวแปรที่จะศึกษาได้แก่

ตัวแปรอิสระ (Independent variables) คือ

1. ปัจจัยนำ (Predisposing factors) คือ
 - 1.1 ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์
 - 1.2 การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์
2. ปัจจัยเอื้อ (Enabling factors) คือ
 - 2.1 ลักษณะการพักอาศัย
 - 2.2 การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์
 - 2.3 การใช้สิ่งเสพติด
 - 2.4 ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม
3. ปัจจัยเสริม (Reinforcing factors)
 - 3.1 ความสัมพันธ์ในครอบครัว
 - 3.2 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

ตัวแปรตาม (Dependent variable) คือ

การมีเพศสัมพันธ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การมีเพศสัมพันธ์

หมายถึง การที่นักเรียนหญิงมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งทางด้านร่างกายจนถึงขั้นมีการร่วมเพศกับฝ่ายชายโดยสมัครใจหรือไม่สมัครใจก็ตาม ในขณะที่นักเรียนหญิงยังศึกษาอยู่ซึ่งแบ่งออกเป็น เคยมีเพศสัมพันธ์ และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์

2. ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์

หมายถึง ผลรวมของกระบวนการทางความคิดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่นักเรียนหญิงยึดถือเป็นสิ่งที่มีคุณค่า มีความสำคัญ และเป็นบรรทัดฐานในการเลือกและยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

3. การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

หมายถึง การรับรู้ผลของการมีเพศสัมพันธ์ เกี่ยวกับโอกาสหรือความเป็นไปได้ที่จะเกิดการตั้งครรภ์ การติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ และอันตรายจากการยุติการตั้งครรภ์โดยการทำแท้ง และการรับรู้เกี่ยวกับการคุมกำเนิดในวัยรุ่น

4. ลักษณะการพักอาศัย

หมายถึง การพักอาศัยของนักเรียนในขณะที่กำลังศึกษา โดยแบ่งเป็น พักกับบิดามารดา พักบ้านญาติ พักรวมกับเพื่อนหญิง พักรวมกับเพื่อนชาย และพักคนเดียว

5. การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์

หมายถึง การไปเที่ยวแหล่งสถานเริงรมย์ของนักเรียนหญิง หรือแหล่งท่องเที่ยวกลางคืนต่างๆ ได้แก่ ดิสโก้เทค คาราโอเกะ บาร์ ไนต์คลับ ผับ

6. การใช้สิ่งเสพติด

หมายถึง การเสพหรือการได้รับสารเสพติด เช่น ยาอี ยาบ้า การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เข้าสู่ร่างกายที่จะส่งผลให้นักเรียนตกเป็นทาสของสิ่งเสพติด ขาดสติ ขาดความยับยั้งคิด ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้อุปถัมภ์

7. ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม

หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนหญิงเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ การมีนัดและอยู่ลำพังกับเพศตรงข้าม และทักษะการปฏิเสธ

8. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนหญิงกับสมาชิกในครอบครัว ในเรื่องของ การมีความเชื่อใจกัน รักใคร่ผูกพันกัน มีเวลาให้แกกัน ทำกิจกรรมร่วมกัน การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และการยินดีให้กำลังใจในความสำเร็จ

9. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

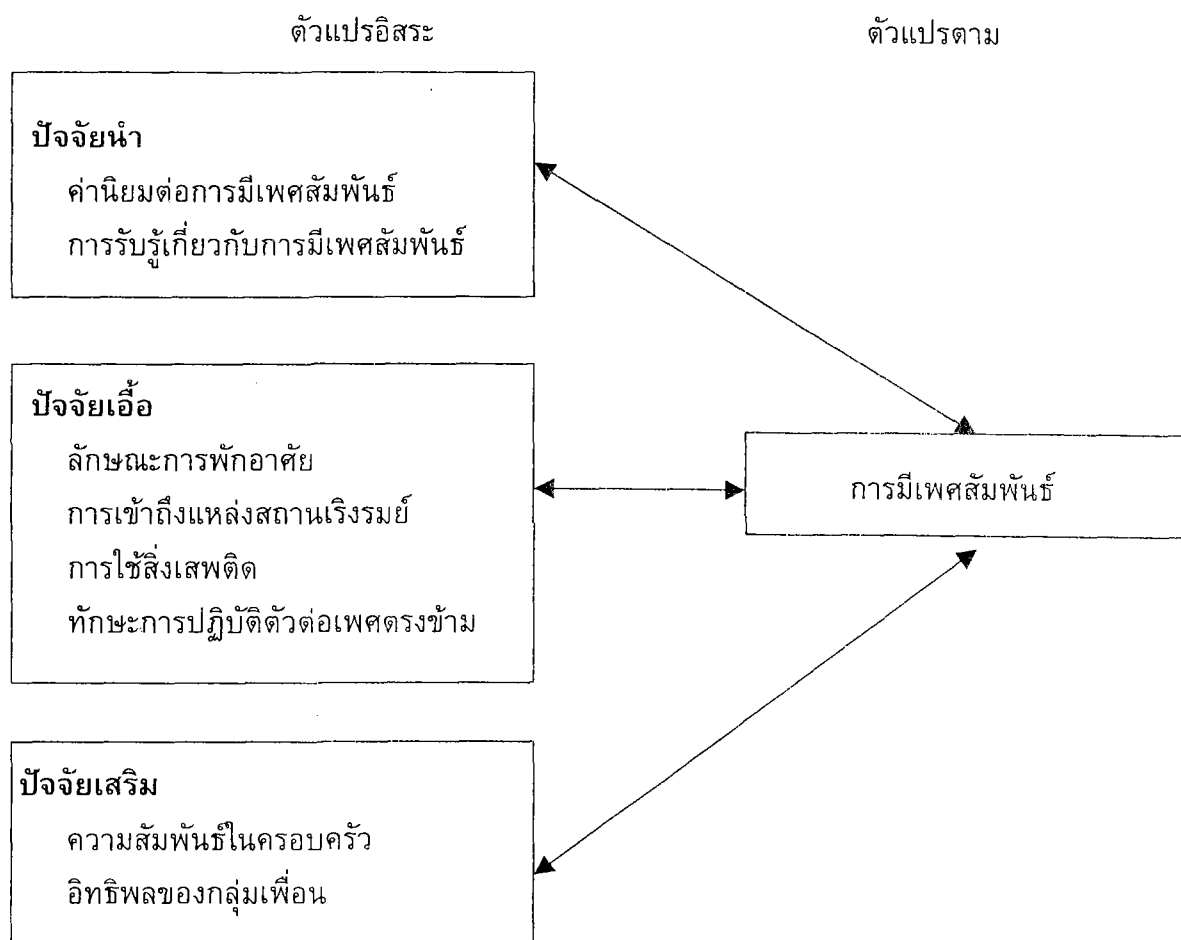
หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนหญิงกับกลุ่มเพื่อน ในเรื่องของลักษณะการตัดสินใจทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อน ลักษณะของการอยู่ร่วมกับกลุ่มเพื่อน การยอมรับและไม่ยอมรับของเพื่อนสนิทเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

10. นักเรียนหญิงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

หมายถึง นักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

จากการการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้อง ตัวแปรต่างๆ ความสำคัญ และขอบเขตของการศึกษาดังกล่าว สามารถเขียนกรอบแนวคิดในการศึกษาได้ดังภาพประกอบ 1

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
2. การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
3. ลักษณะการพักอาศัย มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
4. การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
5. การใช้สิ่งเสพติด มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
6. ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
7. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
8. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย
 - 1.1 วัยรุ่นและพัฒนาการของวัยรุ่น
 - 1.2 พฤติกรรมทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น
 - 1.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น
 - 1.4 แนวคิดที่ใช้เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 2.2 งานวิจัยในประเทศไทย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

วัยรุ่นและพัฒนาการของวัยรุ่น

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ ความหมายของวัยรุ่น การแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น พัฒนาการของวัยรุ่น ความต้องการของวัยรุ่น ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ความหมายของวัยรุ่น

สุชา จันทรเอม (2527 : 18) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่ย่างเข้าสู่สุกภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ เด็กหญิงจะเข้าสู่สุกภาวะทางเพศเมื่ออายุ 13-15 ปี ในขณะที่เด็กชายเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้นเมื่ออายุ 15 ปี สำหรับในประเทศไทยกลุ่มวัยรุ่นหมายถึงบุคคลที่มีอายุระหว่าง 13-19 ปี เนื่องจากเป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายไปสู่ลักษณะเป็นหนุ่มเป็นสาว หรืออาจกล่าวได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่สิ้นสุดความเป็นเด็ก เป็นวัยที่เปรียบเสมือนสะพานไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ไม่มีเวลากำหนดแน่นอนว่าเริ่มและสิ้นสุดเมื่อใด แต่ได้กำหนดความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเป็นสำคัญคือตอนที่เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือนและมีขนที่อวัยวะเพศ ส่วนเด็กชายถือเอาตอนที่เริ่มมีน้ำอสุจิ

สุรัชย์ อินทรประเสริฐ (2534 : 513) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ว่า เป็นวัยของช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจเป็นอย่างมาก จากวัยเด็กเติบโตไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ จากสภาพที่ต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ทางเศรษฐกิจ ไปสู่ภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง

ทางร่างกายก็มีความเจริญเติบโตของระบบอวัยวะสืบพันธุ์ ในลักษณะที่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ และตั้งครรภ์ได้

สุพัตรา สุภาพ (2536 : 40) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่เปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่อยู่ระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ หรือเป็นวัยย่างเข้าสู่ความเป็นหนุ่มสาว

เฮอร์ล็อก (Hurlock. 1974 : 391) ได้ให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Adolescence มาจากภาษาละตินว่า Adolescere หมายความว่า To grow into maturity แปลว่า การเจริญเติบโตสู่วุฒิภาวะหรือเป็นวัยที่พัฒนามาจากสภาวะความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่

การแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น

สำหรับการกำหนดช่วงอายุของวัยรุ่น ได้มีผู้ที่กำหนดช่วงอายุไว้ต่างๆ กัน ทั้งนี้เนื่องจากไม่อาจกำหนดลงไปได้แน่นอนว่าควรจะเริ่มเมื่อใดและสิ้นสุดวัยเมื่อใด แต่พอจะกำหนดได้จากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย และรูปร่างเป็นสำคัญ ดังนี้

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และสุวรรณ วรวรรณ (2530 : 56) ได้กำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นไว้เป็น 3 ระยะคือ วัยรุ่นตอนต้นอายุระหว่าง 12-15 ปี วัยรุ่นตอนกลางอายุระหว่าง 16-19 ปี และวัยรุ่นตอนปลายอายุระหว่าง 20-24 ปี

วิทยา นาควัชร (2531 : 381) ได้กล่าวถึง การกำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นไว้ว่า ไม่ได้เป็นกฎตายตัวเสมอไป แต่สำหรับในประเทศที่กำลังพัฒนาและประเทศที่เด็กมีวุฒิภาวะช้านั้น ได้กำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นไว้ เริ่มตั้งแต่ 13-25 ปี

สุชา จันทร์เอม (2539 : 47) ได้กำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นไว้เป็น 3 ระยะเช่นกัน คือ วัยรุ่นตอนต้นอายุระหว่าง 13-15 ปี วัยรุ่นตอนกลางอายุระหว่าง 15-18 ปี และวัยรุ่นตอนปลายอายุระหว่าง 18-21 ปี

สแตนเบอร์ก (Steinberg. 1993 : 5) ได้กำหนดช่วงอายุของวัยรุ่นไว้เป็น 3 ระยะ คือ วัยรุ่นตอนต้นอายุระหว่าง 11-14 ปี วัยรุ่นตอนกลางอายุระหว่าง 15-18 ปี และวัยรุ่นตอนปลาย อายุระหว่าง 18-21 ปี

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า จากการให้ความหมาย และการกำหนดช่วงอายุเกี่ยวกับวัยรุ่น มีความใกล้เคียงกัน ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาอย่างรวดเร็ว โดยการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ ถือเอาเกณฑ์ความพร้อมของวุฒิภาวะทางเพศเป็นจุดเริ่มต้น และเด็กหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเด็กชายประมาณ 1-2 ปี การกำหนดเกณฑ์ของวัยรุ่นไทยแบ่งได้เป็น 3 ระยะคือ วัยรุ่นตอนต้นอายุระหว่าง 12-15 ปี วัยรุ่นตอนกลางอายุระหว่าง 16-19 ปี และวัยรุ่นตอนปลายอายุระหว่าง 20-24 ปี

พัฒนาการของวัยรุ่น

จากการที่วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ที่แตกต่างไปจากวัยเด็กอย่างมากหลายด้าน จึงนับได้ว่า พัฒนาการของวัยรุ่นเป็นเรื่องสำคัญ เพราะถ้าพัฒนาการในแต่ละด้านของวัยรุ่นคนใดเป็นไปอย่างมีแบบแผนสมวัยแล้ว วัยรุ่นนั้นย่อมมีสุขภาพที่ดี ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจตามมา และมีความสำคัญอย่างยิ่งในการใช้ชีวิตต่อไปอย่างถูกต้องจนเข้าวัยชรา ซึ่งพัฒนาการของวัยรุ่นอาจแบ่งได้เป็น 5 ด้านคือ

1. พัฒนาการด้านร่างกาย

เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น จะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายเป็นอย่างมาก ซึ่งสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายนั้น พรรรถทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2538 : 105-106) ได้กล่าวว่าเกิดจากต่อมพิทูอิทารี (Pituitary gland) ที่อยู่ใต้สมองส่วนที่เรียกว่า ไฮโปทาลามัส ได้สร้างฮอร์โมนสองชนิด เกี่ยวกับการพัฒนาการทางร่างกาย คือ ฮอร์โมนสำหรับการเจริญเติบโต (Growth hormone) และฮอร์โมนสำหรับการกระตุ้นการทำงานของต่อมไคนาด (Gonads หรือ Sex gland) คือ โกลาโดโทรปิกฮอร์โมน (Gonadotropic hormone) ฮอร์โมนทั้งสองชนิดนี้มีส่วนผูกพันกับพัฒนาการของวัยรุ่นมากดังนี้

1.1 ฮอร์โมนสำหรับการเจริญเติบโต (Growth hormone) จะไปกระตุ้นการเจริญเติบโตของร่างกาย ทำให้ร่างกายของวัยรุ่นมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ถ้าฮอร์โมนชนิดนี้ถูกผลิตออกมามากเกินไป ร่างกายก็จะใหญ่ผิดปกติ ถ้าผลิตมาไม่เพียงพอ ก็จะทำให้ร่างกายมีลักษณะเตี้ยแคระ

1.2 ฮอร์โมนกระตุ้นการทำงานของต่อมเพศ (Gonadotropic hormone) ฮอร์โมนจะเสริมสร้างลักษณะทางเพศเบื้องต้น (Primary sex characteristics) คือ ไปกระตุ้นการทำงานของต่อมเพศ (Sex gland หรือ Gonads) นั่นคือ กระตุ้นให้รังไข่ ผลิตไข่ หรือกระตุ้นให้อัณฑะผลิตอสุจิ และยังทำให้ขนาดของอวัยวะเพศเจริญขึ้น นอกจากนี้ยังเสริมสร้างลักษณะเพศภายนอก (Secondary sex characteristics) คือ การขึ้นหนวดเคราของเพศชาย การขยายของสะโพกและหน้าอกของเพศหญิง หรือการเปลี่ยนของเสียงของวัยรุ่น เป็นต้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของร่างกายจะเร็วหรือช้า แตกต่างกันไปตามลักษณะโครงสร้างของพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อมของวัยรุ่นแต่ละบุคคล

2. พัฒนาการทางด้านอารมณ์

โรเจอร์ (Rogers. 1972 : 111) ได้กล่าวถึงลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่นเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรง เดิมไปด้วยความเชื่อมั่น ชอบสนุกสนาน การแสดงความรู้สึกเป็นไปอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา อารมณ์ต่างๆ เกิดง่ายและเปลี่ยนแปลงง่าย โดยจะเห็นได้จากการที่วัยรุ่นมักจะแสดงถึงความชอบและไม่ชอบอย่างรุนแรง มีความต้องการเป็นอิสระชอบพึ่งตนเอง จึงมักขัดแย้งกับผู้ใหญ่ และฝ่าฝืนกฎที่พ่อ แม่วางไว้ วัยรุ่นยังต้องการการตัดสินใจเอง การยอมรับ

จากผู้ใหญ่และเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของรูปร่างหน้าตาของตนเอง เริ่มมีความรักและความต้องการทางเพศ ความรักในระยะนี้มีต่อบิดา มารดา จะค่อยๆ เปลี่ยนไปสู่บุคคลที่ตนรัก อารมณ์รักในวัยรุ่นจะรุนแรง ทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าผิดหวังในความรักรักก็มีความเกลียดได้อย่างมากมาย นอกจากนี้วัยรุ่นตอนปลายยังมีความวิตกกังวลในเรื่องชีวิต เมื่อต้องเผชิญกับปัญหา การจบการศึกษาจากโรงเรียนแล้ว จะเรียนต่อที่ไหนหรือเลือกอาชีพอะไร (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และสุวรรณ วรวรรณ. 2530 : 58)

3. พัฒนาการทางด้านสังคม

วัยรุ่นเป็นระยะการขยายวงกว้างทางด้านสังคม มีการติดต่อกับบุคคลอื่นเพิ่มมากขึ้นกว่าวัยเด็ก ทำให้เกิดการเรียนรู้ในสังคมมากขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลรอบข้างเป็นสิ่งสำคัญและมีอิทธิพลมากในการพัฒนาบุคลิกภาพของวัยรุ่น ซึ่งจะเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต สุขุ จันทรโณม (2539 : 31-32) และอุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และสุวรรณ วรวรรณ (2530 : 58-59) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางด้านสังคมของวัยรุ่น ไว้ดังนี้

3.1 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว วัยรุ่นมักชอบแยกตัวเองอยู่ตามลำพัง บางครั้งมีความต้องการที่จะเป็นอิสระจากครอบครัว มีความต้องการรวมกลุ่มกับเพื่อนมากขึ้น จึงทำให้ไม่ค่อยจะรวมกลุ่มกับสมาชิกในครอบครัว ทั้งนี้เพราะมีความวิตกกังวลต่อการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย อารมณ์ และความคิด จึงทำให้มีผลกระทบต่อการพัฒนาทางสังคมด้วย

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนเพศเดียวกัน วัยรุ่นมักชอบอยู่ในกลุ่มเพื่อน อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เพศเดียวกัน มีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาไว้อภิปรายหาความถูกต้อง สันติกัน เพื่อนๆในกลุ่มมีอิทธิพลต่อความประพฤติของเด็กมาก ไม่ว่าจะเป็นลักษณะคำพูด กิริยาท่าทางและการแต่งกาย จะพยายามเลียนแบบกัน จนเป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่มขึ้น

3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนต่างเพศ วัยรุ่นระยะต้นๆ แม้ว่าจะเริ่มคบกับเพศตรงข้าม แต่ส่วนใหญ่ก็จะสมาคมกับหมู่เพื่อนเพศเดียวกัน แต่พอเข้าระยะวัยรุ่นตอนปลาย ความสนใจในเพศตรงข้ามจะค่อยๆ มากขึ้น ทำให้วัยรุ่นคบเพื่อนเพศเดียวกันน้อยลง โดยจะเลือกคบเพื่อนที่สนิทๆ เพียงไม่กี่คนเท่านั้น เมื่อเติบโตมาถึงขั้นนี้ วัยรุ่นจะมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ส่วนอิทธิพลของหมู่คณะก็เริ่มลดน้อยลงด้วย

4. พัฒนาการทางสติปัญญา

วัยรุ่นเป็นช่วงที่มีพัฒนาการทางสติปัญญาอย่างรวดเร็วมากมาย มีพัฒนาการถึงขีดสุด มีความคิดอย่างมีเหตุผลและเป็นนามธรรม มีความเข้าใจเร็ว ความจำแม่นยำ มีความคิดและจินตนาการสูง เป็นวัยแห่งการแสวงหาประสบการณ์และความรู้ อยากรู้ อยากเห็น อยากลองในทุกสิ่ง อยากมีกิจกรรม มีการแสดงออกแต่เนื่องจากประสบการณ์จำกัด และขาดการยับยั้งชั่งใจแบบผู้ใหญ่ คิดเสร็จก็ตัดสินใจทำทันทีทันใด ไม่ไตร่ตรองคิดถึงผลได้ผลเสีย ดังนั้นโอกาสที่จะแสดงออกในทางไม่ถูกต้องเหมาะสมจึงมีมากหากไม่ได้รับการแนะแนวทางที่เหมาะสมที่ควร

5. พัฒนาการทางเพศ

ในตำราจิตวิทยาพัฒนาการทั่วไป มักจะกล่าวไว้แต่เพียง 4 ข้อ ดังกล่าวแล้ว แต่ วิทยา นาควัชร (2544 : 206) มีความเห็นว่า การพัฒนาการทางเพศในวัยรุ่นนั้นน่าจะได้แยกออกมาเห็นได้ชัด เพราะจะมีบทบาทสำคัญมากในการพัฒนาบุคลิกภาพของวัยรุ่นต่อไป และจะเป็นตัวการที่จะผลักดันวัยรุ่นให้เกิดเป็นปัญหาได้มาก

เนื่องจากฮอร์โมนทางเพศทำงานมากขึ้นในช่วงวัยรุ่น อิทธิพลของฮอร์โมนทางเพศนี้มีผลต่อลักษณะทางกายวิภาคของร่างกายทั่วไป และลักษณะทางเพศทุติยภูมิ (Second sex characteristic) และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น คือ ไปกระตุ้นจิตใจให้เกิดแรงขับทางเพศ (Sexual drive) ให้สูงขึ้น จะเห็นได้ว่า ในวัยรุ่นนี้มีพลังงานมากทั้งพลังงานฝ่ายกาย พลังงานทางจิต และพลังงานทางเพศ พลังงานทางเพศที่มีมากขึ้นมานั้น จะทำให้วัยรุ่นเริ่มสนใจกิจกรรมหรือปฏิกิริยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของตนเองมากขึ้น เช่น การเกิดการแข็งตัวของอวัยวะเพศ การมีประจำเดือน ฯลฯ และอาจจะลงมือทดลองทำพฤติกรรมทางเพศด้วยความรู้สึกรอยากรู้อยากเห็น ตื่นเต้น กลัวๆ กล้าๆ และเพื่อเป็นการปลดปล่อยพลังงานทางเพศที่มีอยู่มากๆ ที่เราพบเห็นกันบ่อยๆ ก็ได้แก่ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง

วิทยา นาควัชร (2544 : 207-209) แบ่งพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่นที่อาจเกิดขึ้นได้ทีละอย่าง หรือหลายๆ อย่าง ในเวลาเดียวกัน เนื่องจากความสับสนวุ่นวายของวัยรุ่นไว้ดังนี้

5.1 พฤติกรรมทางเพศกับตัวเอง (Autosexuality) วัยรุ่นจะใช้ตัวเองเป็นวัตถุที่เร้าความรู้สึกทางเพศให้ถึงจุดสุดยอดทางเพศได้ พฤติกรรมที่พบบ่อยๆ คือ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Masturbation) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มากจากการที่วัยรุ่นมีความฝันหรือจินตนาการทางเพศสูง และต้องการผ่อนคลายความรู้สึกตึงเครียดเหล่านั้น จึงสร้างพฤติกรรมชนิดนี้ขึ้นมาโดยทั่วไป เราถือกันว่าเป็นพฤติกรรมที่ปกติในวัยรุ่น เป็นการลดความตึงเครียดทางอารมณ์ แต่ยังมีวัยรุ่นอีกเป็นจำนวนมากที่คิดว่าเป็นการทำให้เสียพลังงานและความจำ หรือเป็นการกระทำที่เป็นความผิด ทำให้เขาเกิดความละอายใจ แต่ในขณะเดียวกันก็ยังมีความต้องการจะกระทำอยู่อีกต่อไป ยังจะทำให้เกิดความคับข้องใจได้มากขึ้น

5.2 พฤติกรรมทางเพศกับคนเพศเดียวกัน (Homosexuality) ในช่วงที่อาจพบได้บ่อยคือ ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น เป็นช่วงที่วัยรุ่นเริ่มเปลี่ยนจากวัตถุที่เร้าความรู้สึกทางเพศ (Erotic object) จากตัวเองไปหาบุคคลอื่น ในช่วงนั้น เพื่อนเพศเดียวกันจะเข้ามามีบทบาทสำคัญมาก เพราะมีลักษณะของความเหมือนกัน ไม่มีอันตราย ไม่แปลกประหลาด วัยรุ่นจึงมักจะสนใจเพื่อนเพศเดียวกันก่อนจะเห็นว่าการแบ่งกลุ่มกันเล่นอย่างชัดเจน ในกลุ่มวัยรุ่นชายและหญิง จากความสนิทสนมใกล้ชิด และความมีโอกาสที่น่าจะสนิทสนมมากขึ้นได้ จึงทำให้วัยรุ่นบางคนอาจจะมีจิตใจเฝือชอบเพศเดียวกัน หรือมีพฤติกรรมทางเพศกับเพื่อนเพศเดียวกัน ซึ่งถ้าหากจะอธิบายก็อาจจะอธิบายได้โดยทฤษฎี Bisexuality ของซิกมันด์ ฟรอยด์ ที่ว่า “มนุษย์ทุกคนจะมีลักษณะซึ่งมีความผสมผสานกันระหว่างเพศของตัวเองกับเพศตรงข้าม” ฉะนั้น เมื่อมีโอกาส

มนุษย์จึงอาจแสดงความชอบพอในเพศเดียวกันได้ แต่ในสิ่งเหล่านี้จะกลายเป็นความขัดแย้งระหว่างความต้องการของตัววัยรุ่นเอง กับค่านิยมของสังคมที่กำหนดให้มนุษย์ควรมีพฤติกรรมทางเพศกับมนุษย์ต่างเพศที่เป็นผู้ใหญ่

ส่วนมากวัยรุ่นจะผลึกความรู้สึกเหล่านี้ให้เข้าหาความรู้สึกสนใจกับเพศตรงข้ามได้ (แต่ก็มีบ้างที่ไม่สามารถผลึกตัวเองให้สนใจเพศตรงข้าม จึงเกิดเป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศติดตัวต่อไป)

5.3 พฤติกรรมทางเพศกับคนต่างเพศกัน (Heterosexuality) วัยรุ่นจะเริ่มสนใจเพื่อนต่างเพศมากในเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลางและตอนปลาย เนื่องจากมีความมั่นใจว่าเป็นความถูกต้องตามสังคม และจะเป็นทางที่เขาคงจะแสดงความรู้สึกได้อย่างเปิดเผย เป็นการลดความคับข้องใจที่ตนเองเคยมีความรู้สึกตามข้อ 5.1 และ 5.2 มาแล้ว จึงจะเห็นว่าวัยรุ่นจะสนใจพฤติกรรมและกิจกรรมทางเพศมาก อยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง พฤติกรรมที่พบได้บ่อยๆ ได้แก่ การแอบอ่านหนังสือปกขาว แอบดูภาพยนตร์เกี่ยวกับเซ็กซ์ หรือแอบไปเที่ยวโสเภณี หรือแม้แต่การพยายามทำตัวให้เด่น หรือแต่งตัวให้เด่น เพื่อให้เพศตรงข้ามสนใจ พฤติกรรมเหล่านี้เชื่อว่ามาจากแรงขับทางเพศและวัยรุ่นคิดว่าการศึกษาแสดงเหล่านั้นเป็นความถูกต้องที่สุดแล้ว

ถ้าเราเข้าใจกลไกทางเพศในเด็กวัยรุ่นแล้ว เราจะอธิบายพฤติกรรมที่วัยรุ่นแสดงออกมาได้ เช่น การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองในวัยรุ่นหรือพฤติกรรมรักร่วมเพศ (ทั้งที่แสดงออกและ/หรือมีความรู้สึกที่ต้องเก็บกดเอาไว้) ในวัยรุ่นตอนต้น หรือพฤติกรรมอยากเด่นในกลุ่มเพื่อนและแสดงความสนใจทางเพศอย่างมากๆ ในวัยรุ่นตอนปลาย

จากพัฒนาการดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ที่แตกต่างไปจากวัยเด็กอย่างมากมาย โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางเพศ ร่างกายมีวุฒิภาวะพร้อมที่จะสืบพันธุ์ได้ เริ่มมีความรักและความต้องการทางเพศ อันเป็นแรงผลักดันตามธรรมชาติ ที่อาจนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ด้วยความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลอง ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาอย่างมากมายในปัจจุบัน

ความต้องการของวัยรุ่น

ความต้องการ คือ ความรู้สึกอยากได้ ซึ่งทำให้เกิดแรงผลักดัน แรงจูงใจ และก่อให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ที่พยายามให้บรรลุความหมายของความต้องการ สุขุม จันทรโสม (2542 : 155-156) ได้แบ่งความต้องการของวัยรุ่นเป็น ดังนี้

1. ความต้องการทางเพศ เนื่องจากระยะนี้ต่อมต่างๆ ภายในร่างกายของวัยรุ่นกำลังทำงานเต็มที่ โดยเฉพาะต่อมเพศที่ผลิตฮอร์โมนออกมา เพื่อควบคุมการถึงวุฒิภาวะทางเพศ ทำให้วัยรุ่นพยายามหาทางออก เพื่อผ่อนคลายอารมณ์ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ดังนั้นจึงควรที่จะ

อบรมเรื่องเกี่ยวกับเพศตรงข้ามให้วัยรุ่นเข้าใจพอสมควร เพราะการปกปิดอาจทำให้เด็กที่มีความอยากรู้ อยากเห็น พยายามทดลองหาความจริงด้วยตนเอง ซึ่งอาจทำให้เกิดผลเสียได้

2. ความต้องการได้รับอิสระ เมื่อเด็กย่างเข้าสู่วัยรุ่นแล้ว เด็กจะพยายามแสวงหาความจริง และพยายามยืนหยัดอยู่ด้วยลำแข้งของตนเอง พ่อแม่ที่ฉลาดจึงควรรู้จักผ่อนปรนปล่อยให้ลูกเป็นตัวของตัวเองบ้าง ซึ่งจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตัวเองขึ้น การพยายามที่จะทำให้เด็กทำตามความต้องการของผู้ใหญ่ จะทำให้เด็กเป็นคนที่ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นของตนเอง และไม่กล้าที่จะตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ซึ่งจะเห็นได้จาก เด็กบางคนที่มีอายุพอที่จะรับผิดชอบเรื่องบางอย่างได้ด้วยตนเอง ก็ยังทำไม่ได้ต้องให้คนอื่นทำให้

3. ความต้องการที่จะหาเลี้ยงตนเอง เด็กหนุ่มสาวเริ่มมีความต้องการจะหาเลี้ยงตนเอง แทนที่จะต้องอาศัยพ่อแม่ ทั้งนี้เพราะเด็กจะรู้สึกว่าการหาเงินได้ด้วยตนเอง จะทำให้เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ และอีกประการหนึ่งเป็นการที่เขาจะพิสูจน์ได้ว่า เขาโตแล้ว ควรที่จะมีสิทธิเสรีภาพเพิ่มมากขึ้น แทนที่จะต้องถูกควบคุมเหมือนอย่างแต่ก่อน

4. ความต้องการที่จะได้รับความนับถือจากสังคม เด็กต้องการให้สังคมยอมรับนับถือว่า ตนเป็นผู้ใหญ่แล้ว โดยจะพยายามดื่มเหล้าและสูบบุหรี่ เพื่ออวดความเป็นผู้ใหญ่ของตน ส่วนผู้หญิง มักพยายามแต่งตัว แต่งหน้า ทาปาก ใส่รองเท้าส้นสูง เป็นต้น

5. ความต้องการในปรัชญาชีวิตที่น่าพอใจ เด็กวัยรุ่นจะพยายามถามเรื่องราวที่ตนอยากรู้อย่างมีเหตุผล ถ้าได้รับคำตอบที่ไม่พึงพอใจ ก็จะพยายามซักถามจนกว่าจะได้รับคำตอบที่พึงพอใจ โดยไม่ยอมเลิกถามความสงสัยง่ายๆ จึงเป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง และผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเด็กจะต้องส่งเสริมเด็กให้ได้สร้างปรัชญาของชีวิต เพื่อช่วยเหลือให้เด็กรู้จักสร้างมาตรฐานของศีลธรรมแก่ตนเองได้

จะเห็นได้ว่า ความต้องการของวัยรุ่นมีหลายประการ ซึ่งเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ กระบวนการการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวอาจนำไปสู่ปัญหาสำหรับวัยรุ่นได้ ถ้าหากวัยรุ่นยังปรับตัวไม่ได้ สุชา จันทรโสม (2527 : 83) ได้สรุปพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นไว้ดังนี้

1. ประพฤติตนเกรบ่อ้อยๆ เช่น ลักขโมย ดื่มจัด ไร้ที่อยู่ ดิตสารหรือยาเสพติดให้โทษ

2. ประพฤติผิดปกติทางเพศ ตั้งครรภ์ ช่มชู้ การชอบเพศเดียวกัน

3. สติปัญญาดี แต่การเรียนตกต่ำ

4. มีอารมณ์ผิดปกติบ่อยๆ เช่น เศร้าซึม นอนไม่หลับ เบื่ออาหาร น้ำหนักลด รู้สึกหลงลืมสับสน

5. พยายามหนีสังคมต่างๆ ที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

6. ผิดปกติทางจิต เช่น หลงผิด ประสาทหลอน เห็นภาพแปลกๆ ได้ยินเสียงแปลกๆ

ในบรรดาพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้นเนื่องมาจากความต้องการของวัยรุ่นนั้น จะมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศรวมอยู่ด้วย ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมเกี่ยวกับเรื่องเพศ การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่น เพราะในวัยรุ่นจะมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ ซึ่งมีทั้งในสภาพที่เป็นเพื่อนฝูงชอบพอกัน เพื่อเรียนรู้ถึงนิสัยใจคอ ทัศนคติ และรสนิยมของกัน และกัน และในด้านความสัมพันธ์ในฐานะที่จะร่วมชีวิตกันต่อไปในอนาคต เด็กวัยรุ่นจึงมีการกระทำที่เรียกร้องความสนใจซึ่งกันและกัน พยายามที่จะแสดงบทบาทของตนและมีกิจกรรมในสังคมมากขึ้น สุชา จันทรเฒ (2542 : 155) ได้กล่าวว่า เด็กชายจะเริ่มสนใจเด็กหญิงเมื่ออายุ 14-16 ปี และบางคนเริ่มแยกตัวไปสนิทสนมกับเพศตรงข้าม เด็กหญิงเมื่ออายุ 13-14 ปี จะเริ่มสนใจเด็กชายและพยายามทำทุกอย่างที่จะเรียกร้องความสนใจจากเด็กชาย แต่เมื่ออายุ ประมาณ 16-17 ปี หรือมากกว่า วัยรุ่นชายและหญิงจะเริ่มจับกันเป็นคู่ ถ้าวัยรุ่นสามารถปรับตัวในเรื่องเพศได้ดีและเหมาะสม วัยรุ่นที่จะสามารถผ่านพ้นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาไปได้ แต่ถ้าวัยรุ่นปรับตัวไม่ได้ หรือกระทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับเรื่องเพศก็อาจนำไปสู่พฤติกรรมที่เป็นปัญหา คือ การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

พฤติกรรมทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

ความหมายของพฤติกรรม

ประภาเพ็ญ สุวรรณ และสวิง สุวรรณ (2536 : 155) ได้แบ่งพฤติกรรมมนุษย์ออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. พฤติกรรมภายใน (Covert behavior) หมายถึง กิจกรรมหรือปฏิกิริยาภายในตัวบุคคล ซึ่งสมองมีหน้าที่รวบรวม สะสม และสั่งการ มีทั้งที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม เช่น การนึกเลียดไปเลียดส่วนต่างๆ ของร่างกาย ความคิด ความรู้สึก ความเชื่อ ค่านิยม พฤติกรรมภายในมักไม่สามารถวัด หรือสังเกตได้โดยบุคคลอื่น แต่สามารถใช้เครื่องมือบางอย่างวัดหรือสัมผัสได้

2. พฤติกรรมภายนอก (Overt behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงผลโดยการกระทำ สามารถมองเห็นและสังเกตได้ เป็นรูปธรรม เช่น การยืน เดิน การขับรถ ฯลฯ

โยธิน ศันสนยุท และคณะ (2533 : 3) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า พฤติกรรมเป็นการกระทำทั้งหมดที่สังเกตได้ เช่น การพูด การเดิน การเดินของหัวใจ และยังรวมถึงกระบวนการของจิต เช่น การรับรู้ การคิด การจำ และการรู้สึก

โกลเดนสัน (รัตน พุ่มสวรรค์. 2544 : 19 ; อ้างอิงจาก Goldenson. 1984 : 90) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า พฤติกรรม เช่น การกระทำ หรือตอบสนองการกระทำทางจิตวิทยาของแต่ละบุคคล และเป็นไปอย่างมีจุดมุ่งหมาย สังเกตเห็นได้ หรือเป็นกิจกรรม การกระทำต่างๆ ที่ได้ผ่านการใคร่ครวญมาแล้วหรือเป็นไปอย่างไม่รู้ตัว

จากความหมายที่มีผู้กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำ ความประพฤติ อาการ การตอบสนองทางจิตวิทยาของบุคคลทั้งภายในและภายนอก ซึ่งสามารถสังเกตได้อย่างชัดเจน โดยประสาทสัมผัส หรือถ้าไม่สามารถสังเกตได้อย่างชัดเจน ต้องอาศัยเครื่องมือในการวัดพฤติกรรมนั้นๆ

ความหมายของเพศ

ความหมายของเพศได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ชัยวัฒน์ ปัญจพงศ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี นะวีโรจน์ (2524 : 70) ได้กล่าวว่า เรื่องเพศเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต โดยเริ่มตั้งแต่วัยทารก และมีพัฒนาการเป็นไปตามขั้นตอนในแต่ละวัย การศึกษาเรื่องเพศจะทำให้เข้าใจพฤติกรรมทางเพศ

เว็บสเตอร์ (จันทรวิภา ดิลกสัมพันธ์. 2543 : 1 ; อ้างอิงจาก Webster's Dictionary. 1994. *Webster's Encyclopedia Unabridged Dictionary of English Language*. p. 1307) กล่าวว่า เพศ หมายถึง

1. การแบ่งสิ่งมีชีวิตโดยเฉพาะมนุษย์แบ่งออกเป็นเพศชาย หรือเพศหญิง
2. ลักษณะโครงสร้างของร่างกายของสิ่งมีชีวิต ซึ่งเกิดจากการสืบพันธุ์ของมารดา โดยการแยกและการรวมกันทางโครโมโซม จนแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงเป็นชายหรือเป็นหญิง
3. ขอบเขตระหว่างพฤติกรรมระหว่างบุคคล โดยเฉพาะกับชายหรือหญิงเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับการอยู่ร่วมกัน
4. สัญชาตญาณทางเพศ และการแสดงออกของสัญชาตญาณนั้น อาจออกมาในรูปแบบของการมีเพศสัมพันธ์

เคอร์เคนดอลล์ (สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. 2531 : 3 ; อ้างอิงจาก Kirkendall. 1965. *Sex in the Adolescents year*. p. 8) ได้อธิบายความหมาย และขอบเขตในเรื่องเพศไว้ดังนี้

1. เรื่องเพศเป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่ง ที่ทำให้คนเรามีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จ และสามารถทำหรือแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ ได้ เพื่อให้บรรลุตามที่ตั้งใจไว้
2. เรื่องเพศเป็นแรงกระตุ้น หรือเร้าใจที่ทรงพลังอย่างยิ่งที่ทำให้เพศชายและเพศหญิงมีความสนใจซึ่งกันและกัน เพื่อให้ประกอบกิจการต่างๆ เป็นไปด้วยความราบรื่น
3. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถกำหนดบทบาท กิริยาท่าทาง ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเราอย่างเห็นได้ชัด นอกเหนือไปจากความสามารถที่เพียงแต่จะแบ่งมนุษย์ออกเป็นเพศชายหรือเพศหญิงให้แตกต่างกันเท่านั้น แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าเพศใดจะยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

4. เรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติที่แฝงอยู่ในร่างกาย และจิตใจของคนเราอย่างลึกซึ้ง และถาวร ซึ่งจะแสดงบทบาทที่สำคัญ ที่เห็นได้ในชีวิตรัก และการครองเรือน

5. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถลดบันดาลให้ชีวิตมีความต่อเนื่องกัน จากช่วงชีวิตหนึ่งไปสู่อีกช่วงชีวิตหนึ่ง โดยกระบวนการทางการสืบพันธุ์ ซึ่งความต่อเนื่องนี้ จะช่วยให้ลักษณะชีวิตหลายสิ่งหลายอย่างของพ่อแม่สามารถถ่ายทอดไปทางลูกได้

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า เพศ หมายถึง ลักษณะที่แสดงออกให้รู้ว่าเป็นชายหรือหญิง รวมทั้งพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ชายและหญิงแสดงออกถึงความรู้สึก สัญชาตญาณทางเพศ หรือความสนใจซึ่งกันและกัน ตลอดจนการมีเพศสัมพันธ์

พฤติกรรมทางเพศ

ชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี นະวิโรจน์ (2524 : 70-71) กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่พร้อมจะแสดงออก เมื่อร่างกายถึงวุฒิภาวะ โดยพฤติกรรมทางเพศจะมี 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมภายในที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าและพฤติกรรมภายนอกที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

วันทนี วาสิกะสิน (2527 : 3) กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง 2 เพศตามแรงขับทางชีววิทยาโดยรวมไปถึงค่านิยม ทศนคติ และความรู้สึก

เรื่องเพศเป็นเรื่องที่ละเอียดลึกซึ้ง เป็นผลสืบเนื่องที่ต้องสร้างความเข้าใจตั้งแต่วัยทารก แต่ความสนใจของผู้ใหญ่มักจะให้ความสนใจเฉพาะในช่วงวัยรุ่น เพราะเป็นระยะที่เด็กแสดงพฤติกรรมสนใจจริงจังกับเพศตรงข้าม พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมีดังนี้ (ฉวีวรรณ สุขพันธ์โพธาราม. 2527 : 45)

1. การรักสนใจเพศตรงข้าม วัยรุ่นมักจะสนใจเพศตรงข้ามรุ่นเดียวกับตน วัยรุ่นในอายุระหว่าง 15-18 ปี จะเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามลักษณะความรักเพศตรงข้ามที่พบบ่อยคือ ความลุ่มหลงแต่ฝ่ายเดียวโดยเฉพาะกับคนที่เขาไม่มีวันสมปรารถนาในความรัก แต่ความรักเช่นนี้จะเกิดขึ้นชั่วคราวเท่านั้น

2. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นพฤติกรรมที่ทำให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยการกระตุ้นจับต้องอวัยวะเพศจนเกิดความสุข ความพอใจ พฤติกรรมเช่นนี้เป็นเรื่องธรรมดาอย่างหนึ่งของพัฒนาการทางเพศของมนุษย์ วัยรุ่นจำนวนมากเมื่อมีประสบการณ์เกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองจะเกิดความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจเกี่ยวกับศีลธรรมว่าตนเองกระทำถูกหรือผิด ฉะนั้น ผู้ใหญ่ควรบอกให้เด็กเข้าใจว่า การสำเร็จความใคร่เป็นเรื่องธรรมดาไม่มีพิษภัยและมีประโยชน์ต่อการพัฒนาการทางเพศของเด็ก แต่ต้องกระทำโดยพอเหมาะพอควรไม่หมกมุ่นจนเกินไป และต้องสามารถยับยั้งชั่งใจได้เมื่ออยู่ในภาวะที่ไม่ควรทำ จิตแพทย์ถือว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับควบคุมความกดดันทางเพศหรือช่วยในการปรับตัวทางเพศ

3. การสนใจเรื่องเพศ เด็กในวัยหนุ่มสาวจะสนใจเรื่องเพศ เพราะเป็นระยะที่ตนจะมีความรู้สึกทางเพศ ความสนใจเริ่มแสดงให้เห็นจากความพิถีพิถันในการแต่งกาย การแสดงกริยาที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม การสนใจซื้อหาหนังสือเรื่องมามีอ่าน บางทีก็แสดงความสนใจแอบดูเพศตรงข้ามในเวลาหรือสถานที่ลับเฉพาะที่เรียกว่า ถ้ำมอง (Peeping tom)

4. รักร่วมเพศ (Homosexuality or Lesbian) ระยะวัยรุ่นเป็นระยะการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ ความรู้สึกทางเพศที่ยังเป็นอายหรือไม่แน่ใจตนเองที่จะแสดงความสนใจเพศตรงข้าม จึงหันมาระบายความสนใจกับเพื่อนเพศเดียวกันกับตน แต่ก่อนนั้นจิตเวชศาสตร์ถือเป็นโรคทางจิต (Sexual perversion) จนกระทั่งเดือนเมษายน 1974 สมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้มีมติให้เรียกชื่อใหม่เป็น Sexual orientation disturbance โดยไม่ถือว่าเป็นความผิดปกติทางจิตอีกต่อไป

พรพนพิไล ศรีอาภรณ์ (2537 : 40-41) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นโดยทั่วไปจะเริ่มจากความพึงพอใจกันระหว่างเพศตรงข้าม ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. การสร้างมิตรภาพ
2. การเกิดความรัก
3. การมีความสัมพันธ์ทางเพศ

ซึ่งผู้หญิงและผู้ชายมีข้อแตกต่างกันในเรื่องนี้คือ ผู้ชายอาจมีการสร้างมิตรภาพแล้วข้ามขั้นไปมีความสัมพันธ์ทางเพศได้ โดยไม่มีความรักเข้ามาเกี่ยวข้องเลยก็ได้ แต่ผู้หญิงต้องเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ผู้หญิงต้องก้าวจากการสร้างมิตรภาพไปสู่การเกิดความรัก สนใจที่จะมีความสัมพันธ์เพื่อความรักอันยั่งยืน แต่งงานก่อนจะมีความสัมพันธ์ทางเพศ การที่วัยรุ่นชายหญิงมีความสัมพันธ์กัน เช่น ไปเที่ยวด้วยกัน กอด จูบ ถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กัน มักจะเป็นเพราะฝ่ายหญิงคิดว่ามีความรักซึ่งกันและกันจึงยอมสละให้ได้ แต่แท้จริงแล้วฝ่ายชายอาจทำไปเพียงเพื่อต้องการความพอใจ ถูกใจเท่านั้น โดยไม่ได้มีความรัก หรือไม่ต้องการรับผิดชอบเลย

✓ การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

เนื่องจากวัยรุ่น มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งก็คือ อิทธิพลของฮอร์โมนเพศที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั้งทางด้านร่างกาย และจิตใจ รวมไปถึงการมีความรู้สึกทางเพศ ตลอดจนการเริ่มมีความรัก ความสนใจในเพศตรงข้าม สำหรับเพศชาย ความรู้สึกหรือความปรารถนาทางเพศ จะเกิดขึ้นได้ง่ายและรวดเร็ว เมื่อมีสิ่งมาช่วยยั่วอารมณ์ทางเพศ ซึ่งอาจไม่เกี่ยวข้องกับความรักเลยก็ได้ เช่น การคิดฝัน จินตนาการ การได้เห็นรูปภาพ รูปร่างหน้าตา หรือการได้ยินเสียงหัวเราะของเพศตรงข้าม (Sasse. 1994 : 371) ในระยะนี้ความคิดฝันทางเพศจะเกิดขึ้นบ่อย และเกิดอย่างกระตือรือร้น อันเป็นผลทำให้เกิดแรงดัน หรือแรงขับทางเพศ (Sex drive) ที่รุนแรง ทำให้เขาต้องระบาย เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดทางเพศ ในช่วงแรกอาจจะระบายในรูปของความฝันที่เรียกว่า ฝันเปียก คือ การหลั่งน้ำอสุจิระหว่างหลับ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ในเวลาต่อมาแรงผลักดันทางเพศในวัยนี้ จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กับ

เพศตรงข้าม ด้วยความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลอง ส่วนเพศหญิง จะเริ่มมีความสนใจเรื่องเพศและเพศตรงข้าม เช่นเดียวกับชาย โดยการพยายามทำตัวให้เป็นທີ່ดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม หรือหลงรักผู้ชายสักคน มากกว่าจะเป็นไปในด้านการทดลองมีเพศสัมพันธ์ วัยรุ่นหญิงโดยทั่วไปจะมีความตื่นตัวทางเพศช้ากว่าวัยรุ่นชาย และความต้องการจะบรรลุความสุขสุดยอดทางเพศก็มีความรุนแรงน้อยกว่า ในขณะที่เพศชายแทบทุกคนเคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เพศหญิงจะสำเร็จความใคร่ เพียงร้อยละ 30-34 หรือกระทำหลังจากมีคู่ร่วมเพศแล้ว (สุวัทนา อารีพรรค และอเนก อารีพรรค. 2528 : 30-32)

ถึงแม้ว่าวัยรุ่น จะมีความพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์หรือทำการสืบพันธุ์ได้แล้วตามธรรมชาติก็จริง แต่สังคมยังไม่ยอมให้วัยรุ่นชาย-หญิงมีเพศสัมพันธ์กันเช่นนั้นได้ จนกว่าจะทำการสมรสหรือแต่งงาน และอยู่กินให้ถูกต้องเป็นกิจจะลักษณะ การที่จะปล่อยตัว ปล่อยใจให้เป็นไปตามความปรารถนาทางเพศนั้นย่อมไม่ถูกต้อง ตามธรรมเนียม ประเพณีอันดีงาม และย่อมไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม (สุชาติ โสมประยูร และวราณี โสมประยูร. 2531 : 65) การที่สังคมมีปฏิกิริยาต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์นั้นก็เพื่อป้องกันการสำส่อนทางเพศ และป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา (ดรุณี ภูษณสุวรรณศรี. 2540 : 19)

วันทนี วาสิกะสิน (2527 : 51-52) ได้กล่าวไว้ว่าสำหรับสังคมไทยมีค่านิยมที่ไม่สนับสนุนหรือส่งเสริมให้คนในสังคมพูดคุ้ยหรือกล่าวถึงในเรื่องเพศอย่างเปิดเผย โดยสังคมมักจะกำหนดว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องสกปรก หยาบช้ำ เรื่องต่ำ พูดถึงไม่ได้ โดยเฉพาะฝ่ายหญิงสังคมไทยมีทัศนคติ และการอบรมในเรื่องเพศที่เข้มงวดมาก มีกฎเกณฑ์ และระเบียบเคร่งครัด โดยมีค่านิยมยกย่องผู้หญิงที่เป็นกุลสตรี จะต้องรักษานวลสงวนตัว ไม่ชิงสุกก่อนห่าม หรือมีเสรีภาพทางเพศ รู้จักงานบ้านงานเรือน ไม่คบหาผู้ชาย การรู้จักกับเพศตรงข้ามนั้นอยู่ภายใต้ความดูแลของบิดามารดา หรือผู้ควบคุม ในขณะที่เดียวกัน สังคมไทยก็มีค่านิยม ยกย่องให้เพศชายเป็นใหญ่กว่าเพศหญิง และเพศชายสามารถมีประสบการณ์ทางเพศได้ทั้งก่อนและหลังสมรส โดยไม่ถือเป็นเรื่องเสียหาย ดังนั้นในการติดต่อทำความรู้จักกับเพศตรงข้ามในอดีต บิดามารดาจะพยายามเข้ามามีส่วนด้วยไม่ว่าหญิงหรือชาย โดยเฉพาะถ้าเป็นหญิงก็ไม่ให้ไปกับชายตามลำพัง หญิงไม่มีสิทธิ์ที่จะไปรักใคร่ชอบใคร หรือเกี่ยวพาราสักกับชายคนใดก่อน เพราะถือเป็นเรื่องเสื่อมเสียเกียรติอย่างร้ายแรง น่าอับอายและเป็นที่ติฉินนินทา ทำให้โอกาสที่ชายหญิงจะปล่อยตัวปล่อยใจมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสจึงมีน้อย

แต่ในปัจจุบัน จากการพัฒนาประเทศ ทำให้สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย สังคมไทยมีการยอมรับอิทธิพลในเรื่องต่างๆ จากประเทศทางตะวันตกมากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการนัดหมายกับเพศตรงข้าม ทำให้หนุ่มสาวไทยในปัจจุบันมีโอกาสคบหากัน ใกล้ชิด และมีความสนิทสนมกันมากกว่าแต่ก่อน เพราะว่าโอกาสอำนวยที่จะอยู่กันตามลำพังสองต่อสอง จึงมีแนวโน้มว่าหนุ่มสาวในยุคนี้ จะมีเพศสัมพันธ์กันก่อนสมรสมากขึ้น (วันทนี วาสิกะสิน. 2527 : 27) ดังจะเห็นได้จากการสำรวจของสำนักงานคณะผู้เชี่ยวชาญ

ด้านประชากร (2539 : 21-22, 36) พบว่า พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย กับหญิงที่ไม่ใช่หญิงบริการทางเพศ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากเดิมร้อยละ 27.00 ในปี 2536 เป็นร้อยละ 36.50 ในปี 2538 และพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ก็มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน จากเดิมที่ยอมรับว่ามีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 4.40 ในปี 2536 เป็นร้อยละ 6.20 ในปี 2538 และจากการศึกษาของจันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ (2543 : 50-55) พบว่า แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงอายุเมื่อเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกในหญิงวัยรุ่นจะลดลงคือ จากเดิมอยู่ในกลุ่มอายุ 20-30 ปี ปัจจุบันอายุที่เริ่มมีเพศสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 13-19 ปี และปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้มีเพศสัมพันธ์ ครั้งแรกเร็วขึ้นนั้นมีผลมาจากพันธกรรมของคนอื่นเนื่องมาจากสารควบคุมพฤติกรรมทางเพศในสมอง การเลี้ยงดูในครอบครัว สภาพแวดล้อมทางสังคม การใช้สารเสพติด วัฒนธรรมและศาสนา การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของผู้หญิงส่วนใหญ่จะมีเพศสัมพันธ์กับสามี รองลงมาคือกับคนรัก และเพื่อนชาย

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในประเทศไทยปัจจุบันเริ่มเห็นเด่นชัดกว่าแต่ก่อน เพราะการยึดมั่นในวัฒนธรรมของชาติในวัยรุ่นหย่อนยานลง มีการถ่ายทอดวัฒนธรรมจากประเทศอื่นๆ เข้ามาในประเทศไทย ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลบางประการแก่วัยรุ่น เช่น การแต่งกาย อิสระเสรีทางเพศ ไกล่ล้นสนทนากันง่าย ประกอบกับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมภายนอก ขาวสารภาพยนตร์ วีดีโอ สถานเริงรมย์มีมากทำให้วัยรุ่นขาดความยับยั้งคิด ปลดปล่อยตัวเองให้เป็นไปตามความปรารถนาของธรรมชาติ ลืมคิดถึงความพร้อมของตนเองด้านเศรษฐกิจและสังคม

ปกติวัยรุ่นปัจจุบันที่เริ่มมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศ มักจะมีความคิดที่แตกต่างกันในวัยรุ่นหญิงนั้น ความต้องการมีเพียงอยากไถ่ล้นสนทนากัน รู้สึกอบอุ่นที่อยู่ไถ่ล้นสนทนา ต้องการสัมผัสที่นุ่มนวลอ่อนโยน โดยไม่มีความต้องการถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ อาจเรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า โรแมนติกเลิฟ (Romantic love) แต่วัยรุ่นชาย อิทธิพลของฮอร์โมนเพศที่รุนแรงทำให้ความสนใจจะมีความต้องการทางเพศหรืออารมณ์ทางเพศสูง และถูกกระตุ้นได้ง่าย ยิ่งถ้ามีโอกาสสัมผัสทางกายจะยิ่งกระตุ้นความต้องการทางเพศจนถึงกับต้องการมีเพศสัมพันธ์ด้วยเสมอ เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า อีโรติกเลิฟ (Erotic love) โดยฝ่ายชายมักจะคิดว่า การที่ฝ่ายหญิงยินยอมให้มีการสัมผัสถูกเนื้อต้องตัวเช่นนี้เพราะยินยอมพร้อมใจ และคงยินยอมได้มากกว่านั้นถึงขั้นยินยอมมีเพศสัมพันธ์กัน (พนม เกตุมาน. 2535 : 115)

เรื่องการได้เสียกันก่อนแต่งงานนั้น บางครั้งพบว่า เกิดจากความเชื่อ และเข้าใจผิดของหนุ่มสาวที่รักกันมาก และปรารถนาจะเป็นคู่ครองกันไปจนตลอดชีวิตสมรสมากกว่า การตกเป็นทาสของกามารมณ์ กล่าวคือ ทั้งสองเชื่อและเข้าใจว่า การทดลองเรื่องเพศ หรือการมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงานนั้น จะช่วยให้ทั้งสองทราบว่าอวัยวะเพศของเขาเหมือนกันหรือไม่ เพราะทั้งสองได้รับคำบอกเล่าที่ผิดๆ มาว่า ปัญหาการหย่าร้างในสังคมทั่วไป เกิดขึ้นจากการไม่เหมาะสมทางอวัยวะเพศของหญิงและชายมากกว่าสาเหตุอื่นๆ จึงได้ทดลองมีเพศสัมพันธ์กันเพื่อประกอบการพิจารณาในการตัดสินใจแต่งงาน อย่างไรก็ตามก็ตีฟิงเข้าใจว่าสำหรับคนทั่วไปนั้น

ยอมมีอวัยวะเพศหรืออวัยวะสืบพันธุ์เหมาะสมกันเสมอ เพราะช่องคลอดของฝ่ายหญิงสามารถยืดหด และปรับตัวได้กับทุกๆ ขนาดขององคชาตของฝ่ายชาย และขนาดขององคชาตไม่ได้มีส่วนสำคัญต่อความรู้สึกทางเพศของฝ่ายหญิงเลย นอกจากนั้นยังไม่มีหลักฐานหรือรายงาน พิสูจน์ให้เห็นจริงได้เลยว่า การทดลองมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานจะสามารถทำนายเรื่องความรู้สึกของเพศสในชีวิตรอบครัวในอนาคตได้ สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร (2531 : 71) กล่าวว่า การได้เสียกันก่อนแต่งงานก็ไม่ได้ช่วยให้ใครๆ เป็นสามีหรือภรรยาที่ดีในอนาคตเลย

นิยม บุญมี (2530 : 57) ได้กล่าวไว้ว่า หญิงหลายๆ คนมักเกิดความเข้าใจผิดว่า การแสดงออกภายนอกของชายที่ปฏิบัติต่อตนเป็นความรักความสนใจ ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศของผู้หญิงนั้น มักค่อยเป็นค่อยไปตามลำดับขั้น คือ จากคำว่า "เพื่อน" แล้วไปเป็น "คนรัก" และจาก "คนรัก" จึงก้าวไปสู่ "การสมรส" ส่วนผู้ชายมักไม่ค่อยมีความอดทน และไม่ค่อยเป็นไปตามจังหวะขั้นตอน พอใจที่จะข้ามความสัมพันธ์ในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2 ไปสู่ความสัมพันธ์ทางเพศเลย พฤติกรรมที่ผู้ชายแสดงออกจึงเป็นไปในทางเร่งรัดรุกเพื่อจุดไฟความรัก ด้วยการสัมผัสทางผิวหนัง การกอดรัด การจูบ การโอบกอด ภิโหมนาประการเพื่อสนองความต้องการ ความพอใจของตนเองโดยปราศจากพื้นฐานของความรัก และการยกย่องให้เกียรติ และในที่สุดก็จะทำให้ทั้งสองฝ่ายเข้าไปอยู่ในเรื่องเพศสัมพันธ์ ซึ่งผลเสียจากพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นจะทำให้เกิดปัญหาสังคมอย่างมากมาย เช่น ปัญหาการตั้งครรภ์นอกสมรส การทำแท้ง ปัญหาการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ เป็นต้น

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

✓ สาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น

การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเป็นพฤติกรรมที่ได้รับการกล่าวขวัญกันมากในวัยรุ่นที่เป็นนักเรียนและนักศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาจากการถูกเนื้อต้องตัวกันระหว่างหนุ่มสาวกระทำกันโดยเปิดเผยมากขึ้น จึงอาจมีแนวโน้มนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส วันทนี วาสิกะสิน (2527 : 27) กล่าวว่า วัยรุ่นชายบางคนคิดว่า การร่วมเพศเป็นการครอบครอง เป็นการเอาชนะและมีความภาคภูมิใจในตนเอง และได้เสนอถึงเหตุของการที่คนเรานิยมมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเนื่องมาจาก

1. เป็นการสนองเพื่อความปรารถนาทางเพศ และสนองความพอใจทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อความสนุกสนาน
2. เป็นการพิสูจน์ว่ามีความสามารถทางเพศ ไม่เป็นผู้ผิดปกติในเรื่องเพศ
3. เป็นการเตรียมตัวก่อนการเข้าสู่ภาวะการสมรส หรือเป็นการปรับความต้องการทางเพศของทั้งสองฝ่ายให้เข้ากันได้

4. เป็นการผูกมัดฝ่ายตรงข้ามหรือสำหรับผู้หญิงบางครั้งเป็นเพราะความรักต่อเพศตรงข้าม

5. เป็นการทำตามความนิยมของสังคมในปัจจุบัน

วิทยา นาควัชร (2531 : 33-34) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไว้ดังต่อไปนี้

1. วัยรุ่นชอบทดลอง อยากรู้ อยากเห็น ดังนั้นจึงมีพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

2. วัยรุ่นทนการอดอั้นของอีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้ ซึ่งส่วนใหญ่ฝ่ายชายจะเป็นฝ่ายอดอั้น ฝ่ายหญิงก็ใจอ่อน

3. วัยรุ่นคิดว่าเป็นแฟชั่น เมื่อคบกับแฟนก็ต้องมีการได้เสียกัน แคมบางคนบอกด้วยว่า "ไม่เห็นเสียหายอะไร"

4. วัยรุ่นอยากได้ความรู้สึกเป็นเจ้าของซึ่งกันและกัน ซึ่งเกิดได้ทั้งชายและหญิง แต่หลังจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกันแล้ว ความรู้สึกว่าจะเป็นเจ้าของซึ่งกันและกันไม่ได้จริงหรือไม่

5. วัยรุ่นรู้สึกว่าตนเองมีค่าเป็นที่ต้องการของอีกฝ่ายหนึ่ง

6. วัยรุ่นมีแรงผลักดันจากฮอร์โมน และสัญชาตญาณของการสืบพันธุ์

กินเซย์ (ณัฐดี วิจิธรรม. 2539 : 31-32 ; อ้างอิงจาก Kinsey. 1975 : 357) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของผู้ชาย และได้สรุปเหตุผลที่สนับสนุนและต่อต้านพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ดังนี้

เหตุผลในการสนับสนุนพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส คือ

1. ช่วยปลดปล่อยความต้องการทางเพศ
2. เป็นแหล่งหาความรื่นรมย์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
3. ช่วยพัฒนาความสามารถในการปรับอารมณ์ และร่างกายให้เข้ากับคู่สมรสได้ดีขึ้น

4. ช่วยพัฒนาความสามารถในการปรับอารมณ์ให้เข้ากับคนอื่นๆ ได้
5. ความล้มเหลวของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้นให้ความสูญเสียทางสังคมน้อยกว่าความล้มเหลวหลังการสมรส

6. ประสบการณ์ทางเพศของผู้ชายและผู้หญิง อาจจะช่วยป้องกันพฤติกรรมรักร่วมเพศได้

7. การร่วมเพศก่อนการสมรสอาจจะนำไปสู่การสมรสได้

ส่วนเหตุผลที่ต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส คือ

1. อาจทำให้ตั้งครรภ์นอกสมรส

2. อันตรายจากการทำแท้ง เพื่อหยุดยั้งการตั้งครรภ์

3. อาจทำให้เกิดการติดโรคได้
4. การตั้งครรรภ์ก่อนการสมรสนำไปสู่การสมรสแบบจำยอม
5. ความรู้สึกผิดที่ได้สูญเสียพรหมจรรย์ไป
6. ความรู้สึกอายกลัวการไม่ยอมรับของสังคม
7. เกิดความรู้สึกกลัวว่า คนที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยจะไม่ยอมสมรสด้วย
8. อาจทำให้ถูกดูหมิ่นว่าใจง่าย
9. เป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม

เรสส์ (ดาร์นี ภูษณสุวรรณศรี. 2541 : 21-22 ; อ้างอิงจาก Reiss. 1960. *Premarital Sexual Standard in American*. p. 358) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า พื้นฐานพฤติกรรมเกี่ยวกับการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของบุคคล แบ่งได้ 2 มิติคือ

1. ด้านร่างกาย (Body centered) โดยให้ความสำคัญกับลักษณะทางชีวภาพของร่างกาย ซึ่งเป็นเป้าหมายของพฤติกรรมเพื่อความสุขทางเพศ
2. ด้านอารมณ์ (Person centered) โดยให้ความสำคัญกับอารมณ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความรัก ความผูกพัน

นอกจากนี้ ตามแนวคิดของเรสส์ เจตคติของบุคคลจะเป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศ โดยได้แบ่งเจตคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของบุคคลทั่วไป ออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การละเว้น (Abstinence) คือ หญิงและชายไม่ควรจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส
2. การยินยอมให้ได้ ถ้ามีความรัก ความเสน่หาต่อกัน (Permissive with affection) คือ ถ้าชายและหญิงมีความรัก ความผูกพันทางใจต่อกันอย่างมั่นคงก็สามารถมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสได้
3. การยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส โดยไม่มีความผูกพันทางอารมณ์ต่อกัน (Permissive without affection) คือ การมีเพศสัมพันธ์เป็นสิ่งที่หญิงและชายสามารถทำได้โดยไม่คำนึงถึงความรัก แต่ขึ้นอยู่กับความดึงดูดทางกาย เช่น ความหล่อ ความสวยงาม เป็นต้น
4. มาตรฐานเชิงซ้อน (The double standard) คือ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสสามารถยอมรับได้ในฝ่ายชายและถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดในฝ่ายหญิง

เดเยอร์ (Dyer. 1983 : 80-82) ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเจตคติการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นในยุคศตวรรษที่ 20 ไว้ว่า เกิดจาก

1. ความเคร่งในศาสนา และความเข้มงวดในเรื่องเพศของครอบครัวลดลงจากสมัยก่อน ทำให้วัยรุ่นมีโอกาสนัดหมายกับเพื่อนต่างเพศมากขึ้น และเริ่มยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสว่าไม่ใช่สิ่งที่ผิดศีลธรรม

2. การเรียกร่องสิทธิเสรีภาพของสตรี ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงค่านิยมในเรื่องเพศ โดยผู้หญิงอเมริกันนั้นคาดหวังที่จะได้รับความสุขในเรื่องเพศด้วยเท่าๆ กับผู้ชาย

3. โอกาสทางการศึกษาและความก้าวหน้าในการทำงานของสตรี ทำให้วัยรุ่นหญิงมีอิสระจากครอบครัวเพิ่มมากขึ้น และไม่ต้องใช้เรื่องเพศเป็นที่พึ่งการเงินเศรษฐกิจจากผู้ชายเหมือนสมัยก่อน อีกต่อไป

4. ประสิทธิภาพของวิธีการคุมกำเนิด ทำให้ผู้หญิงไม่ต้องตั้งครรรภ์ที่จะมีตราบาปติดตัวไป ซึ่งเป็นการทำลายมาตรฐานเชิงซ้อนที่เป็นขนบธรรมเนียมที่ยึดถือแต่เดิมลง

นอกจากนี้เดเยอร์ ยังได้ให้ความสำคัญต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสว่ายังขึ้นกับ ศาสนา เชื้อชาติ การอยู่ในสังคมเขตเมืองหรือเขตชนบท และแนวความคิดสมัยใหม่ที่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์นอกสมรสด้วยความรัก เป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ฮอฟแมนและคณะ (Hoffman, et al. 1998 : 366) ได้สรุปการตัดสินใจที่จะมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นว่า เกิดจากการได้รับอิทธิพลจาก บิดา มารดา กลุ่มเพื่อน สื่อมวลชน เจตคติ และความเชื่อในศาสนาของตัวบุคคล ความต้องการส่วนบุคคล และมาตรฐานทางเพศที่ยึดถือ

บุรุษกัน และเฟอร์สเทนเบอร์ก (รัตน พุ่มสวรรค์. 2544 : 36 ; อ้างอิงจาก Brooks-Gunn & Ferstenberg. 1990. *Adolescent Behavior and society*. p. 245-248) ได้แบ่งปัจจัยที่ทำให้พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นแตกต่างกัน ดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านชีวภาพ พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นจะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากฮอร์โมนเพศ โดยมีปัจจัยทางด้านสังคมเป็นตัวกระตุ้นในการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ เช่น เด็กผู้หญิงที่เข้าสู่สุ่วภาวะทางเพศเร็ว มีแนวโน้มที่จะเป็นอิสระจากบิดา มารดา มีการนัดหมายกับเพศตรงข้ามและมีเพศสัมพันธ์ก่อน เด็กผู้หญิงที่เข้าสู่สุ่วภาวะช้ากว่า

2. ปัจจัยทางด้านครอบครัว ได้แก่ ค่านิยมในเรื่องเพศของบิดา มารดา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาในเรื่องเพศ ล้วนมีอิทธิพลต่อการเริ่มมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วหรือช้าของวัยรุ่น

3. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะบรรทัดฐานในเรื่องเพศของกลุ่มเพื่อน จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก

4. ปัจจัยทางการศึกษา พบว่า วัยรุ่นที่มีผลการเรียนไม่ดีและมีระดับการศึกษาต่ำ จะมีเพศสัมพันธ์เร็วกว่า วัยรุ่นที่ยังคงศึกษาอยู่ ซึ่งโดยมากจะเป็นผู้ที่มีเศรษฐกิจฐานะไม่ดีด้วย

5. ปัจจัยทางด้านสังคม ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม การศึกษา ตลอดจนบริการของรัฐและสังคม ที่จัดให้แก่วัยรุ่นในการได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องเพศนับเป็นอีกปัจจัยหนึ่ง ที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่แตกต่างกัน

จากแนวคิดของนักวิชาการที่ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศและเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น อาจสรุปได้ว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น มีสาเหตุจากหลายปัจจัย ทั้งปัจจัยภายในต่อบุคคลและปัจจัยภายนอก โดยปัจจัยภายในตัวบุคคลประกอบด้วย อิทธิพลของฮอร์โมนเพศ ความเคร่งครัดในหลักศาสนา เจตคติ ค่านิยม และการรับรู้ในเรื่องเพศของแต่ละบุคคล ส่วนปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ ปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมและระบบโครงสร้างทางสังคม เช่น การเปลี่ยนแปลงทางสังคม บรรทัดฐานของสังคม การอบรมสั่งสอนในเรื่องเพศจากบิดามารดา ความสัมพันธ์ในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ตลอดจนสื่อต่างๆ ที่ล้วนมีส่วนกำหนดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นในปัจจุบัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์

ความหมายของค่านิยม ได้มีผู้ให้ความหมายซึ่งสามารถสรุปเป็นแนวคิดเบื้องต้นได้ดังต่อไปนี้

พัทยา สายหู (2516 : 32) กล่าวว่า ค่านิยม หมายถึง ความรู้สึกหรือความเชื่อของแต่ละบุคคลที่เชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมหรือน่ากระทำ และยึดถือเป็นหลักประจำใจ เพื่อช่วยในการตัดสินใจเลือกกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง

เพ็ญแข ประจันปัจจาณี และอ้อมเดือน สดมณี (2529 : 14) กล่าวว่า ค่านิยม หมายถึง ความรู้สึกรวมที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง การที่บุคคลมีค่านิยมในเรื่องใดเรื่องหนึ่งนั้นแสดงถึง ความรู้สึก ความพอใจ ทศนคติ และความต้องการที่บุคคลมีต่อเรื่องนั้นและพร้อมที่จะแสดงออกเพื่อสนองต่อความนิยมนั้น บุคคลจะขัดขวางและต่อต้านการกระทำที่ขัดต่อค่านิยมที่เขาถืออยู่ ค่านิยมจัดได้ว่าป็นแหล่งที่มาของพฤติกรรมของบุคคลทั้งทางด้านลบและบวก

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2529 : 1) กล่าวว่า ค่านิยม หมายถึง “วิถีของการจัดรูปความประพฤติ” ที่มีความหมายต่อบุคคล และเป็นแบบฉบับความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคมและในชีวิต หรือเผชิญกับเหตุการณ์ ทำให้มีการเลือกในสถานการณ์หรือเวลานั้น ค่านิยมจึงรวมไปถึงจุดมุ่งหมายหรือความต้องการในชีวิตและสิ่งทีบุคคลชอบ

พนัส หันนาคินทร์ (2533 : 122) กล่าวว่า ค่านิยม หมายถึง ส่วนประกอบที่สำคัญที่จะบ่งชี้ว่า บุคคลจะประพฤติปฏิบัติอย่างไรต่อตนเองและต่อสังคม การเลือกและการกระทำของบุคคลนั้นขึ้นอยู่กับค่านิยมที่ยึดถือเป็นหลัก

จากความหมายของค่านิยมข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า ค่านิยม หมายถึง ผลรวมของกระบวนการทางความคิด การให้คุณค่า การให้ความสำคัญ การเลือกและยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติในการดำรงชีวิตและค่านิยมจะมีความสำคัญไม่หัดเทียมกัน เนื่องจากค่านิยมของ

แต่ละบุคคลเกิดจากประสบการณ์ที่ได้รับแตกต่างกัน แม้จะอยู่ในวัฒนธรรมหรือสังคมเดียวกันก็ตาม เมื่อประสบการณ์ของแต่ละบุคคลเพิ่มขึ้นก็จะมีผลกระทบทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงค่านิยมเดิม ดังนั้น ค่านิยมจึงมีลักษณะไม่คงที่ แต่เป็นเครื่องนำทางในการปฏิบัติพฤติกรรมต่างๆ

ความสำคัญของค่านิยม

สุนทรี โคมิน และสนธิท สมัครการ (2522 : 68) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของค่านิยมไว้ว่า

1. ค่านิยมทำหน้าที่เป็นเกณฑ์ (Criteria) หรือมาตรฐาน (Standard) ที่ใช้นำพฤติกรรมมาปฏิบัติในหลายทาง เช่น

1.1 เป็นเกณฑ์ใช้ในการประเมิน ตัดสิน ชื่นชม ยกย่อง หรือติเตียนตนเอง หรือการกระทำของคนอื่น

1.2 เป็นตัวกำหนด ให้เราเลือกนิยามอุดมการณ์ทางการเมือง บางอุดมการณ์มากกว่าอุดมการณ์อื่นๆ

1.3 จูงใจให้เราแสดงจุดยืนของเราในเรื่องต่างๆ

1.4 เป็นบรรทัดฐานที่ช่วยในการชักชวน ทำนาย คัดค้าน และถกเถียง หรือพยายามที่จะเปลี่ยน

1.5 เป็นบรรทัดฐานสำหรับกระบวนการให้เหตุผลต่อความนึกคิดและการกระทำของตน

2. ค่านิยมทำหน้าที่เป็นตัวอย่างบ่งชี้ถึงความต้องการและแรงจูงใจของมนุษย์

3. ค่านิยมทำหน้าที่เป็นแรงจูงใจหรือผลักดันของบุคคล เช่น บุคคลที่มีค่านิยมในการมีอายุยาวนาน หรือสุขภาพดีก็จะมีแรงผลักดันให้อยากออกกำลังกาย เป็นต้น

การเกิดค่านิยม

สมบัติ มหารศ (2520 : 29) กล่าวถึง การเกิดค่านิยมว่าเกิดจากสื่อต่างๆ กัน เช่น

1. วัฒนธรรม เป็นที่เกิดค่านิยมที่สำคัญเพราะมนุษย์จะรู้จักปรับปรุงระบบชีวิต และการดำรงชีพ การคงไว้ ซึ่งประเพณีต่างๆ สำหรับคนไทยในแต่ละภาค ก็มีวัฒนธรรมย่อยที่แตกต่างกันไป แต่ส่วนใหญ่ก็มีวัฒนธรรมหลักเหมือนกันเช่นการกินอยู่ การจัดบ้านพักอาศัย การสนใจดนตรี การฟ้อนรำ อาหารประเภทต่างๆ การแต่งงาน การกระทำพิธีต่างๆ

2. สิ่งแวดล้อมต่างๆ ในแต่ละสมาคม ครอบครัว จะมีการปกครอง ระเบียบวินัย ต่างกันไป ดังนั้นผลที่ปรากฏออกมา จึงทำให้ผู้สืบทอดพฤติกรรมมีส่วนคล้ายตามชุมชนนั้น จนเกิดค่านิยมในด้านต่างๆ ขึ้นในที่สุด

3. หลักศาสนา คนไทยส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธ ยึดหลักศาสนาแม้แต่การทำพิธีการต่างๆ ในชีวิตประจำวันก็ต้องยึดหลักศาสนา จึงเป็นความเชื่อที่ยึดถือกันมานาน

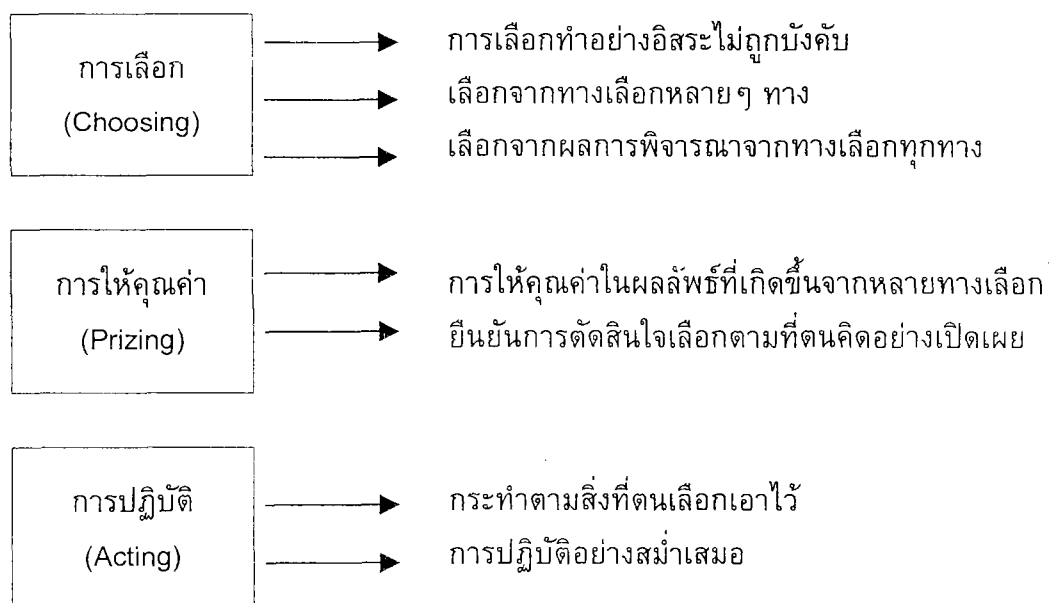
4. ทักษะต่างๆ ในปัจจุบันที่ขัดแย้งกันในวัยต่างๆ กับทั้งสื่อมวลชน การติดต่อสัมพันธ์กับต่างประเทศ การศึกษาเล่าเรียนทำให้เกิดทักษะใหม่ๆ จึงทำให้เกิดค่านิยมขึ้นมาอีก ในลักษณะแปลกไปกว่าเดิม

พนัส หันนาคินทร์ (2520 : 18) ได้กล่าวถึงการเกิดค่านิยมของแต่ละคนนั้น เกิดขึ้นจาก

1. ประสบการณ์ที่ได้รับการตรวจสอบแล้วของบุคคล และเนื่องจากประสบการณ์ที่แตกต่างกัน จึงทำให้ค่านิยมของแต่ละบุคคลผิดแผกแตกต่างกันออกไป ถึงแม้ว่าจะอยู่ในวัฒนธรรมหรือสังคมเดียวกันก็ตามเมื่อประสบการณ์ของแต่ละบุคคลมีเพิ่มมากขึ้นก็จะมีผลกระทบกระเทือนทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงค่านิยมเดิม

2. การคิดอย่างรอบคอบ การวิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนถึงผลที่จะตามมาในชีวิตการสร้างค่านิยมแต่ละคนจะต้องทำการเลือก กำหนดค่าแล้วผสมผสานคุณสมบัติต่างๆ ที่ได้ผ่านมาวินิจฉัยและเลือกสรรเข้ามาเป็นแบบฉบับในการดำเนินชีวิตของตนเอง

ราธส์, ฮามิน และซิมอน กล่าวว่า การเกิดค่านิยมมี 3 ขั้นตอนใหญ่ หรือ 7 ขั้นตอนย่อย ดังภาพประกอบ 2 (รัตนา พุ่มสวรรค์. 2544 : 18 ; อ้างอิงจาก Rathes, Harmin & Simon. 1966 : 30)

ภาพประกอบ 2 แสดงขั้นตอนของการเกิดค่านิยม

จากแนวความคิดต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า ค่านิยมเกิดจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ สิ่งแวดล้อมของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันโดยได้มีการคิดอย่างรอบคอบและเลือก ปฏิบัติตามสิ่งที่ตนเลือกเอาไว้โดยไม่มีการบังคับให้กระทำ

คุณลักษณะค่านิยม

สุนทรี โคมิน และสนธิ สมัครการ (2522 : 13-17) กล่าวว่า ค่านิยมมีลักษณะ ต่างๆ ดังนี้

1. ค่านิยมมีลักษณะยืนยงถาวร (Enduring quality of value) ความไม่เปลี่ยนแปลงง่าย หรือความคงที่ของค่านิยมก็เพราะมนุษย์ได้ถูกสั่งสอนมาตั้งแต่เด็กเกี่ยวกับค่านิยมต่างๆ ที่คน เรียนรู้จากการเติบโตในสังคมนั้น เช่น เด็กมักถูกสั่งสอนว่าต้อง “ซื่อสัตย์” ต้องรู้จัก “กตัญญู กตเวที” เป็นต้น กระบวนการสอนการเรียนรู้ได้เป็นตัวกำหนดลักษณะนิสัยที่ค่อนข้างจะยืนยง และคงที่ของค่านิยมต่างๆ ที่คนเรียนรู้จากการเติบโตในสังคมนั้นๆ

อย่างไรก็ดีค่านิยมมิได้มีลักษณะคงที่ หรือไม่มีการเปลี่ยนแปลง เนื่องจาก ค่านิยมต่างๆ มีระดับความสำคัญแตกต่างกัน ค่านิยมซึ่งมีความคงที่พอสมควรได้ถูกจัดอันดับ เข้าเป็นระบบตามลำดับความสำคัญ การเปลี่ยนแปลงของค่านิยมเกิดขึ้นได้ด้วยประสบการณ์ ในช่วงชีวิตของคน แต่การเปลี่ยนแปลงนั้น จะไม่เกิดขึ้นในลักษณะชั่วคราวชั่วยามตามอารมณ์ ที่เปลี่ยนแปลงของมนุษย์

2. ค่านิยมมีลักษณะเปรียบเทียบระดับความสำคัญ (The relative quality of value) ในชีวิตความเป็นจริง เราพบว่าเมื่อเด็กโตขึ้นและมีประสบการณ์จากกระบวนการเรียนรู้ ทางสังคม (Socialization) มากขึ้น มีโอกาสพบว่าในแต่ละสถานการณ์ที่เขาประสบไม่ได้มี ค่านิยมเดียวอย่างที่พ่อแม่ได้สั่งสอนไว้ แต่มีหลายค่านิยมอยู่ในสถานการณ์เดียวกันและเขาพบว่าคนจะให้ความสำคัญแก่ค่านิยมบางอย่างมากกว่าค่านิยมอีกอย่างหนึ่งเป็นสิ่งที่พ่อแม่ไม่ได้ สอนโดยตรง แต่เป็นสิ่งที่เด็กเรียนรู้จากคำสั่งสอน ประกอบกับการสังเกตจากการกระทำที่เป็น ปทัสถาน (Norm) ของคนในสังคมเขา ด้วยการเรียนรู้เช่นนี้เมื่อเขาเองมีโอกาสประสบกับ “ค่านิยม” ที่ไม่สอดคล้องกันและต้องทำการตัดสินใจเลือกค่านิยมอันใดอันหนึ่ง เขาก็จะเลือก ตามสิ่งที่เขาได้รู้ได้เห็นมา ด้วยเหตุนี้โดยไม่รู้สีกตัว เขาจะจัดลำดับค่านิยม โดยให้ความสำคัญ เหลือมล้ำต่ำสูงกันตามที่ตนรู้สึกแต่ก็มักจะไม่ได้แตกต่างจากกลุ่มไปมากนัก การแยกแยะพวก ค่านิยมที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างเต็มที่แล้วนำมาประสานกันจัดเป็นลำดับสูงต่ำเข้าเป็น ระบบ (Hierarchically organized system) ซึ่งภายในระบบนี้ แต่ละค่านิยมจะถูกจัดเรียงลำดับ ตามความสำคัญมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ความสำคัญนี้เป็นความสำคัญที่เทียบเคียงซึ่งกันและ กันในระหว่างค่านิยมต่างๆ (Relative importance among value)

3. ค่านิยมมีลักษณะเป็นความเชื่อ (Beliefs) ค่านิยมเป็นความเชื่อชนิด “พรรณนากำหนด” (Prescriptive or proscriptive) ซึ่งเป็นความเชื่อที่มีทิศทางและเป้าหมาย

บ่งถึงวิถีทางของการปฏิบัติ (Means of action) หรือจุดหมายปลายทางของการปฏิบัติ (End of action) อันเป็นที่ปรารถนาด้วย “ความเชื่อ” จึงประกอบไปด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน คือ

3.1 ค่านิยมมีลักษณะเป็นความรู้ (Cognitive) ในความหมายที่ว่าบุคคลหนึ่งรู้ในทางที่ถูกของการประพฤติงานหรือรู้ในเป้าหมายที่ถูกในชีวิตของเขา

3.2 ค่านิยมมีลักษณะเป็นความรู้สึกผูกพัน (Affective) ในความหมายที่ว่าบุคคลนั้นมีอารมณ์อ่อนไหวเกี่ยวข้องกับค่านิยมนั้น คือ ชอบหรือเกลียด เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย สนับสนุนหรือคัดค้านค่านิยมนั้น

3.3 ค่านิยมมีองค์ประกอบของพฤติกรรม (Behavior) อยู่ในตัวในความหมายที่ว่า เป็นตัวแทรกซ้อนที่นำไปสู่พฤติกรรมเมื่อถูกกระตุ้นให้เกิดมีการกระทำ (Activated) ขึ้น

เสฐียรพงษ์ วรรณปก (2524 : 1) กล่าวว่า ลักษณะของค่านิยม ควรจะมีลักษณะ 6 ประการ คือ

1. เป็นค่านิยมที่บุคคลนั้นเลือกอย่างอิสระเสรี ไม่มีใครบังคับให้เลือก
2. เป็นค่านิยมที่บุคคลนั้น เลือกจากตัวเลือกหลายตัว มิใช่ยอมรับจากสิ่งที่มีอยู่เพียงสิ่งเดียว
3. เป็นค่านิยมที่บุคคลนั้น เลือกจากตัวเลือกหลังจากได้พิจารณาถึงผลที่จะตามมาภายหลัง
4. เป็นค่านิยมที่บุคคลนั้นถนอมและเทิดทูนมีความภูมิใจในสิ่งที่ตนเลือก
5. เป็นค่านิยมที่บุคคลนั้น ยอมรับอย่างเปิดเผย ยินดีที่จะยอมรับ และบอกกล่าวสนับสนุนสิ่งนั้น
6. เป็นค่านิยมที่บุคคลนั้นยึดถือปฏิบัติซ้ำบ่อยๆ มิใช่ปฏิบัติเพียงครั้งเดียว

หน้าที่ของค่านิยม

สุนทร โคมิน และสนิท สมัครการ (2522 : 22-24) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของค่านิยมไว้ดังนี้

1. เป็นมาตรฐาน (Standard) ที่ให้นำพฤติกรรมการปฏิบัติในหลายทาง
 - 1.1 ค่านิยมสูง (Lead) ใช้แสดงจุดยืนในเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับสังคมออกมาให้ชัดเจน
 - 1.2 ค่านิยมเป็นตัวช่วยกำหนด (Predispose) ให้เลือกนิยมอุดมการณ์ทางการเมืองบางอุดมการณ์ (Particular political ideology) มากกว่าอุดมการณ์อื่น
 - 1.3 ค่านิยมเป็นมาตรฐานที่ช่วยนำ (Guide) การกระทำให้ประพฤติและแสดงตัวต่อผู้อื่นตามที่ประพฤติเป็นปกติอยู่ทุกวัน
 - 1.4 ค่านิยมเป็นบรรทัดฐานที่ใช้ในการประเมิน (Evaluate) ตัดสินการชื่นชม ยกย่อง การตำหนิติเตียนตนเอง และการกระทำของผู้อื่น

1.5 ค่านิยมเป็นจุดกลางของการศึกษากระบวนการเปรียบเทียบ คือใช้ค่านิยมเป็นบรรทัดฐานในการเปรียบเทียบว่าเรามีค่านิยมจริยธรรม และค่านิยมความสามารถเท่ากับผู้อื่นมากน้อยเพียงใด

1.6 ค่านิยมเป็นบรรทัดฐานที่ใช้ในการชักชวนหรือสร้างประสิทธิผลต่อคนอื่น

1.7 ค่านิยมเป็นบรรทัดฐานที่ถูกใช้เป็นกระบวนการให้เหตุผลต่อความนึกคิดและการกระทำของตน

2. ระบบค่านิยมในฐานะที่เป็นแผนสำหรับการตัดสินใจและแก้ความขัดแย้ง เป็นที่รวมหลักการกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่เรารู้มา ที่ช่วยให้คนสามารถตัดสินใจเลือกระหว่างทางเลือกต่างๆ และยังช่วยแก้ปัญหาการขัดแย้งด้วย

3. ค่านิยมเป็นแรงจูงใจ เป็นตัวบ่งชี้ความต้องการของมนุษย์ เป็นวิถีทางเป็นเครื่องมือที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ปรารถนาในคุณค่านิยมจุดหมายปลายทาง

ปัจจัยที่กำหนดค่านิยม

ก่อน สวัสดิพาณิชย์ (2519 : 95-98) กล่าวว่า การเรียนรู้เกี่ยวกับค่านิยมเป็นการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งมีสถาบันทางสังคมหลายสถาบันที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้านนี้ คือ

ครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมอันดับแรก และสำคัญที่สุดที่มีอิทธิพลต่อการสร้างค่านิยมให้แก่บุคคล ทั้งนี้เพราะครอบครัวเป็นหน่วยแรกที่อบรมสั่งสอนพฤติกรรมสังคมให้แก่คนตั้งแต่เกิด ถึงแม้เด็กจะเติบโตขึ้นก็ยังอาศัยอยู่กับครอบครัวเป็นประจำ แม้จะโตเป็นผู้ใหญ่และแยกตัวไปสร้างครอบครัวใหม่แล้วก็ยังมีความผูกพันกับบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวเดิมอยู่ สิ่งใดที่ครอบครัวอบรมสั่งสอนไว้ หรือสิ่งใดที่ครอบครัวเรียกร้องย่อมมีผลต่อการปฏิบัติของคนอยู่ไม่มากก็น้อย

โรงเรียน

โรงเรียนเป็นสถาบันหนึ่งที่มีหน้าที่ในการปลูกฝังและสร้างเสริมค่านิยมที่พึงปรารถนาแก่นักเรียน ทั้งนี้เพราะโรงเรียนมีหน้าที่โดยตรงในการอบรมสั่งสอนให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจและประพฤติปฏิบัติตนไปในแนวทางที่ถูกต้องสามารถอยู่ในสังคมด้วยความสงบสุข

สถาบัน

บุคคล และหน่วยงานของศาสนาต่างๆ ก็มีส่วนช่วยในการปลูกฝังค่านิยม และหลักศีลธรรมอันถูกต้องให้แก่เด็กเป็นอย่างมาก

สื่อมวลชน

เด็กในสมัยปัจจุบันได้รับความรู้และความคิดจากสื่อมวลชนเป็นอันมาก ในบางกรณีเด็กก็ยอมรับเอาความรู้และความคิดเหล่านี้ไปยึดถือเป็นค่านิยมบางประการของตน ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด ได้แก่ ค่านิยมในการแต่งกาย การไว้ทรงผม เป็นต้น สื่อมวลชนมักนำ

ความคิดเช่นนี้ออกไปเผยแพร่คนในสังคม โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นและหนุ่มสาว จะรับเอาความคิดเช่นนี้ไว้โดยไม่รู้ตัวในด้านความรู้และความคิด สื่อมวลชนย่อมมีบทบาทสำคัญในการเผยแพร่ความคิดหลายๆ อย่าง ถ้าความคิดนี้สอดคล้องกับความต้องการของเด็ก เขาก็จะติดตามเรื่อนั้นมากขึ้น ไม่นานค่านิยมใหม่ก็เกิดขึ้น

องค์กรของรัฐบาล

รัฐย่อมมีส่วนในการปลูกฝังค่านิยมให้แก่สังคม ตามปกติรัฐมักจะควบคุมโรงเรียนและสนับสนุนสถาบันศาสนาให้ทำหน้าที่ในด้านนี้ นอกจากนี้ยังตรากฎหมายให้สิทธิและอำนาจแก่ครอบครัว ในการเลี้ยงดูและอบรมเด็ก การเผยแพร่ข่าวสาร และความคิดของสื่อมวลชนอยู่ภายใต้การควบคุม และการสนับสนุนของรัฐ จึงกล่าวได้ว่า รัฐมีบทบาทในการปลูกฝังค่านิยมให้แก่คนในสังคม ถ้าไม่ได้ทำโดยตรงก็กระทำโดยอ้อม

ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์

ค่านิยมทางเพศเป็นกฎเกณฑ์ทางสังคมที่คนในสังคมนั้นรับไว้ภายในตัวเอง ในลักษณะของความรู้สึกนึกคิด หรือความเชื่อ โดยทั่วๆ ไปแล้วค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศในทุกๆ วัฒนธรรมมีลักษณะดังต่อไปนี้ คือ (กาญจนา ปฏิยัทธ. 2541 : 32)

1. ค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศมีแนวโน้มในการควบคุมพฤติกรรมทางเพศ
2. ค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศมีแนวโน้มว่าจะเป็นในการอนุรักษ์ คือ อนุรักษ์ในสิ่งที่มียุ่จริง หรือเชื่อว่ามียุ่จริง
3. ค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศมีแนวโน้มให้ความสำคัญต่อการสืบเผ่าพันธุ์ และรูปแบบของครอบครัวเพื่อการดูแลผู้เยาว์
4. ค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศในสังคมที่มีความสลับซับซ้อน จะแปรเปลี่ยนไปตามกลุ่มย่อยในสังคมนั้น การเปลี่ยนแปลงของกลุ่มย่อย นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศ

แคปแลนด์ และเซดเนย์ (Kapland and Sedney. 1980 : 210-234) ได้เสนอว่า กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม (Socialization) โดยมีพ่อแม่และบุคคลในครอบครัว เพื่อน ครู หลัสูตรการเรียนการสอน อิทธิพลจากขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมล้วนมีอิทธิพลต่อค่านิยมและทัศนคติทางเพศของบุคคลทั้งสิ้น อิทธิพลที่มีต่อค่านิยมทางเพศของบุคคลมีดังต่อไปนี้

1. ศาสนาและเชื้อชาติ จะมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อค่านิยมและพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศของบุคคล โดยมีคำสั่งสอน และประสบการณ์ทางศาสนาเหนี่ยวรั้งความรู้สึกผิดทางเพศของบุคคล

2. เจตคติและประสบการณ์ทางเพศของพ่อแม่ จะถ่ายทอดความเชื่อถือและวิธีปฏิบัติตัวต่อบุตรของตนโดยเด็กชายจะลอกเลียนแบบบทบาททางเพศและค่านิยมทางเพศจากพ่อ ขณะที่เด็กหญิงจะลอกเลียนแบบบทบาททางเพศและค่านิยมทางเพศจากแม่

3. ความรู้สึกทางเพศ (Sexual guilt) จะเป็นตัวยับยั้งและจำกัดอิสระทางเพศ

4. แบบแผนเจตคติทางเพศของหนุ่มสาวส่วนหนึ่งก็มาจากการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียน

5. บุคลิกภาพของบุคคล เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเองก็จะมีอิทธิพลต่อค่านิยมทางเพศด้วย

วันทนี วาสิกะสิน (2526 : 27) สรุปถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความแตกต่างด้านความคิดและค่านิยมทางเพศของชายและหญิงมี 3 ประการ ดังนี้

1. การเลี้ยงดูตั้งแต่วัยเด็กของครอบครัว

2. ความคาดหวังของสังคม วัฒนธรรม และประเพณีต่อบทบาทการเป็นหญิงและชาย

3. ความแตกต่างด้านสรีระร่างกายของหญิงและชาย เช่น เพศหญิงจะถูกธรรมชาติกำหนดให้มีบทบาทเป็นแม่ที่ต้องตั้งครรภ์และคลอดบุตร เป็นต้น

จากแนวความคิดนี้สามารถสรุปกระบวนการเกิดค่านิยมทางเพศของบุคคลข้างต้นได้ว่า ค่านิยมทางเพศของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือในทิศทางหนึ่งจะเกิดจากเหตุปัจจัยหลัก 2 เหตุปัจจัย คือ เหตุปัจจัยทางสังคม ทั้งนี้เพราะในทุกๆ สังคมจะมีบรรทัดฐานทางเพศของสังคมว่า พฤติกรรมทางเพศใดทำได้หรือไม่ได้อยู่ในวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนา ระเบียบ และกฎหมายต่างๆ โดยมีสถาบันทางสังคมต่างๆ ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน เพื่อน ศาสนา และสื่อมวลชนทำหน้าที่อบรม เพาะค่านิยมทางเพศของสังคมและเหตุปัจจัยส่วนบุคคล โดยบุคคลจะรับค่านิยมทางเพศนั้นๆ เข้าไว้ในตนเองตามสภาพการรับรู้ตามความพึงพอใจที่จะซึมซับรับเอาไว้ในตนเอง หรือพอใจที่จะลอกเลียนแบบค่านิยมทางเพศที่ตนเองสัมผัสหรือใกล้ชิดจากสถาบันทางสังคมต่าง ๆ

ส่วนการแสดงออกด้านค่านิยมทางเพศ จรรยา เศรษฐบุตร (2536 : 19) ได้จำแนกออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้ ประเภทแรก ได้แก่ พวกที่เคร่งครัดต่อจารีตประเพณีหรือเป็นพวกหัวเก่า เรียกว่า พวกที่มีค่านิยมทางเพศแบบประเพณีนิยม พวกนี้มีความเชื่อว่าไม่ควรมิเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานไม่ว่ากับคู่รักหรือผู้ใดก็ตาม ประเภทที่สองเป็นพวกที่ยอมรับและปฏิบัติตัวทางเพศในระดับหนึ่ง กล่าวคือ ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานถ้าทั้งคู่มีความรักซึ่งกันและกัน และพร้อมที่จะแต่งงานกันในที่สุด พวกนี้จัดว่ามีค่านิยมทางเพศแบบสายกลาง ประเภทที่สาม เป็นพวกที่มีค่านิยมทางเพศแบบเสรีนิยม มีค่านิยมต่อการปล่อยตัวทางเพศ เพราะมีหลักการว่ามีเพศสัมพันธ์เป็นความพอใจของทุกฝ่าย ผู้ที่มีเพศสัมพันธ์กันไม่จำเป็นต้องมีความรักต่อกันหรือต้องแต่งงานกันในที่สุด

แอบรามชัน (กาญจนา ปญฺญุท. 2541 : 34-36 ; อ้างอิงจาก Abramson. P.R. 1983 : 49-60) ได้อธิบายทฤษฎีเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของวัยรุ่นที่เรียกว่า ระบบเพศสัมพันธ์ (Sexual system) ที่ตั้งอยู่บนข้อสมมติฐานว่าการตัดสินใจเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศถูกควบคุมโดยกลไกเชิงสมมติฐานที่เรียกว่า โครงสร้างการรับรู้ (Cognitive structure) ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นแหล่งที่สะสมอารมณ์ ความรู้สึกและประสบการณ์ของบุคคลที่ได้รับมาจากแหล่งต่างๆ อาทิเช่น ครอบครัว ประสบการณ์ของตนเอง เพื่อน สื่อสารมวลชน เป็นต้น ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาททางเพศและมีหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมทางเพศของตนเองเกี่ยวกับเรื่องเพศของตนเองในปัจจุบัน

ทฤษฎีเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศที่เรียกว่า ระบบเพศสัมพันธ์ ได้มีข้อเสนอไว้ว่าโครงสร้างทางสติปัญญาเป็นตัวที่ควบคุมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศทั้งหมด ซึ่งโครงสร้างทางสติปัญญาได้รับการพัฒนามาจากปัจจัย 4 ด้าน ได้แก่

1. วุฒิภาวะ (Maturation) ขบวนการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย บุคลิกภาพ จิตใจ อารมณ์ สังคม เพื่อพัฒนาจากเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ และจะส่งผลให้เห็นอย่างชัดเจนเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น

2. บรรทัดฐานทางสังคม (Social norms) เป็นกฎเกณฑ์ของสังคม เด็กไม่ได้เรียนรู้จากพ่อแม่เพียงอย่างเดียวแต่ได้เรียนรู้จากสังคมด้วย เช่น กลุ่มเพื่อน ซึ่งการยอมรับของกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อความคิดและการกระทำของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก นอกจากเพื่อนแล้วเด็กก็ยังเรียนรู้ได้จากสื่อมวลชน เช่น ภาพยนตร์ หนังสือ วารสาร โทรทัศน์ เป็นต้น รวมถึงศาสนา วัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่นและองค์กรชุมชนต่างๆ

3. มาตรฐานของบิดามารดา (Parental standards) อิทธิพลการเลี้ยงดู ค่านิยมของ บิดา มารดา จะตกค้างอยู่ภายในและก่อตัวเป็นหลักการในโครงสร้างการรับรู้

4. ประสบการณ์ทางเพศที่ได้รับมาก่อน (Previous sexual experience) เป็นสิ่งที่ค้างอยู่ในโครงสร้างทางสติปัญญาและก่อตัวเป็นหลักปฏิบัติแห่งความประพฤติ (Codes of conduct) ซึ่งกำหนดว่าจะรับรู้และจดจำเป็นหลักการในการประพฤติทางเพศ เช่น เด็กผู้หญิงได้รับการเรียนรู้เรื่องเพศว่าเป็นเรื่องที่น่าเกลียด ผู้เกี่ยวข้องทางเพศต้องถูกลงโทษก็จะจดจำและยึดเป็นหลักการและจะแสดงออกในชีวิตประจำวันทางทัศนคติ ความเชื่อความคาดหวังและความต้องการทางเพศ

หลักปฏิบัติในโครงสร้างการรับรู้ ถูกอิทธิพลจากสิ่งที่เรียกว่า เครื่องกระตุ้นทางเพศ ซึ่งแอบรามชัน แบ่งประเภทของสิ่งกระตุ้นทางเพศออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. เหตุการณ์ที่กระตุ้นการหลั่งของฮอร์โมนเพศ (Endocrinological stimuli) อิทธิพลอันเนื่องจากฮอร์โมนเพศ

2. สิ่งกระตุ้นทางสรีรภาพ (Physiological events) อิทธิพลอันเนื่องจากระบบประสาทส่วนกลางและระบบประสาทอัตโนมัติ

3. สภาวะของการกระตุ้นที่มีบุคคลหรือสิ่งที่เป็นตัวแทนของบุคคลเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย (Conditioned and uncondition stimuli) เช่น การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ยั่วยวน การดูภาพยนตร์โป๊ การอ่านหนังสือโป๊ หรือการได้รับการกระตุ้นโดยตรงจากคนรัก

4. อิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมหรือตัวแปรภายนอก (Stimulation stimuli) เช่น ยา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บรรยากาศที่เป็นใจหรืออยู่ในกลุ่มที่มั่วสุมในเรื่องเพศ เป็นต้น

แอบรามสัน (Abramson P.R.) ได้อธิบายถึงแผนภูมิระบบเพศสัมพันธ์ (Sexual system) ไว้ว่า โครงสร้างทางสติปัญญาเป็นผลมาจากการสะสมประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ได้แก่ วุฒิภาวะ บรรทัดฐานทางสังคม มาตรฐานของบิดามารดา และประสบการณ์ทางเพศที่ได้รับมาก่อนและก่อตัวเป็นหลักปฏิบัติแห่งความประพฤติทางเพศ (Codes of conduct) ซึ่งโครงสร้างทางสติปัญญาที่ถูกสร้างขึ้นมานี้เป็นสิ่งที่คอยควบคุมเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศทั้งหมด ซึ่งหมายถึงว่า สิ่งกระตุ้นทางเพศต่างๆ เหล่านี้จะกระตุ้นเร้าให้บุคคลแสดงออกทางด้านเพศที่เหมาะสมหรือไม่ก็ตาม พฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกมานี้ ก็จะส่งผลย้อนกลับเข้าสู่ระบบกลายเป็นประสบการณ์เดิมของบุคคลผู้นั้นต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับระบบเพศสัมพันธ์จึงได้มีข้อเสนอว่าโครงสร้างทางสติปัญญาของบุคคลเป็นตัวกำหนดและควบคุมพฤติกรรมการแสดงออกในเรื่องเพศสัมพันธ์ทั้งหมด อีกทั้งเป็นหลักการที่ยึดเหนี่ยวภายในจิตสำนึกของบุคคล และสามารถที่จะแสดงออกมาในวิธีการดำเนินชีวิตในลักษณะของความรู้ ความเชื่อ เจตคติ ค่านิยม ฯ เกี่ยวกับเรื่องเพศเหล่านั้น

สำหรับบทสนทนาในการมองเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศของสังคมไทย ยังมีความแตกต่างกันมากระหว่างชายกับหญิง สังคมยังมีความเชื่อว่าการแบ่งพฤติกรรมต่างๆ ของแต่ละคนนั้นได้กระทำอย่างถูกต้องแล้วตามหลักเกณฑ์ของสรีรวิทยาและการถ่ายทอดทางพันธุกรรม ชายและหญิงต่างได้รับการขัดเกลาทางสังคมในเรื่องเกี่ยวกับความเป็นเพศของตนเองและเพศตรงข้าม ตั้งแต่ความแตกต่างทางสรีรวิทยาของหญิงและชาย อารมณ์ ความรู้สึก การแสดงออก ความเชื่อ ทศนคติ ตามการหล่อหลอมของสังคมให้รู้ถึงบทบาทที่สังคมกำหนดในแต่ละเพศ

วันทนี วาสิกะสิน (2526 : 50-79) ได้กล่าวถึง สังคมไทยกับค่านิยมทางเพศไว้ดังนี้ คือ สังคมไทยมีลักษณะหรือเอกลักษณ์ประจำชาติในเรื่องเพศ คือ หญิงไทยมักจะรักนวลสงวนตัว ไม่ชิงสุกก่อนห่าม สังคมไม่อนุญาตให้ผู้หญิงพูดคุยถึงเรื่องเพศ และหญิงไทยจะต้องไม่แสดงความต้องการทางเพศอย่างเปิดเผย การคบหาสมาคมกับผู้ชายจะต้องอยู่ภายใต้ความดูแลของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง และนอกจากนั้นสังคมไทยยังมีค่านิยมที่เป็นมาตรฐาน 2 ชั้น หรือ Double standard ได้แก่ ค่านิยมที่ยกย่องให้เพศชายเป็นใหญ่กว่าเพศหญิง เพศชายสามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรส หรือความสัมพันธ์ทางเพศนอกเหนือการสมรสได้ และ นอกจากนี้ยังมีค่านิยมว่าผู้หญิงไม่จำเป็นต้องมีความสุขในเรื่องเพศ เพศหญิงไม่ควรแสดงความต้องการในทางเพศแม้แต่ในชีวิตสมรส เพศหญิงเป็นเพียงแต่ฝ่ายตอบสนองความต้องการทางเพศของฝ่ายชายเท่านั้น ความบริสุทธิ์ของเพศหญิงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าหากเพศหญิงเสียความ

บริสุทธิ์ไปแล้วเท่ากับชีวิตไม่มีความหมาย ซึ่งค่านิยมทางเพศเหล่านี้ทำให้บุคคลในสังคมมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้อง รวมถึงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้องด้วย เช่น เพศชายไม่ยกย่องเพศหญิงเท่าที่ควร การเอาเปรียบเพศหญิงและอื่นๆ ซึ่งมีผลต่อความไม่สงบสุขในครอบครัว และสังคมโดยรวม นอกจากนี้การรับเอาวัฒนธรรม และอิทธิพลของประเทศทางตะวันตกเข้ามา ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและข่าวสาร พฤติกรรมทางเพศที่เป็นอิทธิพลของประเทศตะวันตก ก็ได้ถูกรับมาปฏิบัติ เช่น หนุ่มสาวมีเสรีภาพในการคบหาสมาคมกันมากขึ้น หญิงสาวอาจไปไหนมาไหนได้โดยไม่มีผู้คุ้มครอง การคบหากับชายหนุ่ม หญิงสาวก็มีสิทธิที่จะคบหาสมาคมได้ทีละหลายๆ คน เพื่อเลือกคนที่เหมาะสมที่สุด เสรีภาพที่เกิดขึ้นนี้จึงเป็นที่สะดุดตาของคนที่นิยมวัฒนธรรมเดิมของไทย สิ่งต่อมาก็คือ การถูกเนื้อต้องตัวระหว่างหนุ่มสาว การโอบกอดในที่สาธารณะ รวมไปถึงบางครั้งอาจมีการล่วงล้ำไปถึงการแสดงความรักที่เลยเถิดทำให้เกิดปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และเกิดปัญหาสังคมต่างๆ ตามมาอีกมากมาย

เมื่อพิจารณาถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศในสังคมไทยแล้ว จะเห็นว่าอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกนั้นแทรกอยู่ในหลายๆ สิ่ง ตั้งแต่เรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ การแต่งกายให้ดึงดูดความสนใจเพศตรงข้าม ด้วยแฟชั่นตะวันตก รวมไปถึงการเปลี่ยนแปลงค่านิยมและทัศนคติบางอย่างในเรื่องเพศ อิทธิพลดังกล่าวนี้อาจเป็นช่องทางนำไปสู่ปัญหาได้ ถ้าเราไม่นำมาปรับใช้ให้ถูกต้องกับสภาพสังคมไทย เพราะโดยทั่วๆ ไปแล้วแทบทุกสังคมก็มีการเปลี่ยนแปลงหรือวิวัฒนาการด้วยกันทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ประเพณี และสภาพของสังคมนั้นๆ ที่จะยินยอมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมากน้อยเพียงใด การสกัดกั้นอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกนั้นเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เพราะการคมนาคมสื่อสารต่างๆ สามารถติดต่อกันได้รวดเร็ว รวมทั้งมีสื่อหลายประเภท เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ข่าวสารต่างประเทศ จากหนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ อีกประการหนึ่งโดยเฉพาะสังคมที่กำลังพัฒนาต้องพึ่งพาเทคโนโลยี วิวัฒนาการจากประเทศตะวันตก จึงเป็นการยากที่จะควบคุมหรือหยุดยั้งวัฒนธรรมตะวันตกที่เข้ามาพร้อมกับความเจริญดังกล่าวแล้วนั้น วันทนี วาสิกะสิน (2526 : 55) ได้กล่าวว่า หนทางที่จะสามารถแก้ไขได้ก็คือ การยอมรับความเปลี่ยนแปลงและหาทางป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้น เช่น การสอนเพศศึกษาให้กับเด็กทั้งที่บ้านและโรงเรียน เพื่อให้เกิดความรู้ ทัศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมที่ถูกต้องในเรื่องเพศ รวมทั้งการปรับใช้อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกให้เข้ากับสภาพของสังคมไทย อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกในเรื่องพฤติกรรมทางเพศสามารถจะก่อให้เกิดปัญหาได้ เช่น การมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการแต่งงานลูกนอกสมรส การทำแท้ง ปัญหาเด็กถูกทอดทิ้งตามโรงพยาบาล ปัญหาช่องว่างระหว่างพ่อ-แม่-ลูก เช่น เรื่องการสนิทสนมหรือการคบเพื่อนต่างเพศ ฯลฯ ปัญหาต่างๆ เหล่านี้ จะแก้ไขได้ต้องได้รับการยอมรับว่า ปัญหานี้เกิดขึ้นจริง และจะยับยั้งให้หยุดได้ยาก แต่จะทำได้ด้วยการป้องกันแก้ไขไม่ให้ปัญหานี้ลุกลามมากขึ้น ซึ่งจะต้องได้รับความร่วมมือจากสถาบันครอบครัว-สถาบันการศึกษา และสถาบันอื่นๆ ซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรง

การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารเกี่ยวกับการรับรู้ผลของการมีเพศสัมพันธ์ และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น ดังรายละเอียดดังนี้

1. การรับรู้ผลของการมีเพศสัมพันธ์

ในขณะที่มีความสัมพันธ์ทางเพศ อาจจะนำมาซึ่งการยอมให้ทางร่างกาย และ อารมณ์ แต่ผลที่ได้รับก็อาจนำมาซึ่งความเสี่ยงในหลายรูปแบบ เช่น ทางร่างกาย สังคม และ จิตวิทยา ดังนี้

1.1 ทางด้านร่างกาย (Potential physical consequences)

1.1.1 การตั้งครรภ์ก่อนการสมรส (Premarital pregnancy)

สำหรับคู่ที่มีความสัมพันธ์กันจนถึงระดับเกี่ยวข้องกันทางเพศ ความเสี่ยงที่มีอยู่เสมอก็คือ การตั้งครรภ์ ช่วงเวลาที่ผ่านมาการตั้งครรภ์เป็นสิ่งธรรมดาที่สุดที่เกิดขึ้นมาจากการมีเพศสัมพันธ์ เดเยอร์ (ณัฐวดี วิจิธรรม. 2539 : 33 ; อ้างอิงจาก Dyer. 1983 : *Courtship Marriage, and family : American Style*. p.36) พบว่าร้อยละ 20 ของผู้หญิงที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ เคยตั้งครรภ์ก่อนการสมรสอย่างน้อยหนึ่งครั้งและเบาวเออร์ (ณัฐวดี วิจิธรรม. 2539 : 33 ; อ้างอิงจาก Bower. 1975 : 85) พบว่า ร้อยละ 25 ของผู้หญิงโสดที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์กันซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักศึกษา เคยมีประสบการณ์การตั้งครรภ์ โดยมีได้ตั้งใจอย่างน้อย 1 ครั้ง และยังพบว่า การมีอุปกรณ์คุมกำเนิดที่เชื่อถือได้ และมีความรู้ที่กว้างขวางเกี่ยวกับการคุมกำเนิด มีได้ลดจำนวนการตั้งครรภ์ก่อนการสมรสอย่างมีนัยสำคัญ แต่ประการใด

จากการสำรวจทั่วประเทศในสหรัฐอเมริกา ปี 1970 แสดงว่าประมาณร้อยละ 80 ของผู้หญิงโสด อายุ 15 ถึง 19 ปี ที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ มีบางครั้งเคยเกี่ยวข้องหรือมีเพศสัมพันธ์กันโดยมิได้ใช้อุปกรณ์คุมกำเนิดแต่อย่างใด และ 3 ใน 10 ของวัยรุ่นกลุ่มนี้ก็ตั้งครรภ์ เซลนิช และเคนเนอร์ (ณัฐวดี วิจิธรรม. 2539 : 34 ; อ้างอิงจาก Zelnich and Kantner. 1975 : 39-43) ได้ทำการศึกษาจากหลายวิทยาลัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์ทางเพศประมาณร้อยละ 30 ถึง 65 ไม่ใช้อุปกรณ์คุมกำเนิดเลยหรือใช้วิธีที่มีประสิทธิภาพน้อยที่สุด โบว์แมน และสแปนนิเออร์ (ณัฐวดี วิจิธรรม. 2539 : 34 ; อ้างอิงจาก Bowman and Spanier. 1978 : 107) สรุปว่า "โดยทั่วไปหญิงสาวจำนวนมากรู้สึกว่าการเตรียมตัวใช้อุปกรณ์คุมกำเนิดก่อนการมีเพศสัมพันธ์เป็นสิ่งที่ประดักประเดิด ทะเลาะวิวาทดีและขาดอารมณ์อ่อนไหว กล่าวสั้นๆ คือ การมีเพศสัมพันธ์ควรเป็นสิ่งที่น่าจะเกิดขึ้นตามธรรมชาติในบรรยากาศของความรัก ผู้หญิงไม่ต้องการให้ใครรู้ว่า เธอจะต้องการมีเพศสัมพันธ์ถึงแม้ว่าจริง ๆ แล้วเธออาจจะต้องการอย่างนั้น"

ดังนั้น จึงมีเหตุผลต่างๆ นานาว่า ทำไมเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสจึงมักเกิดขึ้นโดยมิได้มีการป้องกันหรือคุมกำเนิดไว้ก่อน จากงานวิจัยหลายฉบับพบว่า มีเหตุผลต่างๆ กันดังนี้

1. ขาดความรู้ว่าวิธีคุมกำเนิดแบบใดที่ปลอดภัย และมีประสิทธิภาพและจะได้มาอย่างไร

2. ปฏิเสธการใช้วิธีคุมกำเนิดโดยเหตุผลทางศาสนาหรือจริยธรรม

3. ปฏิเสธว่า ไม่มีวิธีคุมกำเนิดแบบใดที่ใช้ได้ผลจริงจัง

4. ต้องการพิสูจน์ความเป็นชายหรือความเป็นหญิง

5. ไม่มีวุฒิภาวะ และขาดความรับผิดชอบ

6. การไม่ใช่อุปกรณ์คุมกำเนิดให้ความสุขทางเพศมากกว่า

7. มีบริการทำแท้ง

8. ความรู้สึกที่ว่า "คงไม่เกิดกับเราน่า"

เมื่อผู้หญิงที่ยังไม่สมรสเกิดการตั้งครรภ์ขึ้นมา จะมีทางเลือก 3 ทาง คือ อย่างแรกสมรสแล้วมีบุตร อย่างที่สองคือทำแท้ง อย่างที่สามคือมีบุตรทั้งๆ ที่ยังไม่สมรส หรือที่เรียกว่าการมีบุตรนอกสมรส ในกรณีสุดท้ายอาจจะเลี้ยงบุตรด้วยตนเองหรือยกให้ผู้อื่นเลี้ยง (วันทนี วาสิกะสิน. 2526 : 118) จากการศึกษาของ เจฟ และดรายฟุซ (วันทนี วาสิกะสิน. 2526 ; อ้างอิงจาก Jaffe and Dryfoos. 1986 : 167-175) กับกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นที่ยังไม่สมรส อายุระหว่าง 15-19 ปี ซึ่งตั้งครรภ์พบว่าร้อยละ 14 ของการตั้งครรภ์จบลงโดยการแต่งงาน ร้อยละ 38 ทำแท้งร้อยละ 20 แท้งเองโดยธรรมชาติ และร้อยละ 29 ให้กำเนิดบุตรนอกสมรส

ขณะที่การแบกภาระของการตั้งครรภ์ก่อนการสมรสจะอยู่ที่ฝ่ายหญิง แต่สิ่งที่อาจเกิดขึ้น และเป็นปัญหาของฝ่ายชายคือ เขาอาจจะต้องเผชิญปัญหาค่าใช้จ่ายในการทำแท้ง เขาอาจจะเจอปัญหาถูกบังคับให้สมรส หรืออย่างน้อยก็สมรสเร็วกว่าที่กำหนดไว้ หรืออาจเผชิญปัญหาค่าเลี้ยงดูบุตร แต่ถ้าความสัมพันธ์ของคู่รักก้าวหน้าไปถึงขั้นที่จริงจัง เช่น เป็นคู่หมั้นกันก่อนเกิดการตั้งครรภ์ อาจแก้ปัญหาโดยการเลื่อนกำหนดแต่งงานเข้ามา การกระทำเช่นนั้น หมายถึง แผนการศึกษาและการประกอบอาชีพจะต้องพังทลายลง รวมทั้งความเสียใจของ ครอบครัวทั้งสองฝ่าย ในสถานการณ์ที่รุนแรงกว่าก็คือ การที่คู่สัมพันธ์มิได้ตั้งใจจะแต่งงานกัน และไม่เหมาะสมกัน แต่ถูกกดดันให้เข้าพิธีสมรส เพื่ออำพรางเรื่องการตั้งครรภ์ และทำให้เด็กที่เกิดมามีพ่อที่ถูกต้องตามกฎหมาย เหตุการณ์นี้มีศักยภาพที่จะทำลายทั้งผู้ชายผู้หญิง และเด็กได้สูงมาก เดเยอร์ (ณัฐวดี วิจิธรรม. 2539 : 35 ; อ้างอิงจาก Dyer. 1983 : 87-88) กล่าวว่า การแต่งงานแบบถูกบีบบังคับ หรือขาดวุฒิภาวะเกิดขึ้นเป็นจำนวนเท่าใดในปีหนึ่งๆ ไม่มีใครทราบ แต่เหตุการณ์บางอย่างพอจะเป็นข้อเสนอนี้ว่า คงเป็นจำนวนสูงมาก โดย คริสเตนเซน (ณัฐวดี วิจิธรรม. 2539 : 35 ; อ้างอิงจาก Christensen. 1966 : 66)

พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มสมรสมีประมาณร้อยละ 20 ของบุตรคนแรกที่เกิดเป็นผลของการตั้งครรภ์ ซึ่งมีขึ้นก่อนการสมรส ในปี 1977 กระทรวงสาธารณสุข ประมาณว่าราวร้อยละ 20 ของบุตรคนแรกเกิดจากการดาที่สมรสมานานไม่ถึงแปดเดือน และถ้ารวมบุตรนอกสมรสแล้ว ประมาณว่าเป็นจำนวนเกือบ 1 ใน 3 ของจำนวนบุตรคนแรกทั้งหมด เป็นบุตรที่เกิดจากการตั้งครรภ์ก่อนการสมรสหรือนอกสมรส

จากการศึกษาดังกล่าวจะพบว่า การที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้นมีโอกาสนำไปสู่การตั้งครรภ์นอกสมรสหรือการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนาได้ ซึ่งเป็นผลกระทบทางด้านร่างกาย และการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นในอนาคตอีกด้วย

1.1.2 เสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (Risk of sexually transmitted disease)

กลุ่มของโรคติดเชื้อซึ่งแพร่กระจายโดยการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบัน พบว่ามีเกือบ 30 โรค สาเหตุที่ทำให้การแพร่กระจายของโรคมีมากขึ้น และรวดเร็ว ได้แก่

1) การเปลี่ยนแปลงทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์

การสมรส

2) การเคลื่อนย้ายของประชากร

3) การคุมกำเนิด

4) ปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม

5) ปัญหาทางการแพทย์ การดื้อยาของเชื้อโรค

6) เพศศึกษา

7) รักร่วมเพศ

จากการศึกษาของ ร็อบบี้ (พรณพิไล ศรีอาภรณ์. 2537 : 55-56 ; อ้างอิงจาก Robbie. 1993. *JOGNV*. p.169-176) กล่าวว่า โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นหญิง เกิดจากเชื้อโรคต่าง ๆ ดังนี้ .

1) *Chlamydia trachomatis* ร้อยละ 8-25

2) *Neisseria gonorrhea* ร้อยละ 3-18

3) *Trichomonus vaginalis* ร้อยละ 0-48

4) *Human papilloma virus infection* ร้อยละ 3-33

ซึ่ง *Chlamydia trachomatis* และ *Neisseria gonorrhea* เป็นสาเหตุของการอักเสบ ติดเชื้อในอุ้งเชิงกราน ซึ่งเป็นการติดเชื้อของมดลูก ท่อนำไข่ รวมถึงเยื่อบุโพรงมดลูก รังไข่ เยื่อบุช่องท้อง

นอกจากการเสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์แล้ว การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นยังเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ได้มากกว่าการใช้ยาเสพติด (พรรณพิไล ศรีอารณ. 2537 : 54)

1.1.3 เสี่ยงต่ออันตรายจากการยุติการตั้งครรภ์โดยการทำแท้ง

ส่วนใหญ่ก่อนการทำแท้ง สตรีที่ตั้งครรภ์โดยไม่ต้องการมกพยายามช่วยเหลือตัวเองโดยการซื้อยาขับประจำเดือนมากิน ยานี้มีทั้งยาแผนโบราณและแผนปัจจุบัน โดยคนขายยาจะเป็นผู้ให้คำแนะนำให้ยาที่ถือว่ามีความปลอดภัย “ทำแท้ง” จะมีคำบอกง่ายๆ ติดไว้ให้ทราบคือ “ห้ามหญิงมีครรภ์รับประทาน” อย่างไรก็ตามยาเหล่านี้ไม่สามารถทำให้แท้งได้จริง สตรีเหล่านี้จึงจำเป็นต้องพึ่ง “หมอเถื่อน”

อมร เกิดสว่าง และคณะ (2523 : 116-119) ได้ศึกษาผู้ป่วยเนื่องจากการ ลักลอบทำแท้งที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาลศิริราช ระหว่างปี พ.ศ. 2511-2521 พบว่าวิธีการทำแท้งของหมอเถื่อนแตกต่างกันไปตามท้องที่ วิธีที่นิยมกันมากในกรุงเทพมหานคร คือการใส่ของเหลวบางอย่างเข้าไปในมดลูก โดยผ่านทางสายยางที่สอดผ่านปากมดลูกเข้าไป ซึ่งเป็นวิธีที่ก่อให้เกิดการอักเสบ และติดเชื้อภายในมดลูกได้มาก เนื่องจากของเหลวที่ใส่เข้าไปไม่มีการฆ่าเชื้อ และของเหลวบางอย่างที่ใช้มีพิษในตัวของมันเอง ประกอบกับเมื่อมีการตายของเนื้อเยื่อของเด็ก เนื้อที่ตายเหล่านี้จะเป็นอาหารที่ดีของเชื้อแบคทีเรียต่างๆ การติดเชื้อและการแพร่กระจายเชื้อ จึงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่วนการทำแท้งวิธีอื่นๆ เช่น การขูดมดลูกหรือใช้เครื่องดูดสุญญากาศ การบีบนิ้วจากภายนอก กินยา หรือฉีดยา ซึ่งมีการทำน้อยกว่า

อันตรายของการทำแท้งขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย นอกจากวิธีการทำแท้งแล้ว ปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือ อายุครรภ์ ซึ่งอันตรายของการทำแท้งจะเพิ่มขึ้นตามอายุครรภ์ โดยการทำแท้งเมื่ออายุครรภ์ไม่เกิน 12 สัปดาห์ จะถือว่าการทำแท้งในระยะนี้ปลอดภัยพอสมควร หากกระทำถูกต้องตามหลักทางการแพทย์ การทำแท้งเมื่อตั้งครรภ์มากกว่า 16 สัปดาห์ ถือว่าเสี่ยงต่ออันตรายอย่างมากในการทำแท้ง

โรคและอาการแทรกซ้อนที่เกิดจากการลักลอบทำแท้งมีหลายอย่าง อาการที่พบบ่อย และไม่รุนแรงคือ การตกเลือดซึ่งพบทุกราย อาการไข้ซึ่งเป็นอาการแสดงว่ามีการอักเสบหรือติดเชื้อภายใน อาการติดเชื้อและการอักเสบของอวัยวะในอุ้งเชิงกราน ส่วนอาการแทรกซ้อนที่รุนแรงคือ การตกเลือดอย่างรุนแรงจนถึงภาวะช็อค เยื่อบุช่องท้องอักเสบ การติดเชื้อในกระแสเลือด ไตไม่ทำงาน เลือดไม่แข็งตัว มดลูกทะลุ โรคแทรกทางปอด กรวยไตอักเสบ ปากมดลูกฉีกขาด ซึ่งบางรายอาจต้องรักษาโดยวิธีพิเศษ ต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายและกำลังคนในการรักษามาก บางรายอาจจำเป็นต้องผ่าตัดเข้าช่องท้องเพื่อระบายหนองออก หรือต้องตัดมดลูกในรายที่มีการอักเสบอย่างรุนแรง เนื่องจากความก้าวหน้าทางด้านทางการแพทย์ และประสิทธิภาพของยาปฏิชีวนะ ผู้ป่วยที่ลักลอบทำแท้งส่วนใหญ่รอดชีวิตร้อยละ 96.9 และมีเพียงร้อยละ 0.8 เท่านั้น ที่สุดวิสัยที่แพทย์จะช่วยเหลือ อย่างไรก็ตามก็ตีผู้ป่วยที่

รอดชีวิตไปจำนวนหนึ่งมีความพิการติดตัวไปตลอดชีวิต โดยเฉพาะผู้ที่มดลูกหรือท่อรังไข่ทั้งสองข้างถูกตัดออกย่อมไม่มีโอกาสที่จะมีบุตรได้อีก นอกจากนั้นผู้ป่วยจำนวนไม่น้อยที่มีการอักเสบของอวัยวะในอุ้งเชิงกรานเรื้อรัง ท่อรังไข่ทั้งสองข้างอาจจะตันเพราะการอักเสบ ทำให้เป็นหมัน หรือเป็นสาเหตุของการตั้งครรภ์นอกมดลูกได้

1.2 ทางด้านจิตวิทยา และความสัมพันธระหว่างบุคคล (Possible psychological and interpersonal consequences)

ผลทางด้านจิตวิทยาหรือทางอารมณ์ ซึ่งอาจเกิดตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสามารถแยกแยะออกได้ยากกว่าผลทางกายภาพ แต่ได้มีผู้พยายามศึกษาในเรื่องนี้ เช่น เรสส์ (Reiss, 1976 : 89) ได้ศึกษานักศึกษาระดับอุดมศึกษาในรัฐไอโอวา พบว่ายังมีความใกล้ชิดกับทางเพศมากเพียงใด ก็จะมีความรู้สึกผิดต่อการกระทำของตนมากเพียงนั้น ทั้งนี้เป็นจริงสำหรับเพศชายและเพศหญิง แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเพศหญิงพบว่า ผู้หญิงจำนวนมากว่า 2 เท่าของผู้ชายที่รายงานว่า มีความรู้สึกผิดหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ความรู้สึกผิดนี้มักเกิดกับผู้ที่ประพฤติดังกล่าวเพศ ต่อมาตรฐานที่ตนตั้งไว้ด้วย แม้กระทั่งในกลุ่มที่เปิดกว้างยอมรับเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสว่าเป็นมาตรฐาน แต่สมาชิกส่วนใหญ่ของกลุ่มก็ยังรายงานว่าตนมีความรู้สึกผิดหลังการมีเพศสัมพันธ์

เบอร์เกส และวอลลิน (ธนวุฒิ วิจิตรธรรม, 2539 : 39 ; อ้างอิงจาก Burgess and Wallin, 1953 : 63) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นคู่หมั้นกัน และพบว่า ผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์กันมักจะมีแนวโน้มที่จะลงเอยโดยการถอนหมั้นมากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กัน การศึกษาอื่นๆ ที่แสดงให้เห็นว่าคุณภาพของความสัมพันธ์ รวมทั้งความมั่นคงในความรัก และความตกลงปลงใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดว่า เพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสจะมีผลต่อคู่หนุ่มสาวเพียงใดนั้น พบว่านักศึกษาหญิงจำนวนมากมีความรู้สึกโกรธและต่อต้านเมื่อคู่รักของตนพยายามผลักดันที่จะมีเพศสัมพันธ์โดยวิธีที่ก้าวร้าว พวกเธอจะรู้สึกโกรธและไม่หลงลืมผู้ชายมีความรู้สึกผิดและอับอายต่อการกระทำของตนเอง บางครั้งการหมั้นต้องสิ้นสุดลงเมื่อ ผู้ชายผลักดันผู้หญิงเร็วเกินไปและมากเกินไป

ในทางตรงกันข้าม ภายใต้สถานการณ์ที่เป็นใจต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อาจจะมีผลทางบวกต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และพบว่า ในกรณีที่คู่รักมีความรักต่อกันอย่างลึกซึ้ง การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส มักจะเป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์และกระชับความรักให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

ในทัศนะของนักจิตวิทยาของไทยนั้นได้กล่าวถึงผลที่จะเกิดขึ้น จากการที่วัยรุ่นชาย และวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไว้ดังนี้

วิทยา นาควัชระ (2527 : 35-36) กล่าวว่า การที่วัยรุ่นชายมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ผลที่จะเกิดก็คือ

1. เกิดความซาซึนกับพฤติกรรมร่วมเพศ ไม่ได้มองเห็นค่าหรือความหมายของการมีเพศสัมพันธ์หรือเหมือนกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง โดยเฉพาะในเพศชายที่มีรูปร่างหน้าตาดี มีคนมาจีบเขาอยู่เรื่อยๆ หรือเขาสามารถจีบใครได้ง่ายๆ ก็อาจเบื่อคนได้ง่ายๆ

2. ความรับผิดชอบในกิจกรรมต่างๆ ไปของชีวิตก็จะมีน้อยลง เพราะอาจรู้สึกว่า อะไรๆ ก็ไม่ตื่นเต้น แม้แต่การจะชวนช่วยตัวเองในแง่การเรียนหรือการทำงานให้มากขึ้น ก็คงจะมีน้อย เพราะมีสิ่งล่อใจที่เร้าใจมากกว่า

3. อารมณ์แปรปรวนง่าย หงุดหงิด เพราะเขาไม่รู้จักจุดหลักของชีวิตจริงๆ ที่เขาจะต้องยึดถือให้ได้ ชีวิตไม่ได้มีแต่เพียงการร่วมเพศ ความสุขหรือความสนุกจากการร่วมเพศที่เขาได้รับ ซึ่งเป็นเพียงชั่วคราวช่วยยาม แต่แล้วเขาก็ต้องออกมาเผชิญกับปัญหาทั่วไปของชีวิตที่ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยความหล่อเหลาหรือชั้นเชิงทางเพศรส เขาอาจจะรู้สึกด้อยในจิตใจ ก็เป็นไปได้เลยยิ่งพยายามเน้นกิจกรรมทางเพศให้มากขึ้นในเปลือกนอก โดยที่จิตใจจริงๆ แล้วอาจจะไม่ต้องการก็ได้ การอยากทำงานเพื่อช่วยตนเองก็จะมีน้อย เพราะใจจะหมกมุ่นกับเรื่องเพศรส

4. ขาดการพัฒนาตนเอง ตามที่ควรจะเป็นทั้งร่างกายและจิตใจ

5. ถ้าหากมีลูกออกมา ตัวเขาก็คงไม่พร้อมที่จะเป็นพ่อของเด็ก การอบรมเลี้ยงดูหรือช่วยพัฒนาเด็กก็จะเป็นไปได้ยาก อาจจะกลายเป็นภาระอย่างมากจนอาจจะไม่รับความเป็นจริงเหล่านี้ก็ได้

6. ขาดโอกาสในการจะชวนช่วยศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมต่อไป

ในทางตรงข้าม ถ้าหากเป็นวัยรุ่นหญิง ผลที่ตามมา ก็จะเป็นดังนี้ (วิทยานาควัชร. 2527 : 37-39)

1. มีความรู้สึกกลัว เสียสิ่งที่ตัวเองสงวนไว้ บางคนเสียความรู้สึก มีความละอาย มีความเสียดาย เสียความภาคภูมิใจในชีวิต ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกรอบของพ่อแม่ ถ้าในบางครอบครัวไม่ได้อบรมในสิ่งนี้ เด็กก็คงไม่รู้สึกอะไร แต่ในสังคมของพ่อแม่ที่เป็นไทยส่วนใหญ่ยังอบรมถึงค่านิยมของการรักษาพรหมจรรย์ของลูกสาวเอาไว้

2. เกิดเป็นความเคยชิน มีความต้องการมากขึ้นหรือต้องการเรื่อยๆ ซึ่งอาจจะหาได้ยากจากชายคนเดิม เพราะพอเขาได้รู้จักแล้ว เห็นแล้ว ประจักษ์แล้วเขาก็อาจจะรู้สึก "ก็อย่างนั้นๆ" ไม่อีกนั้นแหละ ตัวเองก็ต้องทนทุกข์ทรมาน

3. เกิดความกร้านต่อชีวิตได้เร็ว เพราะต้องเผชิญกับปัญหาการรักษาตัวเอง บำรุงตัวเอง ระวังไม่ให้ตั้งครรภ์ ในกรณีที่ไม่ต้องการมีลูกหรือแม้แต่การรักษาโรคที่อาจจะติดมาจากฝ่ายชาย แคมต้องคอยห่วง และก็จะหวังว่าฝ่ายชายจะไปสนใจผู้หญิงคนอื่นใหม่ อีกใหม่ เสียเวลาและพลังงานมาก ผู้หญิงเหล่านี้มักจะต้องเผชิญกับการถูกชายคนรักทอดทิ้ง

ด้วยความไม่พร้อม และเธอก็ต้องทนทุกข์ทรมานใจมาก ในขณะที่เพื่อนๆ รุ่นเดียวกันเขายังหาความสุขหรือสนุกตามวัยรุ่นของเขาได้ตามปกติ

4. ถ้าหากมีลูกออกมาก็คจะเป็นปัญหาใหญ่มาก พ่อแม่คงไม่พร้อมที่จะชื่นใจแน่ๆ ถ้ามีลูกสาววัยรุ่นท้องขึ้นมาโดยไม่มีพ่อ หรือมีพ่อแต่ยังไม่พร้อม ภาระการอบรมเลี้ยงดูเด็กจะ ยุ่งยากมาก และแน่ๆ ก็คือ แม่ลูกอ่อนนั้นมักจะพลาดโอกาสในการศึกษาต่อไป ขาดการเตรียมตัวหาความรู้เพื่อการทำงานช่วยตัวเองต่อไปในอนาคต

5. โอกาสที่จะได้ผู้ชายดีๆ ที่จะมาใส่ใจก็คงจะน้อยไป เพราะว่าผู้ชายคงไม่ชอบ ผู้หญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์บ่อยๆ หรือค่อนข้างสำส่อน แม้ว่าเขาจะบอกว่าไม่ถือสาหรอก แต่ก็ ไม่ถือสาในแง่ที่ว่าถ้าจะเป็นแฟน และมีส่วนร่วมสนุกด้วย แต่การที่เขาจะมาร่วมทุกข์ร่วมสุขแบบสามีภรรยาด้วยนั้นคงน้อยมาก

6. ค่านิยมของคนไทยทั่วๆ ไปไม่ได้มองว่าดีเลย แม้ว่าคุณจะเป็นคนที่ไม่สนใจเขาก็ตาม แต่เขาก็ไม่สนใจคุณ เขาจะดูถูกคุณยิ่งถ้าหากมีท้องขึ้นมาแล้วหาพ่อไม่ได้ก็อย่าคิดว่าจะมีคนเห็นใจ อาจจะมีพวกที่มามีปากว่าน่าสงสารเด็กไม่มีพ่อ อยากช่วยเหลือ แต่จะมีใครมาช่วยเหลือ มีแต่จะนินทาหลังหลังมากมาย

วิศิษฐ์ วังวิญญู (2518 : 67-70) ได้กล่าวถึงข้อดีและข้อเสียเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไว้ดังนี้

ข้อดี คือ

1. การร่วมเพศเป็นเรื่องที่น่าวินิจฉัย นอกเหนือจากการทำหน้าที่ให้กำเนิดมนุษย์

2. การเรียนรู้ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส อาจจะช่วยทำให้การสมรสนั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส มิใช่การสำเร็จความใคร่ เพราะเป็นกิจกรรมระหว่างคนสองคน ที่จะต้องเรียนรู้ความสัมพันธ์ต่อกัน และเรียนรู้การให้และรับ มีเด็กหญิงหลายคนที่ต้องมารู้สึกเสียใจภายหลังว่า ตนไม่น่าแต่งงานไปโดยไม่ลองมีเพศสัมพันธ์กันดูก่อน เพราะหลังจากสมรสกันไปแล้วพึงมารู้เอาภายหลังว่าตนและคู่ของตนมีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกันที่ไม่ดีเลย

4. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส เป็นการลองอยู่ร่วมกันที่ดี เพราะถ้าค้นพบว่าอีกฝ่ายหนึ่งไม่เหมาะสมกับตน ก็ทำให้ตนไม่ต้องอยู่กับคนๆ นั้นไปตลอดชีวิต

5. โดยทั่วไปคนเรามักจะเรียนรู้อะไรต่างๆ ได้ก็เมื่อยังมีอายุน้อย

ข้อเสีย คือ

1. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้น อาจทำให้เด็กหญิงบางคนเกิดตั้งครรภ์โดยไม่พึงปรารถนาได้ ถึงแม้ว่าขณะนี้จะมียาคุมกำเนิดที่มีประสิทธิภาพก็ตาม แต่มักจะไม่ยอมใช้ ซึ่งเป็นการเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์

2. อาจะติดโรคหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ได้
3. อาจถูกบังคับให้แต่งงานหลังจากมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว จะจบลงด้วยการหย่าร้าง
4. เกิดความรู้สึกผิดขึ้นหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไปตลอด
5. เมื่อมีเพศสัมพันธ์กันแล้ว จะทำให้หมดความรู้สึกเคารพหรือให้เกียรติในตนเองไป
6. มีความกลัวที่เกิดจากการถูกจับได้ โดยโรงเรียน พ่อแม่ ตำรวจญาติหรือเพื่อน
7. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส บางทีจะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสองคนแน่นหนึ่กันไปทางเรื่องเพศมากเกินไป มิได้เห็นว่าเป็นเพื่อนอย่างแท้จริง
8. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส คนในสังคมมองว่าเป็นสิ่งที่ผิดต่อศีลธรรม โดยความผิดนี้จะลงที่เด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย

2. การคุมกำเนิดในวัยรุ่น

การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในวัยรุ่นนั้น ก่อให้เกิดปัญหาตามมา ก็คือการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา ทั้งนี้เนื่องจากการไม่ได้มีการคุมกำเนิดโดยวิธีใดๆ หรือความล้มเหลวในการคุมกำเนิด วัยรุ่นมักมีเพศสัมพันธ์ก่อนที่จะนึกถึงการคุมกำเนิด วัยรุ่นหลายรายปฏิเสธที่จะใช้วิธีการคุมกำเนิด เพราะคิดว่าตนเองคงไม่ตั้งครรภ์ หรือไม่คิดว่าจะมีเพศสัมพันธ์ และวัยรุ่นหญิงหลายคนกลัวการถูกประณามว่าเป็นคนส่ำสอนทางเพศหากใช้การคุมกำเนิด นอกจากนี้บิดามารดาของวัยรุ่นเองก็มีความรู้สึกต่อต้าน และไม่ยอมรับ ในการที่บุตรสาวจะใช้วิธีการคุมกำเนิดใดๆ การให้ความรู้ คำแนะนำแก่วัยรุ่น จึงเป็นเรื่องที่ผู้ใหญ่ยังโต้แย้งกันอยู่ว่าขัดต่อศีลธรรม ประเพณีอันดีงามหรือไม่ เพราะบางท่านยังมีความเชื่อว่า การให้ความรู้เรื่องการคุมกำเนิดแก่วัยรุ่นหนุ่มสาวจะทำให้เกิดความเสื่อมทรามด้านศีลธรรม เนื่องจากวัยรุ่นจะสามารถมีเพศสัมพันธ์ได้โดยไม่ต้องกังวลถึงปัญหาที่จะตามมา ในขณะที่บางท่านมีความเห็นว่าความเสื่อมทรามของศีลธรรมในวัยรุ่นหนุ่มสาวนั้นไม่ได้มีสาเหตุมาจากการให้ความรู้เรื่องการคุมกำเนิด แต่มีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรม หลายประการ สาเหตุที่สำคัญคือ การรับเอา วัฒนธรรมในเรื่องเพศมาจากต่างประเทศ ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ หรืออินเทอร์เน็ต หนังสือที่ยั่วยุอารมณ์ทางเพศ บาร์ไนท์คลับ สถานอาบอบนวด หรือสถานบริการทางเพศเหล่านี้เป็นต้น แต่ในทางตรงกันข้าม การคุมกำเนิดจะเป็นสิ่งที่ช่วยพยุงมิให้ศีลธรรมเสื่อมทรามลงไ้มากกว่านี้ โดยการคุมกำเนิดจะช่วยบรรเทาหรือขจัดปัญหาการทำแท้งนอกกฎหมาย การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา ปัญหาเด็กไม่มีพ่อ หรือปัญหาเด็กถูกทอดทิ้ง

พรพนพิไล ศรีอาภรณ์ (2537 : 64-67) ได้กล่าวถึง การให้คำแนะนำในการคุมกำเนิดชนิดต่างๆ ที่เหมาะสมกับวัยรุ่น ดังนี้คือ

1. การงดเว้นการร่วมเพศ (Abstinence) การงดเว้นการร่วมเพศถือว่าเป็นวิธีการคุมกำเนิดที่ดีที่สุด แต่ในทางปฏิบัติสำหรับวัยรุ่นแล้ว อาจหักห้ามใจไม่ได้ หรือหักห้ามใจได้ยาก โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในบรรยากาศที่มีสิ่งกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ในวัยรุ่นหญิงควรสอนให้รู้จักปกป้อง หรือป่ายเบี่ยงขณะถูกคุกคามทางเพศ สอนให้มีความตระหนักถึงศีลธรรมจรรยา หรือความเป็นกุลสตรีที่ดี จะช่วยให้วัยรุ่นหญิงรู้จักยับยั้งชั่งใจก่อนที่จะปล่อยตัวปล่อยใจไปตามอารมณ์ทางเพศ

2. การมีความสุขทางเพศโดยไม่มีการร่วมเพศ (Sex without penetration) เป็นเพียงการกอดจูบลูบไล้ สัมผัสเนื้อตัวของแต่ละฝ่าย โดยไม่มีการสอดใส่อวัยวะเพศชายในช่องคลอดของฝ่ายหญิง เป็นวิธีที่ไม่ต้องใช้เครื่องมือ หรือเสียเงินเลย และพร้อมที่จะทำได้เสมอ แต่ทั้งฝ่ายหญิงและฝ่ายชายควรต้องใช้ความพยายามอย่างสูงในการควบคุมตนเอง ฝ่ายชายอาจจะมีอาการหลั่งน้ำเชื้อออกมา แต่ต้องระวังไม่ให้เปราะเปื้อนอวัยวะเพศหญิง

3. ถุงยางอนามัย (Condom) เป็นถุงยางที่ใช้คลุมอวัยวะเพศชายในขณะร่วมเพศ เป็นการป้องกันไม่ให้ตัวอสุจิเข้าไปในช่องคลอด เป็นวิธีคุมกำเนิดที่ใช้ได้ง่าย หาซื้อได้ง่าย ราคาไม่แพง และยังสามารถใช้ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้อีกด้วย การใช้ถุงยางอนามัยเป็นวิธีการคุมกำเนิดที่เหมาะสมสำหรับวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ตามอารมณ์ ไม่ได้มีเพศสัมพันธ์อย่างสม่ำเสมอ และเป็นการแสดงออกถึงความรับผิดชอบของฝ่ายชายด้วย แต่วัยรุ่นชายมักจะเกิดความอายในการซื้อถุงยางอนามัย การพกติดตัว หรือการสวมใส่ถุงยางอนามัย วัยรุ่นชายบางรายปฏิเสธการใช้ถุงยางอนามัย เพราะทำให้ความรู้สึกทางเพศถูกรบกวน หรือการสัมผัสทางอวัยวะเพศลดน้อยลง ดังนั้น ในการใช้ถุงยางอนามัยวัยรุ่นชายควรได้รับการสอนวิธีใช้อย่างถูกวิธี โดยการได้รับคำแนะนำโดยแพทย์ พยาบาล ที่เป็นผู้ชายหรือให้คู่วิดิตทัศน์ แนะนำวิธีการใช้ถุงยางอนามัย และฝึกหัดทดลองใช้ด้วยตนเองเพื่อให้เกิดความมั่นใจ

4. การคุมกำเนิดภายหลังมีเพศสัมพันธ์ (Postcoital contraception)

การป้องกันการตั้งครรภ์หลังร่วมเพศที่ได้ผลดี คือ postcoital pills ภายใน 72 ชั่วโมง หลังมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่ทราบกลไกแท้จริงของการป้องกันการตั้งครรภ์ แต่เชื่อกันว่าการฝังกตัวของตัวอ่อน การป้องกันการตั้งครรภ์ภายหลังการร่วมเพศนั้นเป็นวิธีคุมกำเนิดที่วัยรุ่นทุกคนควรทราบ หากมีเพศสัมพันธ์ด้วยความบังเอิญในระยะตกไข่ ถุงยางอนามัย แตกรั่ว หรือน้ำเชื้อเปราะเปื้อนบริเวณปากช่องคลอด ซึ่งเทคนิคในการป้องกันการตั้งครรภ์หลังมีเพศสัมพันธ์มีหลายวิธี ดังนี้คือ (ธีระ ทองสง, จตุพล ศรีสมบูรณ์ และอภิชาติ โอพารัตนชัย. 2539 : 551)

4.1 เอสโตรเจนขนาดสูง เช่น

4.1.1 Ethinyl estradiol (EE) รับประทานครั้งละ 2.5 มิลลิกรัม วันละ 2 ครั้ง ติดต่อกัน 5 วัน

4.1.2 Conjugated estrogen รับประทานครั้งละ 15 มิลลิกรัม วันละ 2 ครั้ง ติดต่อกัน 5 วัน หรือฉีดทางหลอดเลือดดำ 50 มิลลิกรัม ติดต่อกัน 2 วัน

มีอัตราการล้มเหลวต่ำคือเพียงร้อยละ 1 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ Ethinyl estradiol ขนาดสูง 72 ชั่วโมง ล้มเหลวเพียงร้อยละ 0.1 แต่ฤทธิ์ข้างเคียงที่พบได้บ่อย เช่น คลื่นไส้ อาเจียน เจ็บเต้านม ปวดศีรษะ มึนงง ควรรับประทานยาแก้อาเจียนร่วมด้วย

4.2 ยาชนิดฮอร์โมนรวม ได้แก่ การให้ Ethinyl estradiol 100 ไมโครกรัม ร่วมกับ Norgestrel 1.0 มิลลิกรัม (เท่ากับ Ovral 2 เม็ด ซึ่งแต่ละเม็ดจะมี Ethinyl estradiol 50 ไมโครกรัม และ Norgestrel 0.5 มิลลิกรัม) โดยรับประทานยาให้เร็วที่สุดหลังร่วมเพศ ภายใน 72 ชั่วโมงแรก และหลังจากนั้นให้รับประทานซ้ำอีกครั้งหนึ่งใน 12 ชั่วโมงต่อมา มีอัตราการล้มเหลวประมาณ ร้อยละ 2 วิธีนี้ได้รับความนิยมมากที่สุด เนื่องจากฤทธิ์ข้างเคียงน้อย และประสิทธิภาพดี

4.3 โปรเจสตินปริมาณสูง ได้แก่ Levonorgestrel 0.75 มิลลิกรัม เช่น Postinor เท่ากับขนาดฮอร์โมนใน Minipill ถึง 25 เม็ด รับประทาน 1 เม็ดภายใน 1 ชั่วโมง และรับประทานอีกหนึ่งเม็ดภายใน 12 ชั่วโมง มีประสิทธิภาพดีใกล้เคียงกับชนิดฮอร์โมนรวม

4.4 Danazol รับประทานขนาด 400 มิลลิกรัมทันที และอีก 12 ชั่วโมงต่อมา แต่ประสิทธิภาพของยายังยากที่จะสรุปได้แน่ชัด

4.5 Mifepristone (RU 486) ซึ่งเป็นสารต้านโปรเจสเตอโรน ให้รับประทานเพียงครั้งเดียวขนาด 600 มิลลิกรัม รายงานที่ได้มาได้ผลดีมาก และฤทธิ์ข้างเคียงต่ำ แต่การศึกษายังน้อยอยู่ โดยจากการศึกษาเกือบ 1,000 ราย พบว่า ไม่มีการตั้งครรภ์เลยแม้แต่รายเดียว รอบระดูครั้งต่อไปจะเลื่อนออกไปหลังใช้ Mifepristone ดังนั้นจึงควรคุมกำเนิดต่อทันทีหลังรักษา

4.6 ห่วงทองแดง การใส่ห่วงทองแดงหลังมีเพศสัมพันธ์สามารถใช้ได้ แม้หลังร่วมเพศนานถึง 5 วัน อัตราการล้มเหลวต่ำมากเพียงร้อยละ 0.1 วิธีนี้ช่วยป้องกันการฝังตัว แต่ไม่เหมาะสำหรับรายที่มีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อ เช่น มีคู่นอนหลายคน หรือถูกข่มขืน เป็นต้น ไม่แนะนำให้ใส่ห่วงชนิดไม่มีทองแดง เนื่องจากออกฤทธิ์ช้าอาจทำให้ล้มเหลวได้

การคุมกำเนิดชนิดนี้จะต้องเริ่มเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ภายหลังมีเพศสัมพันธ์ ควรติดตามผลการป้องกันการตั้งครรภ์ในอีกราว 3 สัปดาห์ต่อมา และให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการคุมกำเนิด

5. ยาเม็ดคุมกำเนิด (Oral contraception pill)

โดยปกติของร่างกายสตรีจะมีเอสโตรเจนและโปรเจสเตอโรน ซึ่งเป็นฮอร์โมนที่มีอยู่ในรังไข่ ทำหน้าที่กระตุ้นให้ไข่สุก และพร้อมที่จะผสมกับอสุจิ ทำให้เกิดการปฏิสนธิได้ ยาเม็ดคุมกำเนิดช่วยป้องกันมิให้ไข่สุก และยับยั้งการตกไข่ สก๊ตกันอสุจิมิให้เข้าสู่มดลูก โดยการสร้างมูกบริเวณปากมดลูกให้เหนียวข้นขึ้น และยังช่วยขัดขวางการฝังตัวของไข่ที่

ผสมแล้ว ผลของการใช้ยาเม็ดคุมกำเนิดจะสูงถึงร้อยละ 99 ถ้ารับประทานยาคุมกำเนิดตามคำแนะนำติดต่อกัน

ประเภทของยาเม็ดคุมกำเนิด

ยาเม็ดคุมกำเนิดโดยทั่วไปแล้วแบ่งออกเป็น 3 ประเภทด้วยกัน คือ

5.1 ยาเม็ดคุมกำเนิดที่มีฮอร์โมนระดับเดียว (Monophasic pill) ประกอบด้วย เอสโตรเจนและโปรเจสเตอเจน ในปริมาณที่เท่ากันทุกเม็ด ต้องรับประทานติดต่อกันจนหมดแผง

5.2 ยาเม็ดคุมกำเนิดที่มีฮอร์โมน 3 ระดับ (Triphasic pill) ประกอบด้วย ปริมาณฮอร์โมนที่แตกต่างถึง 3 ระดับ เพื่อเลียนแบบการหลั่งของฮอร์โมนทั้ง 2 ชนิด ให้เป็นไปตามธรรมชาติในแต่ละรอบเดือนทำให้อาการที่ข้างเคียงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จากการรับประทานยาลดน้อยลง

5.3 ยาเม็ดคุมกำเนิดชนิดที่มีเฉพาะโปรเจสเตอเจน (Progestogen only pill) มี ปริมาณของโปรเจสเตอเจนในปริมาณที่น้อยกว่าที่พบในยาเม็ดคุมกำเนิดทั่วไป ซึ่งมีประสิทธิภาพในการคุมกำเนิดน้อยกว่า 2 ชนิดแรก

ยาเม็ดคุมกำเนิดที่นิยมรับประทานกันมาก จะมีอยู่ด้วยกัน 2 ชนิด คือ ชนิด 21 เม็ด และชนิด 28 เม็ด ซึ่งแต่ละชนิดจะมีเอกสารกำกับที่บอกถึงประเภทของตัวยาก่อนการใช้ จึงควรปรึกษาแพทย์ เกสัชกร หรือบุคลากรทางการแพทย์ ฝ่ายวางแผนครอบครัว เพื่อขอคำแนะนำ

วิธีรับประทานยาเม็ดคุมกำเนิดชนิด 21 เม็ด (ชนิดที่มีเม็ดยาสีเดียวกันหมด)

ในแผงแรก ให้เริ่มกินยาเม็ดแรก ในวันแรกของการมีประจำเดือน เช่น วันแรกของประจำเดือนมาเป็นวันจันทร์ ก็ให้เริ่มทานยาเม็ดแรกในวันจันทร์ โดยกดเอายาเม็ดซึ่งด้านหลังของแผงเขียนว่า “จ” หรือ “MON” รับประทานวันละ 1 เม็ด ก่อนนอนทุกคืนโดยกินตามลูกศรไปจนครบ 21 เม็ด พยายามรับประทานในเวลาใกล้เคียงกันทุกวัน เช่น หลังอาหารเย็น หรือก่อนนอน เพื่อรักษาระดับยาในเลือดให้คงที่ตลอดวัน และเมื่อรับประทานยาจนหมดแผงแรกแล้ว ให้หยุดยา 7 วัน แล้วเริ่มตั้งต้นรับประทานยาแผงใหม่ ปฏิบัติเช่นนี้ติดต่อกันทุกเดือน

ข้อควรสังเกต

1. กรณีที่ประจำเดือนยังไม่มา หลังจากทานยาหมดแผงแล้ว 7 วัน ก็ให้เริ่มรับประทานยาแผงใหม่ต่อไปเหมือนปกติ และหลังจากหยุดยาไปแล้ว 7 วัน ปรากฏว่าประจำเดือนยังไม่มาอีก ควรรีบพบแพทย์เพื่อรับคำปรึกษา

2. ในระยะ 15 วันแรกของการรับประทานยาเม็ดคุมกำเนิดในแผงแรก จะต้องคุมกำเนิดด้วยวิธีอื่นร่วมกันไปด้วย เนื่องจากการกินยาเม็ดคุมกำเนิดในแผงแรกนั้นยังให้ประสิทธิภาพที่ไม่เพียงพอ จึงต้องป้องกันเพื่อความปลอดภัยไว้ก่อน

3. ในยาเม็ดคุมกำเนิดชนิดรับประทาน 21 เม็ด บางประเภทจะประกอบด้วยยาเม็ดที่มีสีต่างกัน จึงห้ามรับประทานสลับสีกัน เนื่องจากยาเม็ดคุมกำเนิดแต่ละชนิดจะมีสีและระดับฮอร์โมนในอัตราส่วนที่แตกต่างกัน

วิธีรับประทานยาเม็ดคุมกำเนิดชนิด 28 เม็ด

ในแผงหนึ่งจะประกอบด้วยฮอร์โมน 21 เม็ด และส่วนที่ไม่ใช่ฮอร์โมนเพศอีก 7 เม็ด ซึ่งประกอบด้วยสารอาหารสำคัญที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย จะมีขนาดใหญ่และสีที่แตกต่างจาก 21 เม็ดแรก แล้วแต่ชนิดของผลิตภัณฑ์ ยาที่ทำเพิ่มขึ้นมาใน 7 เม็ดนี้ ทำขึ้นมาเพื่อให้ผู้ใช้ยา กินติดต่อกันทุกวันโดยไม่ต้องเว้นช่วง ซึ่งเป็นผลดีที่ทำให้ผู้ใช้ไม่ต้องกังวลกับการนับวันในเวลาที่ประจำเดือนมา เนื่องจากต้องรับประทานยาทุกวัน

การรับประทานยาแผงแรก ให้เริ่มรับประทานยาเม็ดแรกในวันที่มีประจำเดือนมา รับประทานวันละ 1 เม็ดก่อนนอนทุกคืน (ห้ามลืม) โดยไล่ตามลูกศร ต้องรับประทานติดต่อกันจนหมดแผง และสามารถเริ่มรับประทานยาในแผงต่อไปได้เลย โดยไม่ต้องกังวลว่ากำลังมีประจำเดือนหรือไม่ก็ตาม ยาเม็ดคุมกำเนิดประเภทนี้จะเหมาะสำหรับผู้ที่มักจะหลงลืมในการนับวัน แต่ในช่วงระยะ 15 วันแรก จะต้องมีการคุมกำเนิดด้วยวิธีอื่นร่วมด้วยเช่นกัน

จะปฏิบัติตัวอย่างไร เมื่อลืมรับประทานยา

หากลืมรับประทานยา 1 เม็ด ให้ทานยาในเช้าวันรุ่งขึ้น หรือทันทีที่นึกได้เป็นอย่างช้า แต่ถ้าเกิน 12 ชั่วโมงไปแล้ว ประสิทธิภาพในการคุมกำเนิดจะไม่ได้ผลเต็มที่ แต่ควรทานยาต่อไปเรื่อยๆ จนหมดแผง

หากลืมรับประทานยา 1 เม็ด แล้วนึกขึ้นได้ตอนเย็นของวันถัดมา ให้ทานยาเพิ่มเป็น 2 เม็ดในวันนั้น การป้องกันการตั้งครรภ์จะไม่ได้ผลเต็มที่ แต่ควรทานยาต่อไปเรื่อยๆ จนหมดแผง

หากลืมรับประทานยา 2 เม็ดติดต่อกัน ให้รับประทานยวันละ 2 เม็ดใน 2 วันถัดมา และรับประทานยาต่อไปตามปกติจนหมดแผง

หากลืมรับประทานยามากกว่า 2 เม็ดติดต่อกัน ให้หยุดยาเม็ดคุมกำเนิดแนวที่รับประทานอยู่ แล้วใช้วิธีคุมกำเนิดแบบอื่นแทนไปก่อน รอจนประจำเดือนมาแล้วจึงเริ่มยาแผงใหม่ในวันที่ 1 หรือ 5 ของรอบเดือน แล้วแต่ชนิดของเม็ดยา

การลืมรับประทานยา มีผลทำให้การคุมกำเนิดผิดพลาดได้ ดังนั้นควรคุมกำเนิดด้วยวิธีอื่นร่วมด้วย เช่น การใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์

อาการข้างเคียง ที่อาจเกิดขึ้นได้ เช่น ปวดศีรษะ วิงเวียน คลื่นไส้ ถ้าสามารถทนได้ ก็ทานต่อไป อาการเหล่านี้ก็ค่อยๆ หายไปเอง ถ้าทนไม่ได้ ควรหยุดยา และปรึกษาแพทย์

ควรหยุดยาเมื่อใด

1. เมื่อพร้อมจะมีบุตร ควรทิ้งช่วงเวลาหลังจากรับประทานยาสักระยะหนึ่ง (อย่างรวดเร็วประมาณ 3 เดือน) โดยการคุมกำเนิดด้วยวิธีอื่น และให้ร่างกายกลับมามีประจำเดือนตามธรรมชาติ จึงจะสามารถตั้งครรภ์อย่างสมบูรณ์ได้โดยไม่ต้องกังวลถึงผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้น

2. การใช้ยาคุมกำเนิดนานเป็นปีๆ ไม่ควรใช้ยาติดต่อกันนานเกิน 4 ปี ควรหยุดยาให้ร่างกายได้ปรับสมดุลย์สัก 2 เดือน แล้วจึงเริ่มใช้ยาใหม่ นอกจากนี้ควรพบแพทย์ เพื่อทำการตรวจเลือดร่วมด้วย

3. ก่อนการผ่าตัด ควรหยุดยาอย่างน้อยเป็นเวลาเดือนครึ่งเพื่อป้องกันภาวะการอุดตันของหลอดเลือด เนื่องจากก้อนเลือดแข็งตัว

4. เมื่อเกิดอาการข้างเคียงรุนแรง เช่น คลื่นไส้ วิงเวียน เจ็บหน้าอก เวลาหายใจ ซึ่งเป็นภาวะของเส้นเลือดไปเลี้ยงหัวใจเกิดอาการตีบ หรือเส้นเลือดอุดตัน อาการตาพร่า ปวดท้อง ปวดต้นขา ปวดท้องมาก มีเลือดออกทางช่องคลอด และในผู้ป่วยที่มีความดันสูงกว่า 140/90 มิลลิเมตรปรอท

ข้อห้ามในการใช้ยาเม็ดคุมกำเนิด

1. ห้ามใช้ยาเม็ดคุมกำเนิดชนิดที่มีเอสโตรเจนในผู้ป่วยที่มีหลอดเลือดดำอักเสบ หรือมีประวัติการอุดตันของหลอดเลือดดำ เส้นเลือดอุดตัน โรคตับ มะเร็งเต้านมและอวัยวะสืบพันธุ์

2. คอยระวังเรื่องการไข้ยาเม็ดคุมกำเนิดในผู้ป่วยที่เป็นโรคหัวใจ ใต้เบาหวาน ความดันโลหิตสูง ไมเกรน ต่อมไทรอยด์ หญิงที่ให้นมบุตร และโรคภูมิแพ้

3. ควรงดการสูบบุหรี่ขณะรับประทานยา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้ยาเม็ดคุมกำเนิด

1. ลดอาการปวดประจำเดือน และช่วยให้ประจำเดือนมาเป็นปกติ
2. ลดภาวะเยื่อโพรงมดลูกเจริญผิดปกติ
3. ลดภาวะเต้านมคัดหลังคลอดบุตร
4. ช่วยรักษาสิวบางประเภท
5. ป้องกันเนื้องอกในรังไข่
6. รักษาอาการขึ้นชั้นตามร่างกาย

ลักษณะการพักอาศัย

ลักษณะการพักอาศัย เป็นปัจจัยสิ่งแวดล้อมในการดำเนินชีวิต ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ซึ่งพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมมักพบในวัยรุ่นชายหญิงที่มาจากครอบครัว ฐานะทางสังคม วัฒนธรรมและเศรษฐกิจตกต่ำ อาศัยในสภาพแวดล้อมที่เป็นชุมชนแออัด หรือผู้มาจากชนบทย้ายเข้ามาอาศัยในเขตเมืองใหญ่ ขาดพ่อแม่ป็นที่พึ่งทางใจ และผู้ใหญ่ที่ควรเกรงใจ เช่น การพักอยู่หอพักกับญาติ การเช่าห้องอยู่ร่วมกันของหญิงชายในบริเวณหอพักเดียวกัน (ดาร์ณี ภูษณสุวรรณศรี. 2540 : 40-42 ; อ้างอิงจาก สุภา มาลากุล ณ อยุธยา. เอกสารการสอน ชุดวิชาพัฒนาการวัยรุ่นและการอบรม. หน้า 216)

การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์

ดาร์ณี ภูษณสุวรรณศรี (2540 : 42) กล่าวว่า แหล่งสถานเริงรมย์หรือสถานบริการทั้งหลาย เช่น บาร์ ไนต์คลับ คาราโอเกะ คอฟฟี่ชอปทั้งหลายนอกจากจะเป็นแหล่งปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศแล้วยังเป็นแหล่งที่อาจซ่อนเร้น หรือแอบแฝงบริการทางเพศอยู่ด้วย อันส่งเสริมให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้มากขึ้น

จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ (2543 : 87) กล่าวว่า การเพิ่มของสถานเริงรมย์และแหล่งบันเทิงต่างๆ เป็นแรงเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร มีการสำส่อนทางเพศระหว่างวัยรุ่นด้วยกัน หรือการไปเที่ยวหึงบริการทางเพศที่แอบแฝงในสถานเริงรมย์ ก่อให้เกิดปัญหาพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น

ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม

ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม จะกล่าวถึงการคบเพื่อนต่างเพศ การมีนัดเพื่อนต่างเพศ และทักษะการปฏิเสธ

การคบเพื่อนต่างเพศ

การคบเพื่อนต่างเพศ ต้องอยู่ภายในขอบเขตที่เหมาะสมและอย่าให้ถือว่าเป็นเรื่องจริงจังเกินไป ความสนใจต่อเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่นเป็นประสบการณ์ชิ้นใหม่ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ซึ่งปกติจะไม่รุนแรงและจริงจังมากนัก มักจะเปลี่ยนแปลง หรือจางหายไปได้เองในไม่ช้า มีน้อยรายมากที่ความสัมพันธ์ในฐานะเพื่อนจะกลายเป็นรักแท้ และเจริญไปถึงขั้นแต่งงานกัน เมื่อทั้งสองเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ การคบหาเพื่อนต่างเพศในระยะแรกการพบปะกันควรจะต้องให้อยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ ถ้าจะไปเที่ยวก็ควรจะให้ไปเป็นหมู่คณะ ซึ่งถ้าผู้ใหญ่ไปเป็นเพื่อนด้วยก็ยิ่งดี และการคบหาเพื่อนต่างเพศนั้น ไม่ควรจะถูกเนื้อต้องตัวกัน เพราะไม่ได้ช่วยให้ความเป็นเพื่อนดีขึ้น และไม่ช่วยให้ทั้งสองรู้จักอุปนิสัยใจคอ หรือเข้าใจกันได้ดีขึ้น การพูดคุย การทำงาน และเล่นด้วยกัน หรือไปเที่ยวด้วยกันก็เพียงพอแล้วในฐานะเพื่อน

แนวทางในการปฏิบัติต่อเพื่อนต่างเพศ

ในสังคมไทย ความเชื่อ ค่านิยม ทศนคติ ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ศาสนาเป็นปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลในสังคม โดยเฉพาะเรื่องเพศ จะเห็นว่าการห้ามคบเพื่อนต่างเพศในสมัยก่อน แต่เมื่ออารยธรรมตะวันตกเริ่มเข้ามาในประเทศไทย มีผลทำให้ความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติเริ่มเปลี่ยนแปลง สังคมไทยจึงยอมรับให้มีการคบหาเพื่อนต่างเพศได้มากขึ้น ทั้งนี้จะต้องอยู่ภายในขอบเขตของขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และศาสนา การคบหาเพื่อนต่างเพศ เป็นสิ่งที่สังคมได้กำหนดแนวทางปฏิบัติไว้ เพื่อให้สังคมมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ค่านิยมส่วนมากมักจะเปลี่ยนแปลงตามสภาพสังคมที่เปลี่ยนไป พฤติกรรมต่างๆของบุคคลจึงเปลี่ยนตาม หากยังคงยึดมั่นค่านิยมสังคมเดิม จะเกิดความล้าหลัง ดังนั้นในการคบเพื่อนต่างเพศจึงมีลักษณะเป็นสากลยิ่งขึ้น ซึ่งเต็มสิริ บุญยสิงห์ (2526: 93-95) ได้เสนอแนวทางในการปฏิบัติต่อเพื่อนต่างเพศไว้ดังนี้

1. มารยาทสังคม แม้ตามกฎหมายหลาย ๆ ประเทศ จะให้สิทธิผู้หญิงมากกว่าผู้ชายแต่ในเรื่องมารยาทอันเป็นวัฒนธรรม มีหลักว่าผู้ชายจะต้องถือว่าผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า จะต้องช่วยเหลือ ให้ความสะดวก และให้เกียรติ

2. มารยาทสังคมระหว่างเพศ จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของมารยาทสากล แต่จะต้องเป็นไปตามขอบเขตของวัฒนธรรมไทย

2.1 การคบหาระหว่างหญิงและชายในขอบเขตของวัฒนธรรมไทย จะไม่สัมผัสร่างกายซึ่งกันและกันโดยไม่จำเป็น

2.2 การใช้ภาษาและถ้อยคำ ถ้อยคำที่ใช้ในกลุ่มผู้ชายที่เป็นเพื่อนและสนิทสนมกันไม่ควรจะนำไปใช้ต่อเพื่อนหญิง และต่อหน้าหญิง

2.3 ไม่พกแรมร่วมกันโดยไม่ระมัดระวัง

2.4 วางตัวเช่นสุภาพบุรุษ และสุภาพสตรี สุภาพบุรุษ คือ ลูกผู้ชายที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างดี จนเกิดบุคลิกที่น่าไว้วางใจ และมีความรับผิดชอบ ส่วนสุภาพสตรีคือ ลูกผู้หญิงที่ได้รับการอบรมสั่งสอนมาอย่างถูกต้อง จนเกิดบุคลิกที่เป็นเสน่ห์ และทำให้ผู้ชายไม่กล้าล่วงเกิน แต่นิยม

3. การเรียกชื่อจริง หรือชื่อเล่น การใช้คำว่า คุณ และสรรพนามให้สอดคล้องกับความสนิทสนมชอบพอกันเป็นส่วนตัว

4. การพูดคุยให้คิดก่อนพูด เรื่องที่จะพูดคุยจะต้องฟังได้ทั้ง 2 เพศ อยู่ในเรื่องของเพศที่คุณสนใจ ไม่ควรถามเรื่องส่วนตัว

5. ไม่ควรพูดเรื่องของตนหรือคนอื่น

6. ไม่พูดเรื่องที่ไม่สุภาพเกี่ยวกับเพศ หรือสิ่งฟังแล้วไม่สบายใจ ทำให้เกิดความกระอักกระอ่วนใจ

7. ผู้ชายต้องแสดงตนเป็นผู้พิทักษ์ผู้หญิงในโอกาสต่างๆ เช่น การเดินริมถนน ผู้หญิงจะต้องเดินด้านใน การเดินคู่ และหลีกเลี่ยงบันได ผู้หญิงต้องเดินชิดราวบันไดบนรถโดยสารผู้หญิงและเด็กต้องได้นั่ง การสูบบุหรี่จะต้องขออนุญาตก่อน

นอกจากนี้ นภาพร มัชฌมากร (2539 : 134-135) กล่าวถึง การที่จะทำให้วัยรุ่นสามารถปฏิบัติตนได้ถูกต้อง เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ควรปฏิบัติดังนี้

วัยรุ่นหญิง

1. เป็นคู่สนทนาที่ดี เป็นผู้พูดและผู้ฟังที่รู้จักฟังอย่างตั้งใจไม่คุยเรื่องส่วนตัว ควบคุมอารมณ์ของตนได้ รู้จักขอภัยเมื่อทำผิด

2. มีกิริยามารยาทดี มีความอดทนอดกลั้นใช้เหตุผลในการพิจารณา ลดความเพื่อฝัน ความหวั่นไหว

3. ตรงต่อเวลา ไม่ควรเกี่ยวกับผู้ชายให้เกินเวลา

4. ไม่ควรตามใจผู้ชายให้เขาล่วงเกิน ไม่ควรไปตามสถานที่ที่ไม่สมควร

วัยรุ่นชาย

1. เป็นผู้พูดและผู้ฟังที่ดี ไม่คุยโอ้อวด ยกตนข่มท่าน มีความรู้รอบตัวดี มีอารมณ์ขัน ใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมไม่หยาบคาย

2. สำนวณกิริยามารยาท ลดความเห็นแก่ตัว อดทนต่อความจุกจิกของผู้หญิงบ้าง

3. รักษาเวลานัดหมาย ไม่ถ่วงเวลาผู้หญิงไว้ให้เกินเวลาอันควร

4. ให้เกียรติยกย่อง ไม่ล่วงเกิน ให้ผู้หญิงเสียหายถูกครหานินทา

การนัดหมายกับเพื่อนต่างเพศ

การคบเพื่อนต่างเพศ โดยเฉพาะการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศในวัยรุ่นนั้น เด็กหญิงมีพฤติกรรมการนัดกับเพื่อนต่างเพศเร็วกว่าเด็กชาย ทั้งนี้เนื่องจากเด็กหญิงเจริญเติบโตเร็วกว่า จากค่านิยมและขนบธรรมเนียมประเพณีแบบไทยในสมัยก่อน ชายหนุ่มหญิงสาวเมื่อเกิดความสนใจหรือเกิดต้องตาต้องใจกันขึ้น มักจะเกี่ยวพาราสีโดยวิธีเขียนจดหมายรักหรือเขียนเพลงยาวส่งให้กันหรือไม่ก็ให้พ่อสื่อแม่สื่อติดต่อให้ เพราะโอกาสที่ชายหญิงจะพบปะติดต่อกันโดยอิสระ หรือพันพัวพันตาผู้ใหญ่มีน้อย และกำหนดให้หญิงไทยพึงรักษาวลสงวนตัว ไม่ควรมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงาน ผู้ใหญ่จึงเพ่งเล็งในการที่หญิงมีนัดกับเพื่อนชายเป็นพิเศษ สังคมจะไม่ยอมรับการไปสองต่อสองในเวลากลางคืนด้วยกัน โดยเฉพาะการค้างคืนด้วยกัน เพราะอาจจะเป็นสาเหตุให้มีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นได้ ดังนั้น การมีนัดกับเพื่อนต่างเพศในขณะที่เรียน จึงเป็นการร่วมกิจกรรมเกี่ยวข้องกับการเรียนและเป็นกลุ่ม ไม่ไปเที่ยวสองต่อสองไปในที่ลับตาคน หรือไปในบางสถานที่ เช่น โรงภาพยนตร์ ไนท์คลับ ดิสโก้เทค เพราะบรรยากาศเฝ้าชวนให้อารมณ์เคลิบเคลิ้มในทางกามารมณ์และเพื่อป้องกันข้อครหานินทา

หากจำเป็นจะต้องไปกับเพื่อนชายควรมีบุคคลที่ไว้ใจได้หรือเพื่อนฝูงที่ไว้ใจได้ร่วมเดินทางไปด้วยการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศในวัยรุ่น จะต้องระมัดระวังตัวให้มาก แม้ว่าบุคคลนั้นจะเป็นผู้ที่สนิทสนมไว้ใจได้เพราะว่าบางครั้งสิ่งแวดล้อมต่างๆ เช่น บรรยากาศ เวลา สถานที่ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ผสมอยู่ อาจทำให้ผู้ที่ไว้ใจได้เปลี่ยนแปลงเป็นผู้ไม่น่าไว้ใจ การตัดสินใจมีนัดกับเพื่อนต่างเพศจึงควรให้ผู้ใหญ่ หรือผู้ปกครองพิจารณาว่าสมควรหรือไม่

ในปัจจุบันหนุ่มสาว มีโอกาสติดต่อไปมาหาสู่กันได้ง่ายขึ้น เพราะสังคมเปลี่ยนแปลงไปมาก หญิงสาววัยรุ่นก็จำเป็นต้องออกไปนอกบ้านเพื่อศึกษาเล่าเรียนหรือประกอบธุรกิจการงานต่างๆ เช่นเดียวกับชายหนุ่มเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นยามวิกาลหรือมีดึกแล้วก็ตาม ดังนั้นคนวัยรุ่นหนุ่มสาวในปัจจุบันจึงมีโอกาสรู้จักมักคุ้นกันง่าย การติดต่อสื่อสารเพื่อการเกี้ยวพาราสี ก็เปลี่ยนรูปแบบไป จากการส่งจดหมายหรือเขียนเพลงยาว เปลี่ยนมาเป็นการพูดจาปราศรัยกันโดยตรง รวมทั้งสถานที่ต่างๆ ที่เหมาะสมสำหรับการพบปะหรือนัดหมายพบกัน ก็มีอยู่มากมาย ซึ่ง เต็มสิริ บุญยสิงห์ (2526 : 95-96) ได้เสนอข้อเสนอแนะในการนัดหมายกับเพื่อนต่างเพศ ดังนี้

1. การนัดหมาย จะต้องมีการเจตนาบริสุทธิ์ เพื่อรู้จักกันได้มากขึ้น ในระยะต้นควรนัดหมายกันเป็นกลุ่ม
2. สถานที่ที่ไม่ควรไป ได้แก่
 - 2.1 ไกลเกินไปจนต้องพักแรม ไม่ควรไป สองต่อสอง
 - 2.2 โรงแรมที่มีลักษณะไม่เหมาะสม แม้แต่จะพากันเข้าไปด้วยเจตนาบริสุทธิ์ เพราะจะเสี่ยงต่อข้อกล่าวหาของผู้ที่ได้พบเห็น
 - 2.3 ที่เปลี่ยวและรโหฐาน อาจมีการเร่ทางเพศได้ง่ายขึ้น
 - 2.4 ในระยะทำความรู้จักเพื่อจะมักคุ้น จะไปไหนกับเพศตรงข้าม ฝ่ายหญิงควรปรึกษาและขอผู้ใหญ่มิฉะนั้น
 - 2.5 เมื่อแน่ใจว่าทางฝ่ายชาย เป็นที่น่าไว้ใจ จึงควรให้ความสนิทสนมมากขึ้น จึงไปนัดหมายการด้วยกันได้
 - 2.6 หากเป็นนักเรียน นักศึกษา ซึ่งยังไม่มีอาชีพ ไม่ควรเลือกที่นัดหมายราคาแพง และจะต้องใช้เงินมาก เช่น คอฟฟี่ช็อป สถานที่เดินร่ำร้อนแรง อันอาจจะมีการเร่ทางเพศสูง
 - 2.7 ไม่นัดหมายกันไปตามสถานที่ที่ประกอบธุรกิจ หากทำไรจากเยาวชน โดยขาดความรับผิดชอบและศีลธรรม มีการจัดกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ทางเพศได้โดยง่าย
 - 2.8 ควรยังรักษานิยมซึ่งกันและกัน โดยการเลือกสถานที่ระหว่างสถานที่ที่ให้ความบันเทิง มหรสพ และสถานที่ที่จะก่อประโยชน์ เช่น พิพิธภัณฑ์ หอสมุด หอประชุมที่มีปาฐกถา ที่ทำให้เกิดสติปัญญา

ประโยชน์ของการมีนัดกับเพื่อนต่างเพศ

การมีนัดหรือการนัดหมายกับเพื่อนต่างเพศ มีผลดีดังนี้

1. ความสนใจในเพื่อนต่างเพศ เป็นลักษณะเฉพาะของวัยรุ่น ดังนั้น การคบหาสมาคมจึงเป็นการตอบสนองความสนใจดังกล่าว และได้้นำเอาสิ่งที่ตนได้รู้ ได้พบเห็น จากการติดต่อกับเพื่อนต่างเพศ มาฝึกฝนตนเอง เช่น เดิมเป็นเด็กขี้อาย เก็บตัว ไม่มีความมั่นใจในตนเอง แต่งตัวไม่ถูกกาลเทศะ ถ้าได้มีโอกาสออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ ซึ่งส่วนมากจะออกกันไปเป็นกลุ่มใหญ่ก็จะช่วยให้ได้โดยปริยาย เช่น การปรับปรุงบุคลิกภาพของตนให้ดีขึ้น
2. ตามหลักจิตวิทยา มนุษย์มีความต้องการสำคัญอย่างหนึ่ง คือ ต้องการมีพวกพ้อง มีเจ้าของและเป็นเจ้าของ โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นมีความต้องการในเรื่องการเป็นที่ยอมรับจากผู้อื่นว่าเป็นคนหนึ่งในกลุ่ม และเป็นที่รู้จัก ดังนั้น การนัดพบเพื่อน ไม่ว่าเพศใดก็ตาม เป็นการตอบสนองความต้องการดังกล่าว หากเพื่อนในกลุ่ม สามารถนัดเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศได้ ดูเหมือนเป็นสิ่งที่น่ากระทำได้
3. ทำให้ได้รับความสนุกสนาน เป็นการพักผ่อนหย่อนใจอย่างหนึ่ง การนัดเที่ยวกัน อาจออกมาในรูปของการดูภาพยนตร์ ฟังเพลง เดินรำ รับประทานอาหาร สถานที่บางแห่งต้องการผู้ชายดูแลคุ้มครอง ฉะนั้นผู้ชายจึงได้มีโอกาสฝึกฝนตนเองให้ทำหน้าที่สุภาพบุรุษ
4. การคบเพื่อนต่างเพศมากๆ ทำให้พบเห็นบุคลิกภาพหลายแบบ ทำให้เกิดความชำนาญ ในการปรับตัวเองให้เข้ากับผู้อื่น รับรู้ถึงความต้องการและความรู้สึกของผู้อื่น และรู้จักที่จะเลือกคบแต่คนที่ถูกใจและไปกับตนเองได้

ผลเสียของการมีนัด หรือนัดหมายกับเพื่อนต่างเพศ (สมาคมเศรษฐศาสตร์. 2518 : 128-130)

1. การมีนัดเที่ยวกับคนหลายๆ คน มักไม่ค่อยดี โดยเฉพาะฝ่ายหญิง ถ้าเปลี่ยนคู่บ่อยก็จะได้รับคำครหาในทางจากชาวบ้าน หรือถ้าไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อยๆ ก็มักจะเหมามาเป็นแฟนกัน ทำให้เปลี่ยนคู่ยาก
2. เมื่อออกเที่ยวกับบ่อยๆ นานเข้าก็จะเลิกกันได้ยาก อาจมีการเรียกร้องสิทธิบางอย่างเกินความเป็นเพื่อนกัน ถ้าอยากเลิกก็ไม่กล้า เพราะไม่อยากทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเสียใจ
3. เมื่อชายชวนหญิงเที่ยว หมายความว่าต้องออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด ถ้ายังไม่มีรายได้เป็นของตนเอง ก็จะทำให้เกิดเป็นปัญหาขึ้นได้ อาจจะนำไปสู่การกระทำผิดได้ หรือการไปเที่ยวกันแล้ว ก็จะทำให้เสียเวลาเรียน และเวลาทำงาน
4. อาจมีความสัมพันธ์ทางเพศอย่างลึกซึ้งขึ้นได้ หากออกเที่ยวด้วยกัน และมีการถูกเนื้อต้องตัวกัน

ทักษะการปฏิเสธ (กรมการศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ, 2541 : 99)

การปฏิเสธเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่ทุกคนควรเคารพและยอมรับ การปฏิเสธที่ใช้ได้ผลมักเป็นการปฏิเสธในสถานการณ์ที่ถูกชวนไปทำในสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ หรือเกิดผลกระทบในแง่ลบตามมา การปฏิเสธที่ดีจะต้องปฏิเสธอย่างจริงจังทั้งท่าทาง คำพูด และน้ำเสียง เพื่อแสดงความตั้งใจอย่างชัดเจนที่จะขอปฏิเสธ

ขั้นตอนการปฏิเสธ มี 3 ขั้นตอน คือ

1. ใช้ความรู้สึกเป็นข้ออ้างประกอบเหตุผล เพราะการใช้เหตุผลอย่างเดียว มักถูกโต้แย้งด้วยเหตุผลอื่น การอ่านความรู้สึกจะทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น
2. การขอปฏิเสธ เป็นการบอกปฏิเสธให้ชัดเจนในคำพูดหรือการบอกความต้องการของตนอย่างสุภาพ
3. การถามความคิดเห็น เป็นการให้ความสำคัญกับอีกฝ่ายเพื่อรักษาน้ำใจของผู้ชวน และควรกล่าวขอบคุณเมื่อผู้ชวนยอมรับ

การหาทางออกเมื่อถูกเข้าซื้อหรือสับประมาท

บางครั้งผู้ชวนพูดเข้าซื้อเพื่อชวนให้สำเร็จ ผู้ถูกชวนไม่ควรหวั่นไหวในคำพูดเพราะจะทำให้ขาดสมาธิในการหาทางออก ควรยืนยันการปฏิเสธด้วยสีหน้าที่มั่นคงและหาทางออกโดยเลือกวิธีต่อไปนี้

1. ปฏิเสธซ้ำ โดยไม่ต้องใช้ข้ออ้าง พร้อมทั้งบอกลา แล้วเดินจากไปทันที
2. การต่อรอง โดยการชวนไปทำกิจกรรมอื่นที่ดีกว่าทดแทนหรือบอกความต้องการ เพื่อทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อทั้งสองฝ่าย
3. การผลัดผ่อน โดยการขอยืดระยะเวลา หรือประวิงเวลาออกไปเพื่อให้ผู้ชวนเปลี่ยนความตั้งใจ

ในการคบเพื่อนต่างเพศ ทั้งขณะที่เป็นเพียงเพื่อน หรือคนรัก หากฝ่ายตรงข้ามมีเจตนาไม่บริสุทธิ์ โดยการชักชวนไปเที่ยวในสถานที่เปลี่ยว หรืออยู่ตามลำพังสองต่อสอง หรือมีการสัมผัสร่างกายอย่างใกล้ชิดอันจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัยแล้ว นักเรียนหญิงควรจะประเมินสถานการณ์ และใช้ทักษะการปฏิเสธ หรือต่อรองเพื่อยุติพฤติกรรมนั้นของเพื่อนต่างเพศ โดยที่ไม่ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกเสียหน้า หรือเกิดความรู้สึกที่จะเอาชนะซึ่งจะทำให้เกิดผลเสียต่อตัวนักเรียนหญิงเอง

ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ความสัมพันธ์ที่ราบรื่นในครอบครัวเป็นเครื่องมือในการป้องกันปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่มีผู้กล่าวถึงความสัมพันธ์ในครอบครัว ไว้ดังนี้

กมลลา แสงสีทอง (2526 : 8) กล่าวว่า สัมพันธภาพในครอบครัว เป็นความสัมพันธ์ตามบทบาทที่คนเรามีต่อสมาชิกอื่นในครอบครัว ถ้าความสัมพันธ์เป็นการปรองดองรักใคร่ กลมเกลียวในครอบครัว นับว่าเป็นลักษณะสัมพันธภาพที่ดี แต่ถ้าเป็นความขัดแย้งหรือมีความรู้สึกที่เป็นอริต่อกัน ถือว่าเป็นลักษณะของสัมพันธภาพที่ไม่ดีภายในครอบครัว

สุธีรา นุ้ยจันทร์ (2530 : 19) กล่าวว่า ความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว ช่วยสร้างความผาสุก ความราบรื่น ความมั่นคง และความเป็นปึกแผ่นให้แก่ประเทศชาติได้

กุลวรรณ วิทยาวงศ์รุจิ (2526 : 5-7) ระบุรายละเอียดของสัมพันธภาพในครอบครัวซึ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูก พฤติกรรมที่ลูกปฏิบัติต่อพ่อแม่ และพฤติกรรมที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อกันในด้านต่างๆ ดังนี้

1. การพักผ่อนร่วมกันในครอบครัว หมายถึง การที่พ่อแม่และลูกได้มีกิจกรรมร่วมกันในการพักผ่อนหย่อนใจเมื่อมีเวลาว่าง
2. การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และรับรู้เรื่องราวต่างๆ หมายถึง การที่ลูกได้มีส่วนร่วมกับพ่อแม่ในการแสดงความคิดเห็น และรับรู้เกี่ยวกับทุกขุสข ความลับในเรื่องต่างๆ ของพ่อแม่ เช่น ปัญหาการเงิน ปัญหาการงาน
3. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ หมายถึง การที่ลูกได้มีส่วนร่วมกับพ่อแม่ในการตัดสินใจกระทำการสิ่งต่างๆ ภายในบ้าน เช่น การจัดระเบียบกฎเกณฑ์ภายในบ้าน
4. การเห็นชอบของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงออกต่อลูกในลักษณะของการเห็นด้วยกับการกระทำ ความคิดเห็นของลูก เช่น การไม่ปฏิเสธข้อเสนอนะ ข้อคิดเห็น หรือการกระทำต่างๆ ของบุตร
5. ความห่วงใยของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่ที่ลูกรับรู้ว่าเป็นพฤติกรรมแสดงถึงความรัก ความห่วงใยที่มีต่อลูก เช่น การช่วยเหลือคลายปัญหาต่างๆ การให้ความเป็นกันเองกับลูก
6. ความไว้วางใจของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่ที่แสดงถึงความไว้วางใจในตัวลูกว่าสามารถปฏิบัติตนเองได้อย่างเหมาะสม สามารถช่วยเหลือตนเองได้ มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง
7. การที่พ่อแม่เห็นด้วยกับกิจกรรมของเพื่อนๆ ของลูก หมายถึง พฤติกรรมของพ่อแม่ที่แสดงถึงการเห็นด้วยกับการที่ลูกไปมีกิจกรรมกับเพื่อนๆ โดยที่ไม่ขัดขวางหรือเป็นอุปสรรค หรือแสดงออกถึงความไม่ไว้วางใจในการไปร่วมกิจกรรม
8. การที่ลูกยอมรับเกณฑ์มาตรฐานของพ่อแม่ หมายถึง การที่ลูกแสดงพฤติกรรมยอมรับมาตรฐานพฤติกรรมต่างๆ มาตรฐานการดำรงชีวิตของพ่อแม่ เช่น เห็นด้วยกับความคิดเห็นของพ่อแม่ในด้านการเรียน การทำงาน ค่านิยม ทัศนคติ และยินยอมกระทำตามเกณฑ์ที่พ่อแม่กำหนดด้วยความยินดี

9. ความรักและเคารพของลูกที่มีต่อพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมของลูกที่แสดงพ่อแม่ซึ่งเป็นการแสดงถึงความรัก ความเคารพพ่อแม่ โดยการเชื่อฟังพ่อแม่ ไม่ขัดใจ ไม่ทำให้พ่อแม่เสียใจ

10. การไม่มีข้อกำหนดมากเกินไป หมายถึง การที่พ่อแม่ไม่แสดงพฤติกรรมที่เป็นการกำหนดหรือจำกัดความประพฤติของลูกมากเกินไป

11. การไม่เข้มงวดกวดขันเกี่ยวกับระเบียบวินัยมากเกินไป หมายถึง การที่พ่อแม่ไม่แสดงการกระทำใดๆ ที่สื่อแสดงถึงความเข้มงวดในระเบียบวินัย เช่น การลงโทษอย่างรุนแรง การไม่ยืดหยุ่นกับระเบียบวินัย การบังคับให้ลูกปฏิบัติตามระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัดโดยไม่คำนึงถึงความพร้อม

12. การไม่ปกป้องคุ้มครองมากเกินไป หมายถึง พฤติกรรมที่พ่อแม่แสดงต่อลูกอย่างไม่ปกป้อง หรือคุ้มครองมากเกินไป หรือไม่แสดงพฤติกรรมต่างๆ เหมือนหนึ่งลูกไม่มีความสามารถในการดูแลตนเองได้ หรือเพื่อนลูกเป็นเด็กเล็กๆ

13. การที่พ่อแม่ไม่คอยย้ำเตือนถึงความสำเร็จมากเกินไป หมายถึง พ่อแม่ไม่คอย ย้ำเตือน หรือรบเร้าให้บุตรได้รับความสำเร็จในการทำงาน หรือการเรียนมากเกินไป

14. การยินดีให้กำลังใจเพื่อความสำเร็จ หมายถึง การที่พ่อแม่ให้กำลังใจ ส่งเสริม หรือกระตุ้นให้ลูกประสบความสำเร็จในการเรียน การทำงาน ทั้งการกระทำและคำพูด

15. ความกลมเกลียวของพ่อแม่ หมายถึง พฤติกรรมที่พ่อแม่กระทำต่อกันในลักษณะที่ไม่มีความขัดแย้งซึ่งกันและกัน มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน มีความรักใคร่สามัคคีกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน

ลักษณะความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวดังกล่าว ถ้าเป็นไปได้ด้วยดีความขัดแย้งในครอบครัวก็จะไม่เกิดขึ้น หรือถ้าเกิดขึ้นก็จะเป็นไม่มีความรุนแรงเหมือนกับสมาชิกในครอบครัวที่ขาดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

ปัจจัยที่ทำให้ครอบครัวมีปัญหา

บุษยา ใจสว่าง (2543 : 16-19) กล่าวถึง สาเหตุของการสลายของครอบครัวว่ามีสาเหตุมาจากปัจจัย 2 ด้าน คือ ปัจจัยภายนอกครอบครัว และปัจจัยภายในครอบครัว เช่น

1. ปัจจัยภายนอกครอบครัว ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางสังคม เป็นสภาพของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีต และมีผลกระทบไปถึงโครงสร้างและความสัมพันธ์ทางครอบครัว เช่น

1) อำนาจในครอบครัวเปลี่ยนไป เช่น อำนาจการปกครองระหว่างพ่อแม่ลูก ระหว่างสามีภรรยาลดลง แต่ละฝ่ายมีอิสระมากขึ้น

2) บทบาททางสังคมของสมาชิกในครอบครัวเปลี่ยนไป ความสนใจต่างกัน ทำให้การรวมตัวทางครอบครัวลดลง

3) โครงสร้างของครอบครัวเปลี่ยนแปลงไป จากครอบครัวใหญ่เป็นครอบครัวเดี่ยวที่มีขนาดเล็กลง

1.2 ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สภาพทางเศรษฐกิจทำให้สมาชิกในครอบครัวทำงานนอกบ้านมากขึ้น เพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว หรือช่วยเพิ่มพูนมาตรฐานความเป็นอยู่ของครอบครัว การทำงานนอกบ้านของสมาชิกในครอบครัว ความก้าวหน้าในทางอาชีพการงาน และลดความสำคัญของครอบครัวลง หรือเอาใจใส่ครอบครัวน้อยลง จะเกิดความห่างเหินภายในครอบครัว ก่อให้เกิดความไม่เข้าใจกัน ลดความสนใจที่มีต่อกัน ส่งผลต่อการรวมตัวของครอบครัวให้น้อยลงได้

1.3 ปัจจัยทางชนบทธรรมนิยม ประเพณี วัฒนธรรม ซึ่งปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สมาชิกต่างวัยได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมต่างช่วงระยะกัน อาจจะมีความคิดเห็นและการปฏิบัติที่แตกต่างกัน นำมาสู่การขัดแย้งกันที่สุดในที่สุด

2. ปัจจัยภายในครอบครัว เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับบทบาทและอิทธิพลของพ่อแม่ที่มีต่อลูก ที่สำคัญ เช่น

2.1 บุคลิกภาพของพ่อแม่ ครอบครัวที่มีพ่อแม่บุคลิกภาพคล้ายคลึงกัน หรือถ้าแตกต่างกันก็ต้องลักษณะเกื้อกูลกันและกันจะทำให้ปรับตัวเข้าหากันได้ แต่ถ้าหากมีความแตกต่างกันมาก จะทำให้ไม่เข้าใจ แยกแยก วิวาท

2.2 เวลาสำหรับครอบครัว ครอบครัวที่มีสมาชิกมีเวลาให้กันและกันน้อย จะขาดการดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน เช่น พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ลูก ผลก็คือ ลูกอาจจะประพฤติไปในทางเสียหายได้

2.3 บรรยากาศในครอบครัว การที่สมาชิกในครอบครัวต้องทำงานหนัก ต้องเผชิญกับภาวะกดดันมากจากภายนอกบ้านจนเกิดความเครียด อาจนำอารมณ์ที่ถูกเก็บกดจากภายนอกมาระบายในบ้าน เกิดความขัดแย้ง ขาดความเห็นอกเห็นใจหรือหมั่นเมินกัน เกิดบรรยากาศที่น่าเบื่อได้

2.4 พฤติกรรมของพ่อแม่ พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการลอกเลียนแบบ หรือเกิดจากการเรียนรู้โดยการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น พ่อแม่จึงเป็นแบบอย่างที่มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของลูก

2.5 การหย่าร้าง หรือการแยกทาง เป็นดัชนีบ่งชี้ความล้มเหลวในชีวิตสมรส การหย่าร้างของพ่อแม่มีผลต่อลูกทุกวัย แม้ในบางกรณีการหย่าร้างเป็นทางออกที่เหมาะสมสำหรับครอบครัวที่อยู่ร่วมกันอย่างทุกข์ทรมานก็ตาม แต่ลักษณะครอบครัวที่ขาดพ่อหรือแม่ เด็กย่อมขาดความอบอุ่น ขาดบรรยากาศของครอบครัว เด็กจะมีปมด้อยได้

อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการปรับตัว เป็นวัยแห่งปัญหา เป็นวัยที่มีความเครียดทางอารมณ์ มีการตัดสินใจรวดเร็วและรุนแรง เป็นวัยที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น ต้องการความเป็นอิสระสู่สังคมภายนอกบ้าง วัยรุ่นศึกษาประสบการณ์ชีวิตสังคมภายนอกด้วยการคบเพื่อนวัยเดียวกับเขา มีความกระตือรือร้นที่อยากจะออกจากบ้านเพื่อไปคบเพื่อน ซึ่งความรู้สึกนี้ จะมีความรุนแรงเพียงใดขึ้นอยู่กับความเข้าใจของครอบครัว ความผูกพันที่วัยรุ่นมีต่อครอบครัว รวมทั้งความเข้าใจตัวเองของวัยรุ่น ถ้าความสัมพันธ์เหล่านี้เป็นไปด้วยดี วัยรุ่นจะมีความรู้สึกถึงตนเองในทางที่ดี ความต้องการที่จะออกจากบ้านเพื่อไปหาเพื่อนนั้น จะเป็นไปในทางที่มีความยับยั้งใจ รู้จักคบเพื่อนที่ดี (ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม. 2527 : 112) นอกจากนี้ สุขา จันท์เอม (2539 : 118) กล่าวถึง การคบเพื่อนของวัยรุ่นว่า เพื่อนมีความสำคัญและมีความหมายต่อวัยรุ่นมาก วัยรุ่นจะรู้สึกว่าเพื่อนมีความจำเป็นจะขาดเสียไม่ได้ในการประกอบกิจกรรมอะไรก็ตาม มักจะอาศัยเพื่อน เมื่อมีเรื่องก็มักเล่าหรือขอความเห็นจากเพื่อนและปรึกษากับเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ของตน

เพื่อนมีอิทธิพลอย่างยิ่งโดยเฉพาะในชีวิตวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำตัวให้เพื่อนฝูงยอมรับนับถือ วัยรุ่นจะมีความเข้าใจดีว่าเพื่อนมีความรู้สึกต่อตนอย่างไร ถ้าวัยรุ่นได้รับความนิยมนยกย่องจากเพื่อนฝูงมากเพียงใด ย่อมทำให้เขาเป็นคนที่มีความลักษณะเป็นมิตรน่าคบ กล้าแสดงออกวางตัวในการเข้าสังคมเป็นและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นเพียงนั้น ซึ่งลักษณะต่างๆ ของบุคลิกภาพดังกล่าวนี้ ย่อมจะช่วยให้วัยรุ่นได้รับความนิยมนยกย่องจากกลุ่มเพื่อนมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในแง่ที่ดีด้วยอีกต่อหนึ่ง วัยรุ่นที่มีการปฏิบัติตนในการเข้าสังคมกับเพื่อนไม่ดี และไม่เป็นที่นิยมนยกย่องของเพื่อนฝูง มักจะสร้างทัศนคติต่อตนเองในแง่ไม่ดีขึ้นมา โดยเฉพาะจะมีความรู้สึกแค้นเคียดและบางครั้งก็หวาดหวั่นใจ วัยรุ่นจะพยายามที่จะยอมรับและคล้อยตามความคิดเห็น การกระทำทุกอย่างของเพื่อน ผู้ที่เป็นที่รักใคร่ และนิยมนยกย่องของกลุ่ม ทั้งๆ ที่บางครั้งอาจรู้สึกไม่เต็มใจก็ตาม และบางครั้งจะพยายามแสดงตัวโอ้อวด เพื่อให้เพื่อนประทับใจในความสามารถของตน (สุพัตรา สภาพ. 2526 : 71)

การที่วัยรุ่นได้รับการยกย่อง และยอมรับนับถือจากกลุ่ม ไม่เพียงแต่จะมีอิทธิพลต่อการสร้างความรู้สึกนึกคิดต่อตนเองเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการปรุงแต่งพฤติกรรม และลักษณะทางบุคลิกภาพ ทางสังคมอีกด้วย เนื่องจากความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับนับถือของเพื่อนนี้ วัยรุ่นจึงพยายามปรับปรุงความคิด และพฤติกรรมให้สอดคล้องกับมาตรฐานของกลุ่มที่ตนปรารถนาจะเข้าร่วมด้วย ในการคบเพื่อนนั้น บางครั้งอาจมีปัญหาก่อกวนได้ หากว่าความสัมพันธ์ไม่อยู่ในขอบเขต ไม่มีมารยาท มีความประพฤติทางเพศไม่เหมาะสม มีการนัดพบปะสังสรรค์กันบ่อยเกินไป จนเสียการเรียน ดังนั้น เด็กวัยรุ่นก็ควรจะรับรู้และเข้าใจถึงมารยาท

ระหว่างการคบหาสมาคมกับเพื่อนๆ ด้วยเช่นกัน (สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. 2531 : 73)

ไรส์แมน (สุพัตรา สุภาพ. 2529 : 69 ; อ้างอิงจาก Riesman. 1977 : 81) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับวัยรุ่น โดยเฉพาะสังคมปัจจุบัน วัยรุ่นมักจะยึดเอาแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อน เป็นแนวทางในการปฏิบัติ กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพล ดังนี้

1. สอนให้วัยรุ่นรู้จักอำนาจที่ไม่ใช่เป็นแบบส่วนตัวในกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นจะเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่างๆ จากการมีส่วนร่วมเล่นด้วย เช่น การเล่นฟุตบอล ถ้าฝ่าฝืน ก็จะถูกกีดกันออกจากกลุ่ม ซึ่งในที่สุดบุคคลนั้นก็กลายเป็นคนรักษากฎเหมือนคนอื่น ๆ

2. กลุ่มเพื่อนช่วยให้วัยรุ่นได้ทดลองข้อกำหนด หรือกฎเกณฑ์ของผู้ใหญ่ ปกติของวัยรุ่นเมื่ออยู่ในกลุ่ม มักจะกล้าทำอะไรที่ขัดแย้งหรือลองดีผู้ใหญ่มากกว่า ทำโดยลำพังคนเดียว แต่ในขณะเดียวกันก็จะทดสอบว่า กลุ่มจะขัดแย้งหรือต้อดิ่งกับผู้ใหญ่ได้แค่ไหน และพอจะเชื่อถือฟังพาได้แค่ไหน ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับกำลังใจ

3. กลุ่มเพื่อนอาจจะถ่ายทอดระเบียบวิธีและคุณค่าที่ผู้ใหญ่ต้องการ หรืออาจเป็นไปในรูปตรงข้าม ซึ่งโดยทั่วไปจะเป็นตัวแทนถ่ายทอดคุณค่าที่ผู้ใหญ่ต้องการ อย่างได้ผลดีที่สุด หากกลุ่มสนับสนุนระเบียบและคุณค่านั้น

ลักษณะการเข้ากลุ่มเพื่อนของวัยรุ่น

ลักษณะการเข้ากลุ่มเพื่อนของวัยรุ่น มีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

1. การสมยอมต่อกลุ่ม กฎเกณฑ์ของกลุ่มเป็นสิ่งสำคัญมากที่ทุกคนจะต้องถือปฏิบัติ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัว ความประพฤติต่างๆ และค่านิยมของกลุ่ม กฎเกณฑ์ดังกล่าวนี้อาจคล้ายคลึงกับกฎเกณฑ์ของผู้ใหญ่โดยทั่วไป หรืออาจแตกต่างออกไปอย่างเห็นได้ชัดเจน วัยรุ่นบางคนที่ไม่เห็นพ้องกับกฎเกณฑ์เหล่านี้ จำเป็นจะต้องแยกตัวเองออกไป ที่รวมกลุ่มกันได้จะต้องมีความคิดและความรู้สึก รสนิยมอย่างเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน จึงจะถือได้ว่าเป็นสมาชิกภายในกลุ่ม ผู้ที่เห็นต่างออกไปจะถูกคิดว่าเป็นคนนอกหรือคนที่ไม่เหมือนใคร ถ้าต้องการเข้ากลุ่มต้องปรับตนเอง จะเห็นได้ว่า กลุ่มมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมาก กฎของกลุ่มสำคัญกว่าคำสอนของพ่อแม่ กฎระเบียบของครูอาจารย์ และบางครั้งสำคัญกว่ากฎหมายบ้านเมือง ทั้งนี้เพราะว่า

1.1 ชีวิตในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาหรือในกลุ่มงาน ผลักดันให้วัยรุ่นใกล้ชิดสนิทสนมกัน ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และมีกิจกรรมร่วมกัน เกิดความสนุกสนานเป็นสุข และปรารถนาจะรวมกลุ่มกันขึ้น

1.2 วัยรุ่นอยู่ในวัยที่เริ่มจะมีอิสระจากบ้าน ต้องการเป็นตัวของตัวเอง และแสวงหาสถานที่ใหม่เฉพาะตน เพื่อนหรือกลุ่มจึงมีลักษณะเป็นบ้านใหม่ แทนบ้านเดิมหรือครอบครัวของเขานั่นเอง

1.3 สภาพบ้านเดิม ทำให้วัยรุ่นสูญเสียความเป็นอิสระ การที่พ่อแม่หรือครอบครัวยังคงเห็นว่าเขาเป็นเด็ก และได้รับการปฏิบัติต่อเช่นนี้ตลอดเวลา ซึ่งวัยรุ่นยอมรับได้ยาก

1.4 วัยรุ่นปรารถนาความสนุกสนาน ต้องการแลกเปลี่ยนความคิด ความฝัน ความหวังของเขา ซึ่งกลุ่มตอบสนองได้ดีกว่า

1.5 วัยรุ่นปรารถนาจะได้ความเป็นเพื่อนจากเพศตรงข้ามตามธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้จะได้จากการเข้ากลุ่มเพื่อนเพศตรงข้ามและเป็นสมาชิกของกลุ่มไปด้วย

พ่อแม่ผู้ปกครองที่จำกัดการเข้ากลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นเกินไป วัยรุ่นจะเกิดความรู้สึกว่าเขาแตกต่างจากเพื่อน รู้สึกด้อยเครียด ซึ่งมีผลต่อการมีสัมพันธ์ที่ดีต่อคนอื่นเมื่อโตขึ้นเขาอาจจะก่อเหตุนั้นในสังคม หรือมีความรู้สึกไปในทางลบต่อบุคคลอื่นได้ แต่ถ้าพ่อแม่ละเลยหรือให้อิสระมากเกินไป เขาอาจถูกชักจูงเข้าไปในทางที่ไม่เหมาะสมได้เหมือนกัน

2. เข้ากลุ่มโดยถือตนเองว่าเด่นกว่าคนอื่น หมายถึง ความพยายามที่จะให้กลุ่มยอมรับ ตอนแรกๆ วัยรุ่นคิดว่าสามารถอยู่ได้โดยลำพังแต่ไม่นานนักเขาจะรู้สึกว่าไม่อาจทำได้ จึงมักจะปฏิบัติตัวให้เป็นที่สนใจของกลุ่ม เพื่อจะได้รับการยอมรับต่อไป ในกรณีที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงมากมักจะแสดงความก้าวร้าวหรือทำตัวเด่น หรือเรียกว่า วัยรุ่นซ่า เช่น แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าประหลาดๆ พุดตลกเล่น หรือมีไอ้ฮวด ซึ่งมักจะเป็นที่รู้กันดีในกลุ่มเพื่อน และไม่เป็นที่ยอมรับนับถือในที่สุด อาจจะไม่อยู่ในกลุ่ม หรือเข้ากลุ่มได้ต่อไป

3. เข้ากลุ่มโดยเข้าใจกลุ่ม หมายถึง ความเข้าใจบทบาทของตนในกลุ่มเพื่อนและรับรู้ว่าคุณมีความคาดหวังอะไรจากเขาบ้าง และสามารถประนีประนอมความต้องการของตนเองกับกฎเกณฑ์ของกลุ่ม เพื่อไม่ให้ขัดแย้งกัน มีความจริงใจต่อกัน อีกนัยหนึ่งก็คือ การเข้าใจกลุ่ม หมายถึง ความสามารถในการปรับตัวเข้ากับกลุ่มนั่นเอง

4. เข้ากลุ่มเพื่อเอาชนะกลุ่ม โดยลักษณะขว้างโลก เป็นลักษณะเอาชนะกลุ่มหรือต้องการนำกลุ่มไปตามความคิดของตนเอง แต่ไม่อาจทำได้จึงเริ่มก่อกรวนกลุ่มด้วยวิธีต่างๆ ซึ่งไม่เกิดผลดีต่อกันและตัวเขาเอง วัยรุ่นตอนต้นมักจะมีลักษณะขว้างกลุ่มมากกว่าวัยรุ่นตอนปลาย วัยรุ่นตอนปลายมักจะอาศัยทักษะและประสบการณ์ที่ผ่านมาแล้วเข้าประนีประนอมกับกลุ่มของตน สำหรับวัยรุ่นหญิงอาจมีลักษณะขว้างโลกน้อยกว่าวัยรุ่นชาย ทั้งนี้เพราะลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม ที่ลดบทบาทการต่อต้าน ก้าวร้าวของผู้หญิงให้น้อยกว่าผู้ชาย

5. เข้ากลุ่มเพื่อการต่อต้านอำนาจผู้ใหญ่ กิจกรรมรวมกลุ่มของวัยรุ่น บางครั้งเพื่อต่อต้านอำนาจของผู้ใหญ่ เพื่อแสดงความรู้สึกอิสระ เป็นตัวของตัวเอง หรือเพื่อความสนุกสนาน

6. บางครั้งนำไปสู่ความสับสนวุ่นวาย โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นตอนต้น มักจะตั้งคำถามคอยฟังเหตุผล โดยประสงค์เพียงจะทำในสิ่งตรงข้ามกับพ่อ แม่ ครู อาจารย์ต้องการจะให้

ทำเท่านั้น อีกด้านหนึ่งการต่อต้านผู้ใหญ่ของกลุ่มวัยรุ่น ถือว่าเป็นศักยภาพเพื่อการปรับตัวที่ดีในสังคม หากการต่อต้านนั้นๆ อยู่ในกรอบของเหตุผล และมีได้กระทำโดยทฤษฎี ถือว่าเกินไป

สาเหตุของการเข้ากลุ่มเพื่อนของวัยรุ่น

โดยทั่วไปแล้ว วัยรุ่นต้องการเพื่อนด้วยเหตุผลผลักดันหลายอย่าง สาเหตุสำคัญๆ พอจะประมวลได้ มี 7 ประการ ดังนี้

1. ต้องการความเชื่อมั่น หรือช่วยเสริมความมั่นใจของเขาให้มากขึ้น เพราะวัยรุ่นที่มีบทบาทใหม่แบบผู้ใหญ่จะต้องดำเนินการและแก้ไขอุปสรรคที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาที่สูงขึ้น การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม ปัญหาอุปสรรคในหน้าที่การงาน และการดำเนินชีวิตประจำวัน วัยรุ่นตกอยู่ในความรู้สึกโดดเดี่ยวไม่มั่นใจ เพื่อนและกลุ่มเพื่อนสามารถช่วยเหลือได้ อย่างน้อยๆ ก็รับรู้ปัญหาและช่วยผ่อนคลายข้อกังวลใจได้ดีกว่าคนอื่นๆ ในกรณีที่วัยรุ่นมีความมั่นใจอยู่บ้างในบางเรื่อง เขาก็ยังต้องการเพื่อนเพื่อเสริมสภาพความมั่นใจให้มากขึ้น หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นให้กว้างขวางออกไปด้วย

2. ต้องการอิสระ เป็นตัวของตัวเอง การอยู่ในแวดวงของครอบครัว พ่อแม่พี่น้องหรือญาติ ทำให้เขารู้สึกว่าเขาต้องพึ่งพาและอยู่ในกรอบกฎเกณฑ์ต่างๆ ของบ้าน เขารู้สึกว่าพ่อแม่ยังเห็นเขาเป็นเด็กอย่างที่เคยเป็นมาแต่เขาคิดว่ามีได้เป็นเด็กอีกต่อไปแล้ว เขาเป็นอิสระในการคิด ตัดสินใจ หรือแสดงความเห็นใดๆ บ้าง แต่ภายในบ้านโอกาสเช่นนี้มีไม่มากนัก เขาจึงต้องการสถานที่ใหม่ พบคนใหม่ๆ ที่จะทำให้เขาเป็นอิสระแก่ตัวเองตามสมควร ในความรู้สึกของวัยรุ่นเพื่อนและกลุ่มคือบ้านใหม่ของเขานั่นเอง วัยรุ่นที่มีความรู้สึกไร้อิสระเมื่ออยู่กับครอบครัว เขาก็จะติดเพื่อนและกลุ่ม ซึ่งมักพบอยู่เสมอในครอบครัวที่ค่อนข้างเผด็จการ เคร่งครัดเด็กเกินไป หรือในครอบครัวที่ละเลย ไม่ค่อยสนใจ เด็กจะถูกจำกัดความคิดเห็น รู้สึกถูกควบคุมบังคับและวิตกกังวล หรือรู้สึกโดดเดี่ยว ว่าเหงา ขาดความอบอุ่น การคบหาเพื่อนช่วยให้รู้สึกผ่อนคลายกังวลและอบอุ่นขึ้นกว่าอยู่ในครอบครัวของตน การติดเพื่อนจึงมักมีลักษณะเป็นการพึ่งพามากกว่าจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือสร้างสรรค์กิจกรรมสังคมเท่าที่ควร ถ้าหากได้กลุ่มเพื่อนหรือผู้นำกลุ่มที่ไม่ดีนัก อาจถูกชักจูงไปในทางไม่เหมาะสมได้ง่าย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือวัยรุ่นที่ติดเพื่อนแบบพึ่งพามากเกินไป ทำให้ขาดพัฒนาการทางสังคมมากกว่าการจะเสริมพัฒนาการ

3. ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน วัยรุ่นอยู่ในสภาพที่เรียกว่า โตเกินไปที่จะเล่นของเล่นของเด็กๆ แต่ก็ยังเด็กเกินไปที่จะรับผิดชอบงานต่างๆ แบบผู้ใหญ่ วัยรุ่นจึงแสวงหาความสนุกสนานเพื่อหลีกเลี่ยงสภาพดังกล่าวในบางโอกาส โดยเฉพาะช่วงที่ต้องรับผิดชอบแบบผู้ใหญ่ หรือถูกคาดหวังที่จะต้องทำเช่นนั้น วัยรุ่นมักจะเกิดความตึงเครียดเกินไป จึงหันเข้ากลุ่ม ซึ่งมีโอกาสผ่อนคลายสนุกสนานมากกว่า

4. ต้องการมีประสบการณ์ในความสัมพันธ์กับผู้อื่น ในกลุ่มเพื่อนวัยรุ่นมีโอกาสมากกว่าที่จะได้เรียนรู้การสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนทั้งเพศเดียวกันหรือต่างเพศว่าเขาจะเป็น

ที่ยอมรับหรือไม่อย่างไรบ้าง การเรียนรู้เช่นนี้จะช่วยในการปรับปรุงตัวเองในสังคมได้กว้างขวาง และได้ประสบการณ์ที่แก้ไขตนเองให้เป็นที่ยอมรับมากขึ้น

5. ต้องการความช่วยเหลือเพื่อพัฒนาความสามารถ ความอดทน และความเข้าใจในเรื่องราวต่างๆ เรื่องการเรียน การงาน และเรื่องทั่วไป ซึ่งจะได้จากการสนทนา ถกเถียงในเรื่องราว หรือปัญหาต่างๆ กับกลุ่มเพื่อน ทั้งที่มีภูมิหลังและพื้นฐานครอบครัวที่คล้ายๆ กัน หรือแตกต่างกัน

6. ต้องการโอกาสที่จะได้พัฒนาทักษะทางสังคม ทักษะทางสังคมของวัยรุ่น เน้นความสามารถและเทคนิคการสนทนา การแสดงมารยาทที่ดีงาม ในการเข้ากลุ่ม และความสามารถในเชิงยืดหยุ่น ประนีประนอม

7. ต้องการมีสัมพันธภาพกับเพื่อนต่างเพศ วัยรุ่นต้องการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศโดยธรรมชาติ ซึ่งในเรื่องนี้วัยรุ่นไม่ได้รับการตอบสนองในบ้านของตน การมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศวัยรุ่นส่วนมากไม่อาจกระทำได้โดยตรง จะอาศัยการผ่านกลุ่มต่างๆ เป็นสื่อกลาง โดยเริ่มพัฒนาการจากความเป็นเพื่อนธรรมดา ขึ้นสู่ความเป็นคนรักโดยลำดับ ในขั้นแรกที่วัยรุ่นเริ่มปรารถนาที่จะมีเพื่อนต่างเพศหรือพึงพอใจเป็นพิเศษ จะมีความรู้สึกตื่นเต้นกังวลใจ ซึ่งบางครั้งต้องการเพื่อนเพื่อรับรู้ ปลอดภัยตามสมควร และอาจต้องการคนปรึกษาหารือเพื่อให้สมปรารถนาของตนในที่สุด

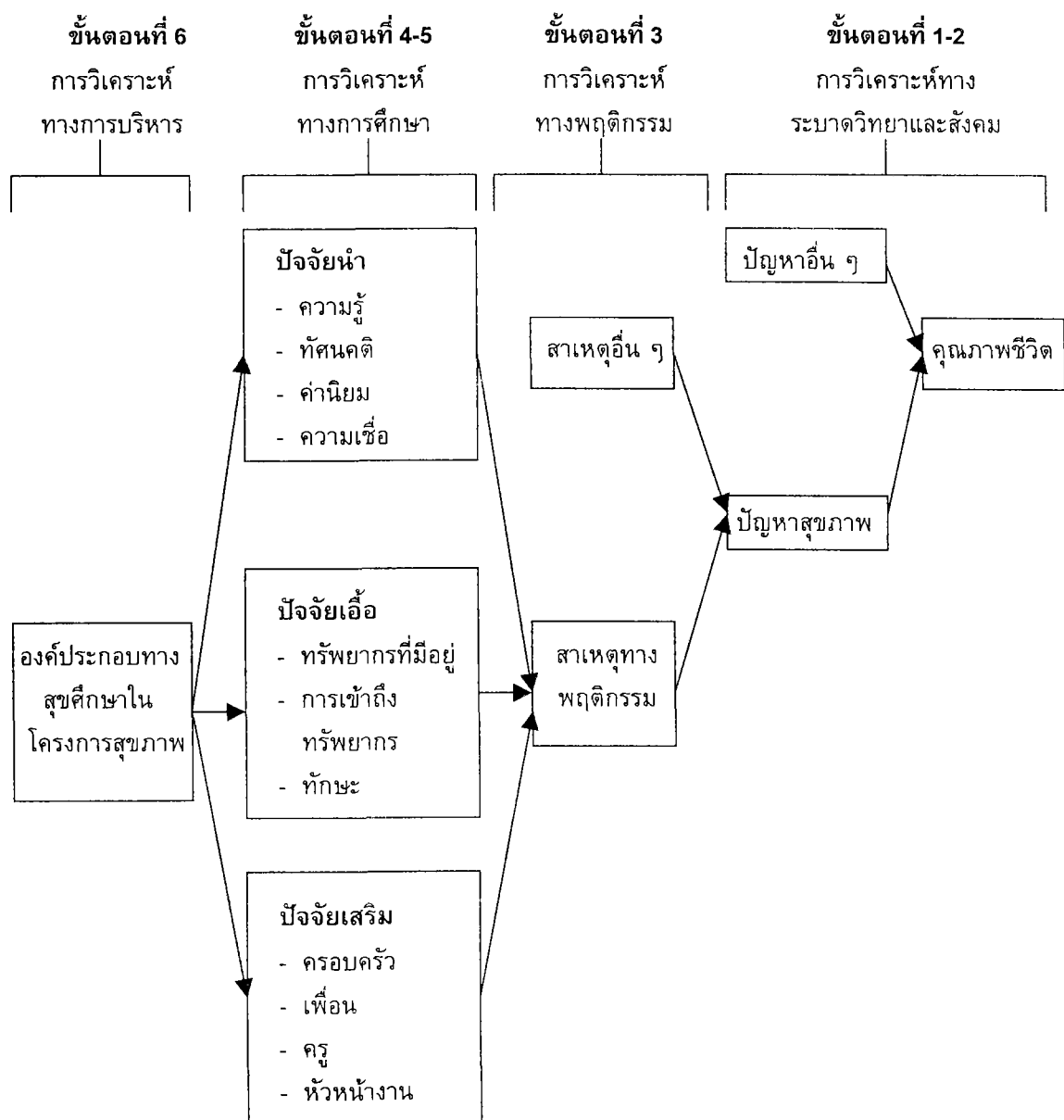
โดยสรุป เพื่อนจะเป็นบันไดที่ทอดไปสู่คนที่ต้องการจะให้เป็นคนรัก ตลอดจนคนที่ปรึกษาหารือให้กำลังใจต่างๆ เป้าหมายสำคัญของการคบเพื่อนหรือเข้ากลุ่มของวัยรุ่นส่วนหนึ่งด้วย

แนวคิดที่ใช้เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมสุขภาพ PRECEDE Framework ซึ่งเป็นรูปแบบการวิเคราะห์ปัจจัยภายในตัวบุคคล และภายนอกตัวบุคคลของกรีนและคณะ (ยูลักษ์ณ์ ชันอาสา. 2541 : 43-49 ; อ้างอิงจาก Green, et al. 1980. *Health Education Planning : A Diagnostic Approach*. p. 70-71) มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย

PRECEDE Framework เป็นคำย่อมาจาก Predisposing, Reinforcing and Enabling Cause in Education Diagnosis and Evaluation เป็นกระบวนการวิเคราะห์ เพื่อวางแผนการดำเนินงานสุขศึกษาที่มีแนวคิด ว่า พฤติกรรมของบุคคลมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย (Multiple factors) ดังนั้น การดำเนินงานหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจะต้องมีการดำเนินการหลายๆ ด้านประกอบกัน และจะต้องวิเคราะห์ถึงปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมนั้นๆ ก่อน จึงจะสามารถวางแผน และกำหนดวิธีการในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ กระบวนการวิเคราะห์ใน PRECEDE Framework เป็นการวิเคราะห์ที่เริ่มจากผล (Outcome) ที่ต้องการหรือ

อีกนัยหนึ่ง คือ คุณภาพชีวิตของบุคคลที่พึงประสงค์ แล้วพิจารณาย้อนกลับไปหาต้นทุนหรือปัจจัยที่เป็นสาเหตุของปัญหาอื่นนั้นๆ การวิเคราะห์ประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ 7 ขั้นตอน ดังปรากฏตามภาพประกอบ 3 (ยูวลักษณ์ ชันอาสา. 2541 : 47 ; อ้างอิงจาก Green, et al. 1980. *Health Ecation Planning : A Diagnostic Approach*. p. 14-15)

ภาพประกอบ 3 กระบวนการวิเคราะห์โดยใช้ PRECEDE Framework

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์ทางสังคม เป็นการพิจารณาและวิเคราะห์คุณภาพชีวิต โดยการประเมินปัญหาต่างๆ ของบุคคลหรือชุมชน ซึ่งปัญหาต่างๆ ที่ประเมินได้ จะเป็นเครื่องชี้วัดระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน

ขั้นตอนที่ 2 การวิเคราะห์ทางระบาดวิทยา เป็นการวิเคราะห์ว่ามีปัญหาสุขภาพที่สำคัญอะไรบ้างในกลุ่มหรือชุมชนที่ศึกษา ซึ่งปัญหาสุขภาพเหล่านี้ จะเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาสังคมหรือได้รับผลกระทบจากปัญหาสังคม ในขณะที่เดียวกันปัญหาสุขภาพก็มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตเช่นกัน ข้อมูลทางด้านระบาดวิทยา จะชี้ให้เห็นถึงการเจ็บป่วย การเกิดโรคและภาวะสุขภาพตลอดจนปัจจัยต่างๆ ที่ทำให้เกิดการเจ็บป่วย และการกระจายในลักษณะที่เป็นอยู่ การวิเคราะห์ปัญหาสุขภาพจะช่วยให้จัดเรียงลำดับความสำคัญของปัญหา เพื่อประโยชน์ในการวางแผนการดำเนินงานด้านสุขภาพได้อย่างเหมาะสม

ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ทางพฤติกรรม เป็นการวิเคราะห์ปัญหาสุขภาพที่พบจากการวิเคราะห์ในข้อที่ 2 นำมาวิเคราะห์หาสาเหตุที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็นสาเหตุอันเนื่องมาจากพฤติกรรมของบุคคลและสาเหตุที่ไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม ถึงแม้ว่าในการดำเนินงานสุขภาพจะเป็นปัญหาสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม แต่ก็ควรจะได้พิจารณาถึงสาเหตุต่างๆ ที่ไม่ใช่พฤติกรรมควบคู่ไปด้วย

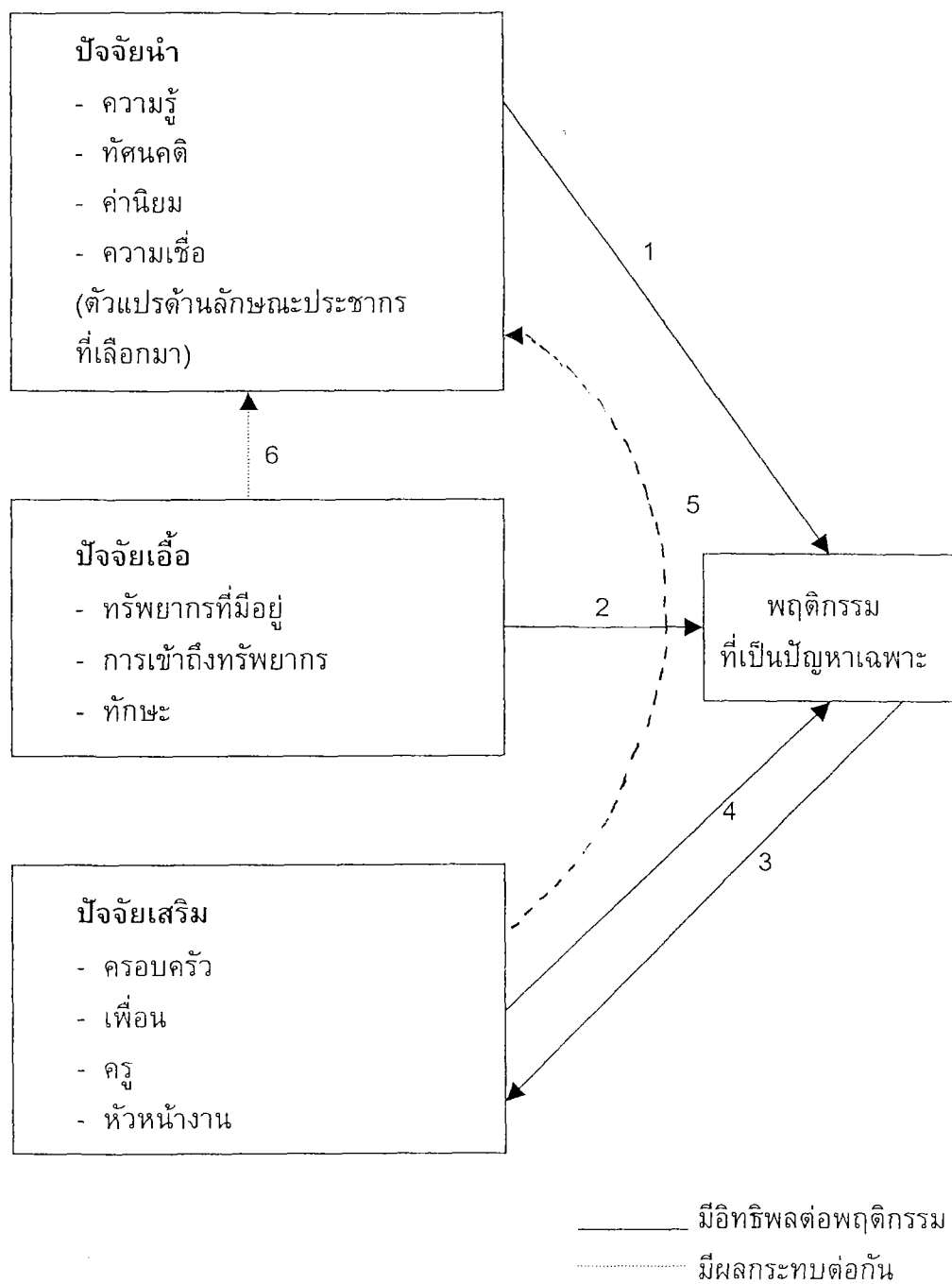
ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์ทางการศึกษา เป็นการวิเคราะห์เพื่อหาปัญหาต่างๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมสุขภาพ ทั้งที่เป็นปัจจัยภายในตัวบุคคล และปัจจัยภายนอกตัวบุคคล เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการวางแผนสุขภาพ โดยขั้นตอนนี้จะแบ่งปัจจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม

ปัจจัยนำ (Predisposing factors) หมายถึง ปัจจัยภายในที่จะยับยั้งหรือจูงใจบุคคลให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพ ปัจจัยซึ่งเป็นองค์ประกอบของปัจจัยนำ ได้แก่ ความรู้ ทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยมและการรับรู้ นอกจากนี้ยังรวมถึง ปัจจัยด้านประชากร และสภาพทางสังคมเศรษฐกิจ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ จะมีผลต่อการวางแผนโครงการทางสุขภาพด้วย

ปัจจัยเอื้อ (Enabling factors) หมายถึง ทักษะและทรัพยากรที่จำเป็นต่อการแสดงพฤติกรรมสุขภาพของบุคคล รวมทั้งความสามารถในการเข้าถึงบริการหรือทรัพยากรที่จำเป็นเหล่านั้น เช่น ค่าใช้จ่าย ระยะเวลา ฯลฯ นอกจากนั้นสิ่งที่สำคัญ ก็คือ การหาได้ง่าย (Available) และความสามารถในการเข้าถึงได้ (Accessibility) ของทรัพยากรที่จำเป็นต่อการแสดงพฤติกรรมสุขภาพ ที่จะช่วยให้การแสดงพฤติกรรมนั้นๆ เป็นไปได้ง่ายขึ้น

ปัจจัยเสริม (Reinforcing factors) หมายถึง ปัจจัยที่แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติหรือพฤติกรรมสุขภาพได้รับการสนับสนุนหรือไม่เพียงใด ลักษณะและแหล่งของปัจจัยเสริม จะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับโครงการสุขภาพ หรือการดำเนินงานสุขศึกษาในแต่ละเรื่อง เช่น การดำเนินงานสุขศึกษาในโรงเรียน หรือสถานศึกษาในกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนักเรียน นักศึกษา ปัจจัยเสริมที่สำคัญ ได้แก่ เพื่อนนักเรียน ครู อาจารย์ บุคลากรอื่นๆ ในโรงเรียน บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลอื่นๆ ในครอบครัว สำหรับในชุมชนปัจจัยเสริมที่สำคัญ ได้แก่ เพื่อนบ้าน บุคคลในครอบครัว บุคลากรสาธารณสุข ฯลฯ ส่วนในสถานพยาบาลหรือโรงพยาบาล ปัจจัยเสริมที่สำคัญ ได้แก่ เพื่อนผู้ป่วย หรือผู้ให้บริการ แพทย์ พยาบาล และบุคลากรอื่นๆ ที่ได้ติดต่อหรือมีความสัมพันธ์กัน ปัจจัยเสริมส่วนใหญ่เป็นไปในลักษณะของการกระตุ้นเตือน การยกย่อง ชมเชยการให้กำลังใจ การเอาเป็นแบบอย่าง การดำหนิตัดיעน การลงโทษ หรืออาจเป็นกฎระเบียบที่บังคับควบคุมให้บุคคลนั้นๆ ปฏิบัติตามก็ได้

การดำเนินงานตามขั้นตอนการวิเคราะห์ทางการศึกษา จะเป็นการพิจารณาว่าปัจจัยต่างๆ ที่เป็นปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริมนั้น มีปัจจัยเฉพาะอะไรบ้าง ที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมสุขภาพในลักษณะที่ต้องการได้ ถ้าได้มีการปรับปรุงแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลงใหม่ให้เหมาะสม จัดลำดับความสำคัญของปัจจัย จัดกลุ่มปัจจัย และความยากง่ายของการเปลี่ยนแปลงปัจจัยต่างๆ เหล่านั้น ซึ่งจะทำให้การวางแผนในขั้นต่อไปเหมาะสมยิ่งขึ้น ดังปรากฏตามภาพประกอบ 4 (ยูลักษณ์ ชันอาสา. 2541 : 48 ; อ้างอิงจาก Green, et al. 1980. *Health Education Planning : A Diagnostic Approach*. p. 71)

ภาพประกอบ 4 ลำดับขั้นของสามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม

ขั้นตอนที่ 5 การวิเคราะห์เลือกกลวิธีทางการศึกษา เป็นการวิเคราะห์หาแนวทางหรือวิธีการที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันต่างๆ ที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมสุขภาพ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ตามที่ต้องการในการเลือกกลวิธีทางการศึกษา จะต้องคำนึงถึงการผสมผสานหลายวิธีการทางสุขศึกษาเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ขั้นตอนที่ 6 การวิเคราะห์ทางการบริหาร เป็นการวิเคราะห์เพื่อประเมินปัญหาด้านการบริหารจัดการ ซึ่งรวมทั้งการวิเคราะห์ด้านงบประมาณ และปัจจัยต่างๆ ที่จะมีผลกระทบต่อ การดำเนินโครงการ ทั้งนี้เพื่อลดปัจจัยต่างๆ ที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินโครงการให้น้อยที่สุด และเพื่อส่งเสริมให้โครงการประสบผลสำเร็จและมีผลกระทบในด้านดีให้มากที่สุด

ขั้นตอนที่ 7 การประเมินผลการดำเนินงาน ขั้นตอนนี้ไม่ได้แสดงไว้ในแผนภูมิของ PRECEDE Framework เนื่องจากโดยแท้จริงแล้วการประเมินผลมิได้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการดำเนินงานแต่อย่างใด แต่เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานที่ผสมผสานอยู่ในการดำเนินงานตั้งแต่การวางแผนดำเนินงานแล้ว โดยการกำหนดวัตถุประสงค์ของการประเมินในแต่ละขั้นตอนเอาไว้แต่แรกและต่อเนื่องกันไป ตั้งแต่ก่อนการดำเนินงานจนสิ้นสุดการดำเนินงาน และภายหลังการดำเนินงานด้วย

PRECEDE Framework เป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น แต่สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาในขั้นต้นเพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งตรงกับแนวคิดในขั้นตอนที่ 4 ของกระบวนการ (ดังแสดงในภาพประกอบ 3) ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำขั้นตอนนี้มากำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย โดยได้เลือกศึกษาเฉพาะบางตัวแปรในแต่ละกลุ่มปัจจัย ซึ่งสามารถนำมาอธิบายพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ได้ดังนี้คือ

1. กลุ่มปัจจัยนำ ได้แก่ ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ และการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง ซึ่งเป็นปัจจัยภายในตัวบุคคลที่จะยับยั้งหรือเป็นแรงจูงใจของนักเรียนหญิง ในการมีเพศสัมพันธ์
2. กลุ่มปัจจัยเอื้อ ได้แก่ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นปัจจัยที่ช่วยให้นักเรียนหญิงมีโอกาสที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้ง่ายขึ้น
3. กลุ่มปัจจัยเสริม ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของกลุ่มสังคม ที่จะคอยส่งเสริม สนับสนุน หรือต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง ดังที่แสดงไว้ในภาพกรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

งานวิจัยในต่างประเทศ

ธอร์นตัน และแคมเบิร์น (Thornton & Camburn. 1987 : 323-340) ได้ศึกษาอิทธิพลของครอบครัวต่อทัศนคติและพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ซึ่งเป็นสาเหตุนำไปสู่การเกิดการตั้งครรภ์ไม่พึงปรารถนา โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายและหญิงอายุ 18 ปี และมารดา ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นชายและหญิงที่มารดามีประวัติการหย่าร้างจะมีทัศนคติและพฤติกรรมการปล่อยตัวทางเพศ มากกว่ากลุ่มที่มาจากครอบครัวที่มั่นคง

แมคโดนัลและคณะ (McDonald, et al. 1990 : 3155-3159) ได้ศึกษา ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยในแคนาดา จำนวน 5,514 คน อายุ 16 ถึง 24 ปี ผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยอิสระกับพฤติกรรมเสี่ยง พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการไม่ใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่ใช้ถุงยางอนามัยอย่างสม่ำเสมอทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ มีความเชื่อว่า การใช้ถุงยางอนามัยขัดขวางความสุขทางเพศ ความขวยเขินที่จะซื้อถุงยางอนามัย ความลำบากที่จะพูดคุยให้คู่นอนร่วมใช้ถุงยางอนามัย และการใช้ยาเม็ดคุมกำเนิด สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ (HIV knowledge) พบว่า นักศึกษาหญิงมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ที่มีคะแนนสูงกว่ามีความสัมพันธ์กับจำนวนคู่นอนที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในนักศึกษาชายไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว แต่ในนักศึกษาชายพบว่า ผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับ โรคเอดส์ต่ำกว่า มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนักอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ขณะที่ในนักศึกษาหญิงไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว

ชาฟเฟอร์และบอยเออร์ (Shafer & Boyer. 1991 : 826-833) ได้ศึกษาความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เจตคติ และปัจจัยด้านสังคมจิตวิทยากับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์รวมทั้งโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ศึกษาในเด็กนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับ 9 จำนวน 544 คน โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านการดื่มสุราและการใช้ยาเสพติดสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดโรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ดีที่สุดสำหรับความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการรับรู้บรรทัดฐานพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อน (Perceived peer norms) สามารถทำนายการไม่ใช้ถุงยางอนามัยได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โรเซโร (Rosero. 1991 : 25-29) ได้ศึกษา เหตุการณ์ แนวโน้ม และปัจจัยกำหนดต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในคออสตาริกา โดยสัมภาษณ์สตรีอายุระหว่าง 15 ถึง 24 ปี ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างจากทั่วประเทศ พบว่า สตรีอายุระหว่าง 17 ถึง 19 ปี เป็นช่วงอายุที่เริ่มมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากที่สุดประมาณร้อยละ 10 และจะเพิ่มเป็นร้อยละ 38 เมื่ออายุครบ

20 ปี กล่าวคือ กลุ่มวัยรุ่นสตรีที่มีอายุน้อยมีแนวโน้มจะมีการเสี่ยงต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสน้อยกว่าสตรีที่มีอายุมากกว่า

✓ ซิคาร์ด และคณะ (Sicard, et al. 1992 : 63-72) ได้ศึกษา ความรู้ เจตคติ ความเชื่อ เรื่องโรคเอดส์ และการปฏิบัติเกี่ยวกับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมเป็นผู้มีอายุระหว่าง 14 ถึง 25 ปี ในเมืองเบนพรอรา จำนวน 474 คน ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่กลัวโรคเอดส์ พฤติกรรมทางเพศมีบางส่วนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้มีประสบการณ์ทางเพศแล้ว และไม่ใช้วิธีคุมกำเนิดรวมถึงพบว่า สถานที่อยู่อาศัย ศาสนา ลักษณะงานและรายได้ของผู้ปกครอง หรือญาติที่กลุ่มตัวอย่างอาศัยอยู่ด้วย ไม่มีความสัมพันธ์กับอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้

สเน็ดดอนและเครเมอร์ (Sneddon & Kremer. 1992 : 295-304) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและทัศนคติทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศไอร์แลนด์เหนือ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาจำนวน 2 กลุ่มที่ศึกษาอยู่ระหว่างปี พ.ศ. 2530 และ พ.ศ. 2531 จากกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง จำนวน 419 คน และเพศชาย จำนวน 201 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย ร้อยละ 50 และเพศหญิง ร้อยละ 44 เคยมีเพศสัมพันธ์ โดยที่เพศชายมีคู่เพศสัมพันธ์ 1 คน ร้อยละ 35 และเพศหญิงมีคู่เพศสัมพันธ์ 1 คน ร้อยละ 49 นอกจากนี้ยังพบว่ามีเพียง 1 ใน 3 มีความตั้งใจที่จะใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งต่อไป และมากกว่าร้อยละ 53 ระบุว่า การติ่มแอลกอฮอล์มีผลต่อการตัดสินใจในการใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์

วิลเลียม (Williams. 1992 : 2274) ได้สำรวจความเชื่อและความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยของวัยรุ่นชาย แอฟริกัน-อเมริกัน อายุระหว่าง 18 ถึง 22 ปี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จำนวน 200 คน พบว่าวัยรุ่นชาย แอฟริกัน-อเมริกัน ร้อยละ 54.0 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 13 ปี มีการใช้ถุงยางอนามัยในการร่วมเพศ ร้อยละ 25.0 และมีเพียง 1 ใน 3 มีความตั้งใจที่จะใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งต่อไป และมากกว่า ร้อยละ 53.0 ระบุว่า การติ่มแอลกอฮอล์มีผลต่อการตัดสินใจในการใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์

แคลงเกอร์, ไทเดินและรูซุวารา (Klanger, Tyden & Ruunsuvaara. 1993 : 468-474) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่นในเมืองอับซารา ประเทศสวีเดน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาวสวีเดนในปลายปี ค.ศ. 1970 ถึงปลายปี ค.ศ. 1980 เป็นการศึกษาในเมืองเดียวกัน ผลปรากฏว่ากลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 383 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ความรู้ และเจตคติของเด็กเอง เกือบครึ่งหนึ่งของนักเรียนทั้งหมดเคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว และส่วนใหญ่กล่าวว่าโรคเอดส์มีผลกระทบต่อการมีเพศสัมพันธ์ของตน ร้อยละ 2 คิดว่าพวกตนได้รับความรู้เรื่อง เพศศึกษามาเพียงพอแล้วจากโรงเรียน และร้อยละ 41 คิดว่าพวกตนไม่ควรพูดคุยเรื่องเพศกับพ่อแม่ การวิจัยได้เสนอแนะว่าควรพยายามส่งเสริมให้มีการสอนเพศศึกษาใน

โรงเรียนและปรับปรุงคุณภาพให้ดีขึ้นเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนาและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของ วัยหนุ่มสาว

ฮอปเปอร์ (Hopper, 1994 : 117-124) ได้ศึกษา ความรู้ เจตคติ ของนักเรียน เกรด 3 ถึงเกรด 6 เกี่ยวกับโรคเอดส์ ผู้ตอบคำถาม ได้แก่ กลุ่มนักเรียน จำนวน 27 คน โดยคำถามส่วนใหญ่เป็นความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ การติดต่อโรค สาเหตุ และผลที่ตามมา ตลอดจนวิธีป้องกันโรคเอดส์ ความรู้สึกสยองต่อโรคเอดส์ และความรู้สึกต่อโรค ผลของการศึกษาพบว่า เด็กเหล่านี้มีความตระหนักเป็นอย่างดีเกี่ยวกับโรคเอดส์ และมีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับโรคเอดส์เป็นอย่างดี โดยเด็กนักเรียนเหล่านี้จะเข้าใจว่า โรคเอดส์เป็นโรคร้ายแรงที่ไม่สามารถรักษาให้หายได้ และรู้ถึงวิธีการป้องกันการติดต่อของเชื้อโรค จากการศึกษาพบว่า สถานการณ์ในการเผชิญหน้ากับโรคเอดส์ของนักเรียนในโรงเรียน ความเข้าใจผิดพลาดเหล่านี้มีให้เห็นอยู่ในนักเรียนระดับต่างๆ แต่จะปรากฏให้เห็นชัดในระดับเกรดที่ต่ำลงไป

เลวี และคณะ (Levy, et al. 1995 : 28-32) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ของวัยรุ่นตอนต้นในเมืองหลวง ภาคตะวันตกตอนกลางของอเมริกา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 7 ถึงเกรด 9 จำนวน 294 คน 286 คน และ 327 คน ตามลำดับ พบว่า นักเรียนมีประสบการณ์ทางเพศ ร้อยละ 54.2 โดยมีเพศสัมพันธ์ก่อนอายุ 15 ปี เป็นนักเรียนชาย ร้อยละ 33.5 นักเรียนหญิง ร้อยละ 20 ในระยะ 3 เดือนที่ผ่านมา พบว่านักเรียนและคู่นอนมีการใช้ถุงยางอนามัยในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 44.9 และยังพบว่า นักเรียนมีการดื่มแอลกอฮอล์และยาเสพติด

วาลี และคณะ (Wiley, et al. 1997 : 45-49) ได้ใช้แบบสำรวจพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชนเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษาในวิทยาลัยของรัฐเท็กซัส โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 6,015 คน และนักศึกษาในวิทยาลัย จำนวน 1,408 คน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งหมดเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 55.4 โดยที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 59.0 และ 43.0 ตามลำดับ โดยนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมี เพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 14 ปี หรือน้อยกว่า ร้อยละ 59.0 และ 43.0 และนักเรียนหญิงมีคู่นอน 4 คน หรือมากกว่า ใน 3 เดือนที่ผ่านมา ร้อยละ 2.5 ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 54.0 ในนักเรียนหญิง และร้อยละ 38.4 กลุ่มตัวอย่างเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 5.4 มีการตั้งครรภ์ ร้อยละ 16.0 และยังพบว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงในวิทยาลัยเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 85.2 และ 79.3 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 14 ปี หรือน้อยกว่า มีการใช้ถุงยางอนามัยขณะร่วมเพศ ร้อยละ 55.0 และเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 5.0 และร้อยละ 23.0 เคยตั้งครรภ์ มีการใช้แอลกอฮอล์และยาก่อนมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 12.1

สรุปงานวิจัยในต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องของต่างประเทศ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจนถึงระดับอุดมศึกษา และตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ การดื่มสุราก่อนการมีเพศสัมพันธ์ และการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และมีการสอบถาม ความรู้ ทักษะเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. อิทธิพลของครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีผลต่อทัศนคติและพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น
2. ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ ความเชื่อที่ว่าถุงยางอนามัยขัดขวางความสุขขณะร่วมเพศ และการดื่มแอลกอฮอล์ มีผลต่อการตัดสินใจใช้-ไม่ใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์
3. การได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษา ส่วนใหญ่ได้จากโรงเรียน และคิดว่าไม่ควรนำเรื่องเพศมาพูดคุยกับพ่อแม่
4. พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่จะเคยมีประสบการณ์ทางเพศ สัมพันธ์โดยอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 13 ปี และกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นหญิง เคยมีประสบการณ์การตั้งครรภ์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

งานวิจัยในประเทศไทย

งานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ศึกษา

ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์

ค่านิยมเปรียบเสมือนหางเสือที่จะนำเรือไปในทิศทางต่างๆ และมีความสำคัญต่อการปฏิบัติของบุคคล ถ้าวัยรุ่นมีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนว่าเป็นสิ่งที่ดีแล้ว ก็จะเป็นแรงเสริมให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้องได้ แต่ถ้าวัยรุ่นมีค่านิยมว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็อาจจะเป็นสิ่งยับยั้งให้วัยรุ่นคัดค้าน หรือต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสได้ ดังจากการศึกษาต่อไปนี้

จุลีพร อินทรไพบูลย์ (2536 : ก-ข) ศึกษาเรื่อง ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศและเปรียบเทียบค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศตามตัวแปรด้านเพศ สายวิชาที่เรียน ประเภทของโรงเรียน สังกัดของโรงเรียน สถานภาพการสมรสของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา ที่พักอาศัยกลุ่มผู้เลี้ยงดู และสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายเรื่องเพศศึกษา และการเตรียมการป้องกันและแก้ไขปัญหาในเรื่องเพศของนักเรียน ผลจากการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีค่านิยมในเชิงบวก ร้อยละ 69.4 และในเชิงลบร้อยละ 30.6 โดยที่นักเรียนหญิงมีค่านิยมในเชิง

บวกมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่านักเรียนที่เรียนที่สายวิชาต่างกันจะมีค่านิยมในเรื่องเพศต่างกัน คือ สายสามัญมีค่านิยมในเรื่องเพศเชิงบวกสูงที่สุด และช่างอุตสาหกรรม มีค่านิยมในเรื่องเพศเชิงบวกต่ำที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่สภาพเศรษฐกิจและสภาพที่พักอาศัยที่ต่างกัน ค่านิยมในเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน

ณัฐดี วิจิธรรม (2539 : 190) ได้ศึกษา ทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (The Theory of Reasoned Action) โดยเปรียบเทียบทศนคติ ความเชื่อ และการประเมินความเชื่อในผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนวัยรุ่น ซึ่งแตกต่างกันตามตัวแปรเพศ วัย สถานภาพครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา สภาพการพักอาศัย และประเภทของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และปีที่ 5 ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 795 คน ผลการวิจัยสรุปจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่า

1. นักเรียนชาย มีทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสดีกว่านักเรียนหญิง
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. นักเรียนในโรงเรียนชายล้วนมีทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสดีกว่านักเรียนในโรงเรียนสหศึกษาและนักเรียนหญิงในโรงเรียนหญิงล้วนกับนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษา มีทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไม่แตกต่างกัน
4. นักเรียนที่แตกต่างกันตามตัวแปร สถานภาพครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา มีทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไม่แตกต่างกัน
5. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชายในโรงเรียนชายล้วน กับนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษามีความเชื่อในผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสแตกต่างกัน
6. นักเรียนที่แตกต่างกันตามตัวแปร สถานภาพครอบครัว การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา มีความเชื่อในผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสไม่แตกต่างกัน
7. ทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์กับการสมรสมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลรวมทั้งหมดของผลคุณความเชื่อระหว่างการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับการประเมินผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

สุรศักดิ์ เอื้อมเก็บ (2541 : 118-119) ได้ศึกษา ทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วย ของนักศึกษามหาวิทยาลัย แยกตามประเภทของมหาวิทยาลัย สาขาวิชาที่ศึกษา ระดับการศึกษา เพศ สถานที่พักอาศัย สภาพการอยู่ร่วมกันของบิดามารดา การรับรู้ฐานะทางเศรษฐกิจของนักศึกษา และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วยของนักศึกษากับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม พฤติกรรมทางเพศของลูกและกับลักษณะมุงอนาคต กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน 400 คน นักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐบาล 400 คน รวม 800 คน โดยมีวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ผลการวิจัยสรุปจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ที่สำคัญมีดังนี้

1. นักศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชน มีทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วย ในทางเห็นด้วยมากกว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรัฐบาล
2. นักศึกษาไม่ใช่สาขาทางด้านวิทยาศาสตร์ มีทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วย ในทางเห็นด้วยมากกว่านักศึกษสาขาทางด้านวิทยาศาสตร์
3. นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วย ในทางเห็นด้วยมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3, 2 และ 1 ตามลำดับ
4. นักศึกษาชายมีทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วย ในทางเห็นด้วยมากกว่านักศึกษาหญิง
5. นักศึกษาที่รับรู้ฐานะทางเศรษฐกิจในระดับเหลือใช้ มีทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วย ในทางเห็นด้วยมากกว่านักศึกษาที่รับรู้ฐานะทางเศรษฐกิจระดับ พอใช้ และขาดแคลน ตามลำดับ
6. ทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วยของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมพฤติกรรมทางเพศของลูก
7. ทศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วยของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะมุงอนาคต

ประพิมพร อัมพาพรหม (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร ตามตัวแปรเพศ สายวิชาที่เรียน ประเภทของโรงเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับที่พักในปัจจุบัน สถานภาพการสมรสของบิดามารดา แหล่งความรู้เรื่องเพศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 400 คน ผลการศึกษา พบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่ ร้อยละ 62.3 มีค่านิยมทางเพศเชิงลบ และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศคือ เคยดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ร้อยละ 79.5 โดยใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 78.8 เคยจับมือถือแขนกับคู่รักหรือเพศตรงข้าม ร้อยละ 66.8 เคยเที่ยว

สถานเริงรมย์ ร้อยละ 52.7 เคยกอดจูบกับคู่รักหรือเพศตรงข้าม ร้อยละ 40.8 และเคยใช้สารเสพติด ร้อยละ 8.2

2. ค่านิยมทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศทุกพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ลักษณะประชากรที่มีความสัมพันธ์กับค่านิยมทางเพศ ได้แก่ เพศ และประเภทของโรงเรียน

4. ลักษณะประชากรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีดังนี้

4.1 การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มีความสัมพันธ์กับสายวิชาที่เรียน และประเภทโรงเรียน

4.2 การเที่ยวสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์กับสายวิชาที่เรียน ประเภทของโรงเรียน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ และแหล่งความรู้เรื่องเพศที่ได้รับ

4.3 การใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์กับเพศและที่พักของนักเรียน

4.4 การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับเพศและสายวิชาที่เรียน

4.5 การจับมือถือแขนกับคู่รักหรือเพศตรงข้าม มีความสัมพันธ์กับสายวิชาที่เรียนและประเภทของโรงเรียน

4.6 การกอดจูบกับคู่รัก หรือเพศตรงข้ามมีความสัมพันธ์กับสายวิชาที่เรียน และประเภทของโรงเรียน

สร้อยวลัย สุขดา (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ เพื่อเปรียบเทียบค่านิยมทางเพศระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิง และนักศึกษาที่อยู่ในมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร กับนักศึกษาที่อยู่มหาวิทยาลัยในภูมิภาค โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 คณะครุศาสตร์ หรือศึกษาศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยของรัฐ จำนวน 478 คน เพศชาย 164 คน และเพศหญิง 314 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. โดยรวมของนักศึกษามีค่านิยมทางเพศในเชิงบวก คิดเป็นร้อยละ 90.8 ซึ่งได้แก่เรื่องดังต่อไปนี้ “ผู้ชายต้องการคู่สมรสที่เป็นสาวพรหมจรรย์ หญิงชายไม่ควรมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของหญิงไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมไทย การเสียตัวของหญิงถือเป็นสิ่งเสียหาย การรักษาความบริสุทธิ์ของหญิงเป็นสิ่งสำคัญ และหญิงสาวที่ตั้งครรภ์เนื่องจากการถูกข่มขืนควรทำแท้งได้ หากหญิงนั้นยินยอม” เป็นต้น

2. ด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์มากที่สุด คือ ร้อยละ 78.5 รองลงมาคือ การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ ร้อยละ 74.5 การใช้สื่อกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ ร้อยละ 52.9 และเคยแต่งกายล่อแหลม ร้อยละ 28.5

3. เมื่อเปรียบเทียบค่านิยมทางเพศระหว่างนักศึกษาชายกับนักศึกษาหญิง และระหว่างนักศึกษาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานครกับนักศึกษาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยในภูมิภาค พบว่า นักศึกษามีค่านิยมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษาหญิงมีค่านิยมทางเพศต่อนักศึกษาชาย และนักศึกษาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร มีค่านิยมทางเพศต่อนักศึกษาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยในภูมิภาค

รัตนา พุ่มสุวรรณ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ตามตัวแปรเพศ ระดับชั้นปี คณะที่ศึกษา รายได้ของนักศึกษา ที่พักอาศัย ความรู้เรื่องเพศ การได้รับข่าวสารเรื่องเพศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาปริญญาตรี จำนวน 400 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น ผลการศึกษาพบว่า

1. นักศึกษาปริญญาตรีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาที่มีเพศ คณะที่ศึกษา รายได้ของนักศึกษา และความรู้เรื่องเพศต่างกัน มีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษาที่มีระดับชั้นปี ที่พักอาศัย และได้รับข่าวสารเรื่องเพศต่างกัน มีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน

การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

การรับรู้ต่อภาวะสุขภาพและความเจ็บป่วย จะมีอิทธิพลต่อการแสดงออกในการปฏิบัติตนเพื่อสุขภาพ (ดาร์นี ภูษณสุวรรณ์ศรี. 2540 ; อ้างอิงจาก Rokench. 1970. *Belief, Attitude and Value A Theory of Organization and change*. p.112) ดังนั้น การที่วัยรุ่นมีการรับรู้ผลที่จะเป็นอันตรายต่อสุขภาพของตนเอง และปัญหาที่จะตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส เช่น การตั้งครรภ์นอกสมรส การทำแท้ง การติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ ย่อมมีผลในการยับยั้งพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น ดังจะเห็นได้จากการศึกษางานวิจัยต่อไปนี้

พัชริน ดำรงกิตติกุล และคณะ (2535 : 158) ได้ศึกษา พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ในกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในจังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์และทำความเข้าใจกับลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่าง ๆ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาชายเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 52.5 และกลุ่มนักศึกษาหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 6.25 การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ย 16 ปี โดยมีอายุต่ำสุด 12 ปี นักศึกษาชายมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับหญิงโสเภณีร้อยละ 36 ที่เหลือพบว่ามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับเพื่อนหญิง ประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมากับบุคคลเพศตรงข้ามทุกครั้งร้อยละ 90.7 กับบุคคลทั้งสองเพศร้อยละ 6.1 และกับบุคคลเพศเดียวกันทุกครั้งร้อยละ

3.2 สาเหตุของการที่ยาวหญิงโสเภณีมาจาก อายามีประสบการณ์ เพื่อนชวน ความเมา และเพื่อสนองความต้องการทางเพศ พฤติกรรมเสี่ยงในการติดเชื้อเอดส์ในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์เลยร้อยละ 25 ผู้ที่ใช้เป็นบางครั้งร้อยละ 41 และใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งร้อยละ 34 โดยส่วนใหญ่ผู้ชายจะเป็นผู้กำหนดการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่ของตน เหตุผลที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยที่พบบ่อยคือ ทำให้ความรู้สึกทางเพศลดลง ความเมา ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยมาก่อน และมีความมั่นใจว่าคู่นอนจะไม่นำโรคมาติดต่อ ส่วนเหตุผลของการใช้ถุงยางอนามัยที่พบบ่อยคือ ป้องกันการตั้งครรภ์ ป้องกันการติดโรค และเพื่อความสบายใจ

สุรศักดิ์ โควสุภทร์ และคณะ (2535 : 179) ได้ศึกษาพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับโรคเอดส์ในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษาของวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ : สิงหาคม 2534 คณะวิจัยได้ทำการศึกษาพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับโรคเอดส์ โดยเฉพาะการเที่ยวโสเภณีและการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่น ในกลุ่มนักเรียนระดับอาชีวของวิทยาลัยแห่งหนึ่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่มีนักเรียนรวมทั้งสิ้นประมาณ 3,200 คน โดยทำการศึกษาเฉพาะนักเรียนชายในเดือน สิงหาคม 2534 แบ่งกลุ่มศึกษาออกเป็น 3 ระดับ คือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) และปริญญาตรี ผลการศึกษา นักเรียนระดับปริญญาตรี และ ปวส. จะเที่ยวโสเภณีใน 1 ปีผ่านมาในอัตราใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 27 และ 29 ซึ่งสูงกว่าระดับ ปวช. ประมาณ 2 เท่า (ร้อยละ 13) นอกจากนี้ร้อยละ 44 ของนักเรียนปริญญาตรี, ร้อยละ 21 ของนักเรียนระดับ ปวส. และร้อยละ 11 ของนักเรียนระดับ ปวช. ยังมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นที่ไม่ใช่โสเภณีอีกด้วย พฤติกรรมการดื่มสุราเป็นสิ่งที่เกิดควบคู่กันไปกับการเที่ยวโสเภณี โดยร้อยละ 80 ขึ้นไป จะดื่มสุราขณะไปเที่ยว ด้านการใช้ถุงยางอนามัยพบว่าเพียงร้อยละ 50 ของนักเรียนไม่ว่าจะเป็นระดับใดที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งขณะมีเพศสัมพันธ์กับโสเภณี ในขณะที่ไม่ถึงร้อยละ 11 ที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งขณะมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงอื่น เมื่อเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในลักษณะคล้ายคลึงกันในโรงเรียนเดียวกันก่อนหน้านี้นี้ 1 ปี จะพบว่า พฤติกรรมต่างๆ ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นในระดับ ปวส. ที่พบว่าการเที่ยวโสเภณีและการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่นลดลงบ้าง ข้อสรุป กลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นกลุ่มหนึ่งที่มีโอกาสติดเชื้อเอดส์จากโสเภณี และสามารถแพร่เชื้อไปยังเพื่อนหญิงคนอื่นถึงแม้จะมีการให้สุขศึกษาเกี่ยวกับโรคเอดส์อย่างกว้างขวางทั่วประเทศ แต่การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมด้านการเที่ยวโสเภณีและการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงอื่น ตลอดจนการใช้ถุงยางอนามัยไม่อยู่ในเกณฑ์ที่พึงพอใจ จึงควรมีมาตรการเฉพาะกลุ่มนักเรียน ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจในเชิงพฤติกรรมและสังคม และควรเป็นไปในรูปแบบที่ให้ นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดรูปแบบและดำเนินการ นอกจากนี้ปัญหาการดื่มสุราก็ควรเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่ต้องคำนึงถึงในการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ในกลุ่มนี้

จารุรัตน์ เจียมประชานรากร (2537 : ก-ข) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์และปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีว

ศึกษาชายในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งปัจจัยที่นำมาศึกษา ได้แก่ สถานภาพครอบครัว สถานที่พักอาศัย การศึกษา การรับรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ เศรษฐกิจ กลุ่มเพื่อน และตัวชักนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยง ส่วนตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ วัดจาก พฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียน จำนวน 514 คน พบว่า อายุต่ำสุดของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคืออายุ 13 ปี และสูงสุด 21 ปี โดยเฉลี่ยจะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเท่ากับ 15.6 ปี และนักศึกษาชายมีเพศสัมพันธ์กับคู่มากที่สุด รองลงมาคือกับเพื่อนหญิง และ 1 ใน 5 กับหญิงบริการทางเพศ และไม่ใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรค ร้อยละ 36.5 ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งร้อยละ 34.1 และใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งร้อยละ 29.4 การรับรู้เกี่ยวกับความรุนแรงของโรคเอดส์มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์ โดยนักเรียนอาชีวศึกษาชายที่มีการรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์ในระดับสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลง

พัชรี เทวะปรมาภรณ์ (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่น โดยมีความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อทราบและเปรียบเทียบความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่น เมื่อจำแนกตาม เพศ ระดับชั้น รายได้ของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา การเข้าร่วมโครงการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์และแหล่งข้อมูลที่ได้รับความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ และเพื่อทราบความสัมพันธ์ระหว่างความรับรู้กับความตระหนักเกี่ยวกับโรคเอดส์ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2538 จำนวน 567 คน ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ ความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับปานกลาง และระดับสูง ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรพบว่า ในนักเรียนที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน รายได้ของครอบครัวต่างกัน อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดาแตกต่างกัน แหล่งข้อมูลที่ได้รับเกี่ยวกับโรคเอดส์แตกต่างกัน จะมีความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับโรคเอดส์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มีเพศต่างกัน การเข้าร่วมโครงการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ต่างกัน พบว่า ไม่มีความแตกต่างของความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับโรคเอดส์

คันสนีย์ นิจนานิช, พัชรี มะรุมติ และสิทธิชัย โภคาทรัพย์ (2542 : 464) ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการติดเชื้อโรคเอดส์ ของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งผลการวิจัยสรุปดังนี้

1. นักเรียนมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับดี การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่ในระดับปานกลาง และมีพฤติกรรมเสี่ยงในการติดเชื้อโรคเอดส์อยู่ในระดับต่ำ
2. สภาพครอบครัวของนักเรียน ส่วนใหญ่ร้อยละ 83 จะอยู่ร่วมกับบิดามารดา โครงสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว

ร้อยละ 26 และเคยเจ็บป่วยเป็นกามโรค ร้อยละ 4.3 สื่อที่ได้รับรู้และช่วยให้มีพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ หนังสือโป๊ วิดีโอ และทีวี

3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการติดเชื้อโรคเอดส์ ได้แก่ ปัจจัยด้านโครงสร้างความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ประสบการณ์มีเพศสัมพันธ์ การป่วยเป็นกามโรค ทักษะในการป้องกันโรคเอดส์ การดู ทีวี วิดีโอ และหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ และพฤติกรรมของเพื่อนสนิทในการชักชวนให้มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์

4. ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียน ได้แก่ พฤติกรรมการชักชวนจากเพื่อนสนิท ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ และการป่วยเป็นกามโรค โดยสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงในการติดเชื้อโรคเอดส์ได้ร้อยละ 48.16

ลักษณะการพักอาศัย

พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2528 : 55) ได้ศึกษา การยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพัก แพลต และบ้านเช่า ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสูง ร้อยละ 37 ในขณะที่นักศึกษาที่อยู่บิดา มารดา ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสูงถึงร้อยละ 32.6 แสดงถึงแนวโน้มที่นักศึกษาอยู่หอพัก แพลตและบ้านเช่า ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมากกว่านักศึกษาที่พักอยู่กับบิดา มารดา

จุฑามาศ นุชนารถ (2531 : 76-31) ได้ศึกษา การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่น ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า ลักษณะที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดสุพรรณบุรี

ศุภจรี วจิวิวัฒน์ (2533 : 59) ได้ศึกษา ความรู้ ทักษะ ทักษะ ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศและโรคเอดส์ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนชายที่พักอยู่กับบิดา มารดา มีประสบการณ์ทางเพศต่ำสุด รองลงมาได้แก่ นักเรียนชายที่พักอยู่กับบิดาหรือมารดา และนักเรียนที่พักอยู่กับญาติ ส่วนนักเรียนที่พักอยู่หอพักหรือกับเพื่อนนั้นมีประสบการณ์ทางเพศสูงสุด

อัญชลี คติอนุรักษ์ (2535 : 68) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักศึกษาชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า นักศึกษาที่อาศัยอยู่กับเพื่อน บ้านเช่า หรือหอพัก มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาชายที่พักอยู่กับบิดามารดา และญาติพี่น้อง

สุลีพร อินทรไพบูลย์ (2536 : 268) ได้ศึกษา ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ที่พักอาศัยขณะเรียนของนักเรียนที่แตกต่างกัน มีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539 : 85-87) ได้ศึกษา พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย ในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า ที่พักในปัจจุบันมีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ที่มีเพศสัมพันธ์มากที่สุด คือ ผู้ที่อยู่หอพัก รองลงมาคือ เข้าบ้านอยู่พักกับญาติ และพักกับผู้ปกครอง ตามลำดับ

ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2540 : 127) ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะการพักอาศัยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีลักษณะการพักอาศัยตามลำพังคนเดียว มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากกว่านักศึกษาที่มีลักษณะการพักอาศัยอยู่กับบุคคลอื่น

รัตนา พุ่มสุวรรณค์ (2544 : 79-80) ได้ศึกษา ค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง พบว่า นักศึกษาที่มีที่พักอาศัยต่างกัน มีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน

การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์

แหล่งสถานเริงรมย์หรือสถานบริการทั้งหลาย เช่น บาร์ ไนต์คลับ คาราโอเกะ คอฟฟี่ชอป ดิสโก้เธค ผับทั้งหลาย นอกจากจะเป็นแหล่งปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศแล้ว ยังเป็นแหล่งที่อาจซ่อนเร้นหรือแอบแฝงบริการทางเพศอยู่ด้วย อันจะส่งเสริมให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้มากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการศึกษางานวิจัย ดังนี้

จารุรัตน์ เจียมประชาชนภากร (2537 : 135-139) ได้ศึกษา ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย พบว่า การเคยเที่ยวคลับ บาร์ สถานอาบอบนวด หรือสถานเริงรมย์อื่นๆ ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ นักเรียนอาชีวศึกษาชายที่เคยเที่ยวคลับ บาร์ สถานอาบอบนวด หรือสถานบริการอื่นๆ ในระดับบ่อยครั้ง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ก็มากขึ้น ดังนั้น พฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ก็จะลดลง

จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539 : ก-ข) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และคุณลักษณะทั่วไปตามปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม ตลอดจนศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์รวมถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์

ของนักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 150 คน และนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-3 จำนวน 284 คน รวม 434 คน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องเพศอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 67.0 มีทัศนคติเป็นกลางต่อการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 66.6 โดยเคยดื่มสุรา ร้อยละ 73.7 เคยดูวิดีโอทัศน์ โทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 92.2 เคยอ่านหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 91.0 เคยไปเที่ยวคลับ บาร์ หรือสถานเริงรมย์อื่นๆ ร้อยละ 51.4 เคยไปอาบอบนวด ร้อยละ 4.6 และเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 25.8 อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก 16.1 ปี คู่เพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่คือเพื่อนหญิง ร้อยละ 59.8 โดยมีการคุมกำเนิดเป็นครั้งคราว ร้อยละ 55.4 และวิธีคุมกำเนิดที่ใช้คือใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 79.2 กลุ่มตัวอย่างเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 3.6 นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ อายุ ระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่ รายได้ที่ได้รับ ทัศนคติ การดื่มสุรา ที่พักในปัจจุบัน การไปเที่ยวคลับ บาร์ หรือสถานเริงรมย์ และการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักหรือหญิงบริการทางเพศ

การใช้สิ่งเสพติด

การใช้สิ่งเสพติดประเภทต่างๆ ทำให้วัยรุ่นขาดสติ และขาดความยับยั้งคิด ส่งผลให้เกิดความฉีกคະนอง ส่งผลตามมาต่อพฤติกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พฤติกรรมทางเพศ ดังจากการศึกษาต่อไปนี้

กุลยา สุหรั่งพรหม (2539 : 107-117) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการติดโรคเอดส์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญและสายอาชีพ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยต่างๆ ได้แก่ การดื่มสุรา การดูหนังสือโป๊ การดูภาพยนตร์โป๊ พฤติกรรมเสี่ยงของเพื่อนสนิท/เพื่อนในกลุ่ม การได้รับคำแนะนำ พฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคจากบุคคล ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ แบบแผนความเชื่อเกี่ยวกับโรคเอดส์ และพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ และการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวกับพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีพ ในอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียน จำนวน 2,212 คน พบว่า อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคืออายุ 12 ปี และอายุเฉลี่ยการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนชายเท่ากับ 15.6 ปี และนักเรียนหญิงเท่ากับ 16.4 ปี โดยที่นักเรียนส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงหรือคู่รัก ร้อยละ 25 รองลงมาคือกับหญิงบริการทางเพศ ร้อยละ 17.6 ในขณะที่นักเรียนหญิงมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนชายหรือ

คู่รักเท่านั้นมีร้อยละ 2.7 นักเรียนชายส่วนใหญ่มีจำนวนคู่วร่วมเพศด้วยตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ในขณะที่นักเรียนหญิงส่วนใหญ่มีจำนวนคู่วร่วมเพศเพียง 1 คน และนักเรียนชายมีการใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 56.7 รองลงมาคือใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งเพียงร้อยละ 23.4 และไม่ใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 20.4 เหตุผลที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยส่วนใหญ่คือถุงยางอนามัยทำให้ความสุทธทางเพศลดลง ร้อยละ 74 และรองลงมาคือไม่สะดวกในการใช้ ร้อยละ 57.8 และยังพบว่า การตีมูลค่าของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ด้านการร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนชายและนักเรียนหญิงสายอาชีพจะมีการตีมูลค่ามากกว่าสายสามัญ ฉะนั้น นักเรียนสายอาชีพจะมีพฤติกรรมเสี่ยงสูงกว่านักเรียนสายสามัญ

จันทรัฐ ทองศิริ (2539 : 55-68) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดน่าน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในเขตอำเภอเมือง จังหวัดน่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชั้น ปวช. 1-3 และนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 500 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ร้อยละ 13.3 โดยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกตั้งแต่อายุ 12-19 ปี และมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนรักมากที่สุด ร้อยละ 81.7 และร้อยละ 31.7 มีคู่นอน 1-2 คน และมีคู่นอนมากกว่า 1-5 คน ร้อยละ 36.5 มีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 16.7 และกับคู่นอนโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 36.1 มีเพศสัมพันธ์ภายหลังการตีมูลค่า ร้อยละ 8.7 นอกจากนี้ยังพบว่าวิดิทัศน์เป็นสื่อที่มีส่วนกระตุ้นให้กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกรู้ทางเพศ ร้อยละ 67.6 และไปเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานบริการทางเพศ ร้อยละ 61.3

ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์ (2541 : 120-127) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดอุบลราชธานี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมร่วมเพศ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริมกับการร่วมเพศ และปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงอายุ 15-24 ปี จำนวน 433 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างเคยร่วมเพศ ร้อยละ 25.4 อายุเฉลี่ยของการร่วมเพศครั้งแรกคือ 17.27 ปี คู่วร่วมเพศส่วนใหญ่เป็นคู่รัก มีจำนวนคู่วร่วมเพศสัมพันธ์ 1-2 คน และยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการตั้งครรรภ์ ร้อยละ 29.1 ซึ่งในกลุ่มที่เคยตั้งครรรภ์มีการทำแท้ง ร้อยละ 65.5 สำหรับการคุมกำเนิดส่วนใหญ่ใช้เป็นบางครั้ง และวิธีที่ใช้คุมกำเนิดคือถุงยางอนามัย จึงพบว่าร้อยละ 25.5 ของกลุ่มตัวอย่างที่เคยร่วมเพศ เคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจัยที่

มีความสัมพันธ์กับการร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ อายุ ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ที่พักอาศัย การมีคู่นอน การดื่มสุรา และการใช้สื่อกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ

กาญจนา ปญฺญูท (2541 : 22-117) ได้ศึกษาเรื่อง ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและอำนาจแห่งตนในการควบคุมทางสุขภาพที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดนครราชสีมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อ อำนาจควบคุมทางสุขภาพ ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ รวมถึงการศึกษาความสัมพันธ์และอิทธิพลของปัจจัยทั้ง 2 ที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำนวน 441 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการมีเพศสัมพันธ์ระดับปานกลางมากที่สุด คือ ร้อยละ 77.5 โดยมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนมากที่สุด มีการใช้ถุงยางอนามัยกับหญิงบริการทางเพศ ร้อยละ 15.6 สิ่งกระตุ้นก่อนการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า มีการดื่มสุราจนเมาเป็นบางครั้งถึงเผลอทุกครั้ง ร้อยละ 70.6 อ่านหนังสือโป๊หรือหนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 55.3 และดูวีดีโอโป๊หรือภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 57.1 และเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 8.0

ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม

อุมาภรณ์ ภัทรวาณิชย์ (2538 : 65) ได้ศึกษาปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยงของวัยรุ่น โดยศึกษาจากนักเรียนและนักศึกษา อายุระหว่าง 15 ถึง 24 ปี สายสามัญ อาชีวศึกษา และระดับอุดมศึกษา จำนวน 449 คน โดยเก็บข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถามสัมภาษณ์ข้อมูลทั่วไป สำหรับข้อมูลในเรื่องความคิดเห็นเรื่องบทบาทเพศ การปฏิบัติต่อเพศตรงข้าม ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัย รวมถึงพฤติกรรมทางเพศนั้นให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง และเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพโดยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่มีทัศนคติความเชื่อ ในเรื่องบทบาทเพศในทางบวกสูงกว่าวัยรุ่นชาย วัยรุ่นผู้หญิงบางส่วน ประมาณร้อยละ 42 ยังคงยอมรับความเชื่อ และทัศนคติในเรื่องความด้อยกว่าของเพศหญิง แต่เรื่องที่ผู้หญิงยอมรับความด้อยกว่าผู้ชายน้อยมากก็คือเรื่องผู้ชายจะมีภรรยาหลายคนในเวลาเดียวกันในเรื่องความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับโรคเอดส์ ส่วนใหญ่วัยรุ่นจะมีความรู้เรื่องโรคเอดส์น้อย โดยเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นหญิงจะมีความรู้ต่ำกว่าวัยรุ่นชาย นอกจากนี้ผู้มีอายุน้อยจะมีความรู้เรื่องโรคเอดส์น้อยกว่าผู้ที่มีอายุมาก และผู้ที่ศึกษาสายอาชีวศึกษา-พณิชยการทั้งหญิงและชาย จะมีความรู้เรื่องโรคเอดส์น้อยกว่ากลุ่มการศึกษาอื่นๆ นอกจากนี้แนวโน้มที่วัยรุ่นชายจะมี

ทัศนคติทางลบต่อเอดส์มีสูงกว่าวัยรุ่นหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีอายุมากจะมีทัศนคติทางลบสูงกว่าผู้ที่มีอายุน้อย สำหรับวัยรุ่นหญิงแม้จะมีทัศนคติที่ติดเอดส์สูงกว่าชาย แต่ก็ยังมีทัศนคติทางลบต่อเอดส์อยู่ เมื่อพิจารณาตามสาย/ระดับการศึกษา วัยรุ่นสายอาชีวศึกษา-พณิชยการ มีแนวโน้มที่มีทัศนคติต่อเอดส์เป็นไปทางลบมากกว่ากลุ่มการศึกษาอื่น และทัศนคติเกี่ยวกับถุงยางอนามัย แนวโน้มวัยรุ่นหญิงมีความรู้เรื่องถุงยางอนามัยน้อยกว่าวัยรุ่นชาย ในด้านการปฏิบัติตนต่อเพศตรงข้าม การเอาใจใส่คู่ของตน และการพูดคุยในเรื่องเพศชี้ให้เห็นว่า การเอาใจใส่ของวัยรุ่นก่อนการมีเพศสัมพันธ์และหลังการมีเพศสัมพันธ์มีความแตกต่างกัน โดยที่ก่อนการมีเพศสัมพันธ์นั้นวัยรุ่นชายจะสนใจเอาใจใส่มากกว่าวัยรุ่นหญิง ในทางตรงข้ามหลังการมีเพศสัมพันธ์แล้ววัยรุ่นหญิงต้องสนใจเอาใจใส่คู่ของตนมากกว่าวัยรุ่นชาย นอกจากนี้ในเรื่องการพูดคุยในเรื่องเพศและความรู้เรื่องเพศ การต่อรองในการมีเพศสัมพันธ์ การปฏิเสธความต้องการของคนรัก การชักชวนให้คู่รักใช้ถุงยางอนามัย ทั้งหญิงและชายมีค่อนข้างน้อย สำหรับแนวโน้มของการใช้หรือไม่ใช้ถุงยางอนามัยนั้น พบว่า สัดส่วนของผู้ที่มีทัศนคติความเชื่อในเรื่องบทบาทเพศในทางลบมีแนวโน้มที่จะไม่ใช้ถุงยางอนามัยสูงกว่าผู้ที่มีทัศนคติความเชื่อในเรื่องบทบาทเพศในทางบวก นอกจากนี้ผู้ที่เอาใจใส่คู่รักของตนน้อยมีแนวโน้มที่จะไม่ใช้ถุงยางอนามัยสูงกว่าผู้ที่พูดคุยในเรื่องเพศกับคู่ของตนมากกว่า และประการสุดท้าย ผู้ที่มีความรู้โรคเอดส์น้อยมีแนวโน้มที่จะไม่ใช้ถุงยางอนามัยสูงกว่าผู้ที่มีความรู้โรคเอดส์มาก

นาฏสุคนธ์ อุเงิน (2543 : 87-102) ได้ศึกษาเจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดพะเยา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศ และเปรียบเทียบนักเรียนที่มีเจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศลักษณะยึดขนบธรรมเนียมประเพณีกับลักษณะที่มีความอิสระเสรีในด้านทัศนคติต่อการคบเพื่อน ความเชื่อเกี่ยวกับผลของการคบเพื่อนต่างเพศ การประเมินผลของการคบเพื่อนต่างเพศ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิงในการคบเพื่อนต่างเพศ แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงในการคบเพื่อนต่างเพศ โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นตามแนวคิดทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของฟิชไบน์และไอเซน (Fishbein and Aizen) จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนวัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6 จำนวน 1,170 คน ผลของการศึกษาพบว่า เจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดพะเยา มีสองลักษณะได้แก่ เจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศตามลักษณะที่มีความเป็นอิสระเสรีกับเจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศตามลักษณะยึดขนบธรรมเนียมประเพณี โดยแต่ละเจตนาของการคบเพื่อนต่างเพศจะมีทัศนคติ ความเชื่อเกี่ยวกับผล การประเมินผลของความเชื่อ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง และแรงจูงใจที่จะคล้อยตาม

กลุ่มอ้างอิงแตกต่างกันตามแนวทางของแต่ละเจตนา ซึ่งเป็นไปตามการรับรู้และการปลูกฝังรากฐานของแนวความคิดความรู้สึกของนักเรียนวัยรุ่น

ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถานที่สำคัญมากต่อระบบพัฒนาทางด้านร่างกายและจิตใจของเด็ก (สุพัตรา สุภาพ. 2536 : 58) สัมพันธภาพในครอบครัว (อัญมณี สมตัว. 2544 : 28) เป็นความสัมพันธ์ที่ราบรื่นระหว่างบุคคลในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นระหว่าง พ่อ แม่ ลูก หรือผู้ปกครอง โดยความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวนั้นจะต้องเป็นสัมพันธภาพที่ดี มีความเชื่อใจกัน รักใคร่ผูกพันกัน มีเวลาให้แกกัน ทำกิจกรรมร่วมกัน ตลอดจนรวมทั้งการอบรมสั่งสอน ขัดเกลาลูกหลานให้ได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ และประพฤติตนเป็นคนดี ดังจากการศึกษางานวิจัยต่อไปนี้

นิศารัตน์ ทองอุปการ (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัว และทัศนคติต่อเรื่องเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าการสื่อสารในครอบครัวแบบเปิด คือ มีการพูดคุยสื่อสารกันมากระหว่างสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการที่วัยรุ่นจะมีทัศนคติต่อเรื่องเพศในเชิงบวก และเป็นกลาง

ศรีพัทธา จาริยวงศ์ (2539 : 84-130) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ ผลที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ และปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จากกลุ่มตัวอย่างเยาวชนอายุ 15-24 ปี จำนวน 286 คน พบว่า อายุต่ำสุดของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือ อายุ 13 ปี โดยเฉลี่ยจะมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเท่ากับ 17.78 ปีในเพศชาย และ 18.95 ปีในเพศหญิง และพบว่าเคยตั้งครรภ์หรือทำให้คู่ร่วมเพศตั้งครรภ์ ร้อยละ 23 เคยทำแท้งหรือพาคู่ร่วมเพศไปทำแท้ง ร้อยละ 17.6 และพบว่าเยาวชนชายเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 17.3 สำหรับเยาวชนหญิงไม่พบว่าเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์เลย ส่วนรายได้ของกลุ่มตัวอย่างพบว่ามียาได้แตกต่างกัน มีคะแนนพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 การแสดงออกในเรื่องเพศของกลุ่มที่มีรายได้น้อยกว่าหรือเท่ากับ 3,500 บาท/เดือน มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศ เท่ากับ 4.04 ขณะที่กลุ่มที่มีรายได้มากกว่า 3,500 บาท/เดือน มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศ เท่ากับ 7.24 ในเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับคะแนนพฤติกรรมทางเพศ คือกลุ่มที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดีจะมีการแสดงออกในเรื่องเพศน้อยกว่ากลุ่มที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวปานกลางหรือไม่ดี

อัญมณี สมตัว (2544 : 74-76) ได้ศึกษา สัมพันธภาพในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการอบรมสั่งสอนลูกเรื่องทางเพศและการคบเพื่อนต่างเพศ : ศึกษาเฉพาะครอบครัวของนักเรียนหญิง ในโรงเรียนบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยศึกษาตัวแปรเกี่ยวกับการมีเวลาให้ลูก การอบรมสั่งสอนลูก สัมพันธภาพภายในครอบครัว ปัจจัยภายนอก 4 ด้าน (ด้านความคิดสมัยใหม่ ด้านผลจากความคิดสมัยใหม่ ด้านวิถีชีวิตของครอบครัวสมัยใหม่ที่เป็นด้านบวก และด้านวิถีชีวิตครอบครัวสมัยใหม่ที่เป็นด้านลบ) และปัจจัยภายใน 1 ด้าน (การให้เวลาแก่ลูกหลาน การใกล้ชิดพบปะการมีอิสระในการอบรมเลี้ยงดู) โดยแบ่งการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ผู้ปกครองนักเรียนมีสถานภาพสมรสเป็นสามีภรรยาและอยู่ด้วยกัน และกลุ่มผู้ปกครองนักเรียนที่มีสถานภาพโสด หย่าร้าง หรือแยกทางกัน ผลของการศึกษาพบว่า

1. กลุ่มที่ผู้ปกครองนักเรียนมีสถานภาพสมรสเป็นสามีภรรยาและอยู่ด้วยกัน พบว่า การอบรมสั่งสอนเรื่องทางเพศ มีความสัมพันธ์กับความรู้ ความเข้าใจเรื่องทางเพศ และการปฏิบัติตนเรื่องทางเพศของนักเรียน และปัจจัยภายนอกด้านวิถีชีวิต (บกพร่อง) คือ การมีเวลาให้ลูกน้อย มีความสัมพันธ์กับความรู้ ความเข้าใจเรื่องทางเพศ

2. กลุ่มที่ผู้ปกครองนักเรียนที่มีสถานภาพโสด หย่าร้าง และแยกทางกัน ผลการศึกษาพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัว และการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศ มีความสัมพันธ์กับความรู้ ความเข้าใจเรื่องทางเพศ และการปฏิบัติตนเรื่องทางเพศ

อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

สุชา จันทรเอม (2542 : 153-154) ได้กล่าวถึง ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนไว้ว่าวัยรุ่นพยายามที่จะหาเพื่อนที่อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน มีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาไว้อับอายหาสมาคมพูดคุยสังสรรค์กัน กลุ่มของเด็กวัยรุ่นที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติ การแต่งกาย กิริยาท่าทาง มีการพยายามเลียนแบบกัน เพื่อให้เกิดสัญลักษณ์ประจำกลุ่มขึ้น แม้ว่าการกระทำบางอย่างนั้น จะทำเพื่อความโก้และเพื่อให้เกิดเป็นจุดเด่นขึ้นนั้น จะขัดต่อสายตาของผู้ใหญ่ก็ตาม ดังนั้น การคบเพื่อนก็มีอิทธิพลที่จะชักจูงนักเรียนไปสู่การมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสได้ ดังการศึกษาต่อไปนี้

จุฑามาศ นุชนารถ (2531 : 76-80) ได้ศึกษา การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า การมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อนสนิท การอ่านหนังสือลามก หรือดูภาพร่วมเพศของเพื่อนสนิท การดูเทปโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับการร่วมเพศของเพื่อนสนิท และการเที่ยว

สถานเริงรมย์ของเพื่อนสนิท มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จารุรัตน์ เจียมประชาชนรากร (2537 : 135-139) ได้ศึกษา ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย พบว่า จำนวนเพื่อนสนิทที่มีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539 : 84-91) ได้ศึกษา พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย ในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดสุรินทร์ พบว่า การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์ การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก และการมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า .01 .05 และ .001 ตามลำดับ และยังพบว่า การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ เป็นปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้ โดยเมื่อควบคุมปัจจัยอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศจะมีโอกาสเกิดการมีเพศสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่ไม่มีเพศสัมพันธ์ 1.95 เท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2540 : 131-132) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร พบว่า ความคิดเห็นของเพื่อนเกี่ยวกับการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีความคิดเห็นของเพื่อนเกี่ยวกับการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสที่ไม่ถูกต้อง มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเพิ่มมากขึ้น และการศึกษาลักษณะพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนเที่ยว พบว่า ลักษณะของกลุ่มเพื่อนเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีลักษณะพฤติกรรมกลุ่มเพื่อนเที่ยวที่ไม่ถูกต้อง มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเพิ่มมากขึ้น

ปวีณา สายสูง (2541 : ง-จ) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน จำนวน 314 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 10-21 ปี ร้อยละ 33.4 และมีเพศสัมพันธ์กับคู่อีก ร้อยละ 72.4 มีคู่นอนมากกว่า 1 คน ร้อยละ 32.6 กลุ่มตัวอย่างที่มีการดื่มสุราก่อนมี

เพศสัมพันธ์ ร้อยละ 65.7 และไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ใน 3 เดือนที่ผ่านมา ร้อยละ 31.9 นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนและหญิงบริการทางเพศ ร้อยละ 61.9 และร้อยละ 12.5 ตามลำดับ และพบว่ามีการใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศที่เป็นสิ่งพิมพ์หรือวีดิทัศน์ร่วมด้วย โดยที่กลุ่มตัวอย่างยอมรับว่าสื่อที่เป็นวีดิทัศน์ช่วยกระตุ้นความรู้สึกลงทางเพศได้มากที่สุดถึงร้อยละ 60.7 นอกจากนี้รายได้ของครอบครัว อิทธิพลการชักจูงจากกลุ่มเพื่อนหรือคู่รักล้วนส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าไปเที่ยวในแหล่งบันเทิงเรีงมย์ หรือได้รับการชักนำให้มีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นในกลุ่มตัวอย่าง

สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ศึกษาดังที่กล่าวมาข้างต้น จะพบว่างานวิจัยมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ในด้านที่เป็นวัยรุ่นที่กำลังศึกษาในสายสามัญและอาชีวศึกษา ซึ่งตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ที่ได้รับ ที่พักอาศัย การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การเที่ยวสถานเรีงมย์ การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. การศึกษาความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ส่วนใหญ่จะวัดความรู้ในเรื่องเพศ โดยเน้นเนื้อหาเกี่ยวกับการคุมกำเนิด การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ การใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา และการทำแท้ง เป็นต้น

2. การศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศ จะกล่าวถึงค่านิยมในเชิงบวก ค่านิยมในเชิงลบ และการวัดทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศ - เพศสัมพันธ์ การคบเพื่อนต่างเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การทำแท้ง ซึ่งมีตัวแปรที่ใช้วัดคือ อายุของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก จำนวนคู่เพศสัมพันธ์ คู่เพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ การคุมกำเนิด การใช้ถุงยางอนามัย ประสบการณ์เกี่ยวกับการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ และการตั้งครรรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา

3. การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ ในด้านลักษณะประชากรและสังคมที่มีตัวแปรด้าน เพศ อายุ รายได้ที่ได้รับ ที่พักอาศัย สถานภาพหรือความสัมพันธ์ในครอบครัว การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การเที่ยวสถานเรีงมย์ การได้รับข่าวสารเรื่องเพศจากสื่อ เช่น การอ่านหนังสือโป๊ การดูวีดิทัศน์ หรือภาพยนตร์ที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ล้วนเป็นสิ่งส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสได้ทั้งสิ้น

ผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยเกือบทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีความรู้เรื่องเพศในระดับปานกลางถึงสูง โดยพบว่าวัยรุ่นหญิงมีระดับความรู้สูงกว่าวัยรุ่นชาย ในเรื่องทัศนคติเรื่องเพศ พบว่า ส่วนใหญ่จะมีทัศนคติ ในระดับปานกลางและมีค่านิยมในเรื่องเพศอยู่ในเชิงบวก และวัยรุ่นที่เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ไม่ใช่เรื่องเสียหาย มีเปอร์เซ็นต์ที่สูงขึ้น เช่นเดียวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งพบว่า วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์กันมากขึ้นทั้งชายและหญิง ค่าเฉลี่ยของอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกน้อยลง มีบางรายงานพบว่า อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 12 ปี และมีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน เคยมีประสบการณ์การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนาสูงขึ้น และที่สำคัญพบว่ามีอัตราการใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ต่ำ นอกจากนี้ยังเปลี่ยนพฤติกรรมจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับหญิงบริการมาเป็นมีประสบการณ์ทางเพศกับเพื่อนหญิง หรือเพื่อนนักเรียนด้วยกันเองมากขึ้น เมื่อศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคมต่อพฤติกรรมทางเพศ พบว่า ตัวแปรต้น เพศ อายุ รายได้ที่ได้รับ สถานที่พักอาศัย การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ การเที่ยวสถานเริงรมย์ การได้รับข่าวสารเรื่องเพศ เช่น การอ่านหนังสือโป๊ การดูวิดีโอหรือภาพยนตร์ที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ อิทธิพลของเพื่อน ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ส่วนใหญ่ทุกตัวแปรมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นทั้งสิ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการสำรวจปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการ มีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 13,679 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 402 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) และมีวิธีการดำเนินการเลือกกลุ่ม ตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของยามานะ (สุวิมล จิตรกานันท์. 2543 : 154 ; อ้างอิงจาก Yamane. 1967. *Statistic : An introductory analysis*. p.886) โดยมีความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นได้ไม่เกิน .05 ดังสูตร

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	ขนาดประชากร
	e	แทน	ความคลาดเคลื่อนในการสุ่ม

$$\begin{aligned}\text{แทนค่าสูตร } n &= \frac{13679}{1 + (13679)(0.05)^2} \\ &= 388.60\end{aligned}$$

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่คำนวณได้ คือ 389 คน

2. การสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified random sampling) โดย

2.1 จำแนกประชากรตามพื้นที่การรวมเขตของกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้ (กองวิชาการ สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. 2544 : 21)

กลุ่มที่ 1 กลุ่มรัตนโกสินทร์ ประกอบด้วย เขตพระนคร ป้อมปราบศัตรูพ่าย ปทุมวัน สัมพันธวงศ์ บางรัก ดุสิต บางซื่อ พญาไท ราชเทวี วิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่มนี้ คือ

กาญจนาภิเษกวิทยาลัยช่างทองหลวง	จำนวนนักเรียนหญิง	49 คน
วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา	จำนวนนักเรียนหญิง	781 คน
วิทยาลัยสารพัดช่างสี่พระยา	จำนวนนักเรียนหญิง	34 คน
รวม		864 คน

กลุ่มที่ 2 กลุ่มบูรพา ประกอบด้วย เขตบางเขน ดอนเมือง จตุจักร บางกะปิ ลาดพร้าว บึงกุ่ม หลักสี่ สายไหม วังทองหลาง วิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่มนี้ คือ

วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง	จำนวนนักเรียนหญิง	364 คน
วิทยาลัยพณิชยการอินทราชัย	จำนวนนักเรียนหญิง	1278 คน
วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ	จำนวนนักเรียนหญิง	456 คน
วิทยาลัยการอาชีพพนวมินทรราชูทิศ	จำนวนนักเรียนหญิง	72 คน
รวม		2,170 คน

กลุ่มที่ 3 กลุ่มศรีนครินทร์ ประกอบด้วย เขตประเวศ มีนบุรี ลาดกระบัง หนองจอก สวนหลวง สะพานสูง คันนายาว คลองสามวา วิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่มนี้ คือ

วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี	จำนวนนักเรียนหญิง	242 คน
วิทยาลัยเทคนิคกาญจนาภิเษกมหานคร	จำนวนนักเรียนหญิง	14 คน
วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว	จำนวนนักเรียนหญิง	892 คน
วิทยาลัยการอาชีพกาญจนาภิเษกหนองจอก	จำนวนนักเรียนหญิง	213 คน
รวม		1,361 คน

กลุ่มที่ 4 กลุ่มเจ้าพระยา ประกอบด้วย เขตยานนาวา สาทร บางคอแหลม พระโขนง คลองเตย ห้วยขวาง ดินแดง วัฒนา บางนา วิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่มนี้ คือ

วิทยาลัยพณิชยการบางนา	จำนวนนักเรียนหญิง	2,762 คน
วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอี่ยมละออ	จำนวนนักเรียนหญิง	963 คน
รวม		3,725 คน

กลุ่มที่ 5 กลุ่มกรุงธนใต้ ประกอบด้วย เขตธนบุรี คลองสาน บางขุนเทียน จอมทอง ราษฎร์บูรณะ บางแค บางบอน ทุ่งครุ วิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่มนี้ คือ

วิทยาลัยเทคนิคราชสีหราชาราม	จำนวนนักเรียนหญิง	209 คน
วิทยาลัยพณิชยการเชตุพน	จำนวนนักเรียนหญิง	2,052 คน
รวม		2,261 คน

กลุ่มที่ 6 กลุ่มกรุงธนเหนือ ประกอบด้วย เขตภาษีเจริญ บางพลัด บางกอกน้อย ดลิ่งชัน บางกอกใหญ่ หนองแขม ทวีวัฒนา วิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่มนี้ คือ

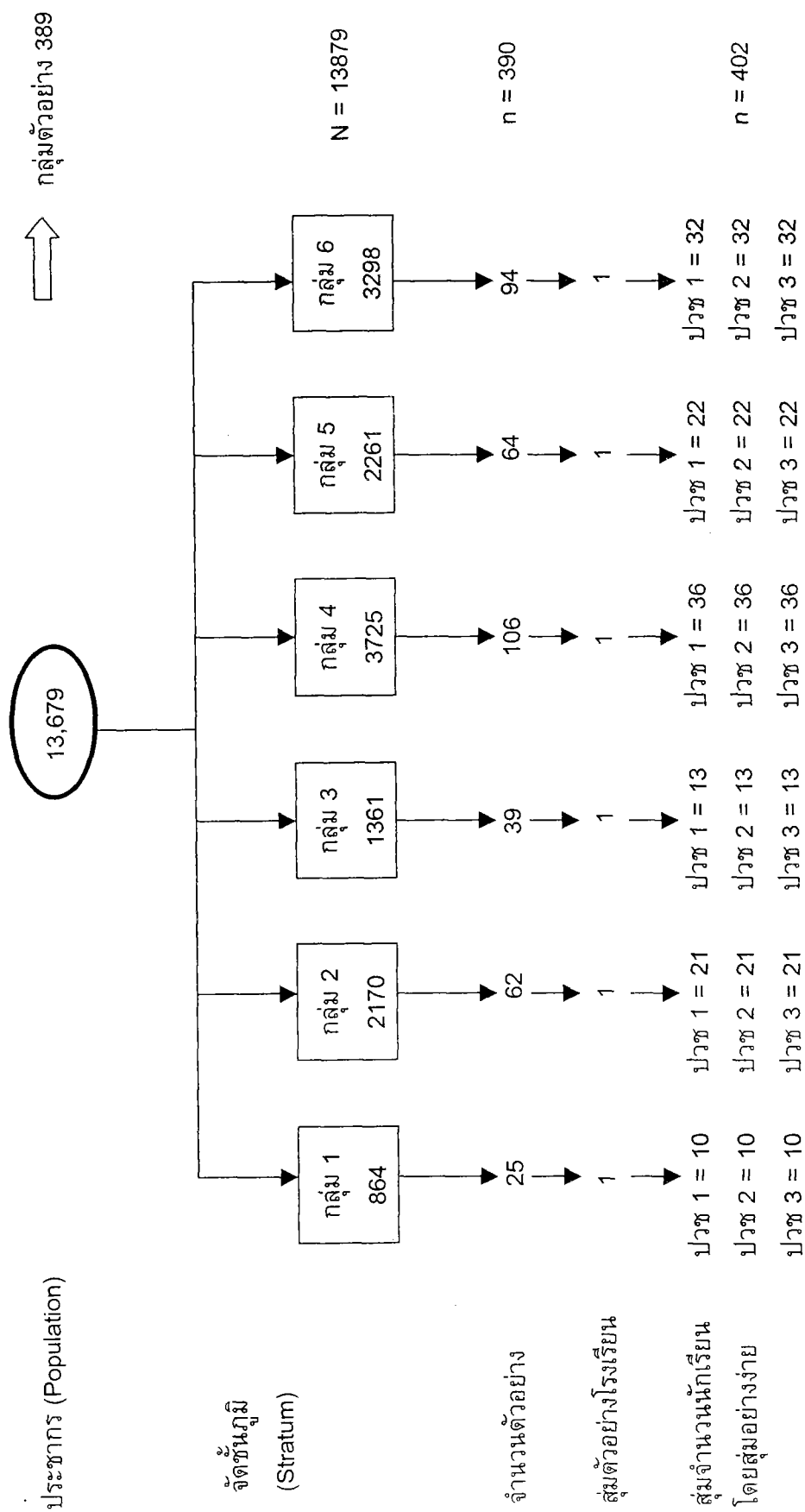
วิทยาลัยอาชีวศึกษาธนบุรี	จำนวนนักเรียนหญิง	989 คน
วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง	จำนวนนักเรียนหญิง	118 คน
วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี	จำนวนนักเรียนหญิง	2,191 คน
รวม		3,298 คน

2.2 คำนวณกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่ม ใช้สูตรของ Sample size for proportion allocation (ดาร์ณี ภูษณสุวรรณศรี. 2540 : 52 ; อ้างอิงจาก พิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ และคณะ. 2538. *วิธีวิจัยในงานสาธารณสุข*. หน้า 191) โดยใช้สูตร

$$n_h = \frac{N_h \times n}{N}$$

เมื่อ	n_h	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน
	n	แทน	ขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้ (389 คน)
	N_h	แทน	จำนวนนักเรียนหญิงในแต่ละโรงเรียน
	N	แทน	จำนวนรวมทั้งหมดของนักเรียนหญิงระดับอาชีวศึกษา (13,679 คน)

2.3 หลังจากได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ในแต่ละกลุ่ม สุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยสุ่มอย่างง่ายเพื่อเลือกโรงเรียน สุ่มเลือกห้องเรียนตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ถ้าขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนมากกว่าจำนวนนักเรียนใน 1 ห้อง ให้สุ่มเลือกห้องเรียนเพิ่มจนครบตามจำนวน และถ้าขนาดของกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนน้อยกว่าจำนวนของนักเรียนหญิงทั้งหมดในห้องให้สุ่มอย่างง่าย เลือกตัวอย่างที่จะศึกษาให้ครบตามจำนวนที่ต้องการ ดังแสดงในภาพประกอบ 5 และตาราง 1

ภาพประกอบ 5 ขั้นตอนการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified sampling)

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามกลุ่มพื้นที่การรวมเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่ม	จำนวนนักเรียนหญิง	จำนวนนักเรียนหญิง ที่เป็นตัวอย่าง	วิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มรัตนโกสินทร์	864	30	วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา
กลุ่มบูรพา	2,170	63	วิทยาลัยพัฒนวิชาการอินทราชัย
กลุ่มศรีนครินทร์	1,361	39	วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว
กลุ่มเจ้าพระยา	3,725	108	วิทยาลัยพัฒนวิชาการบางนา
กลุ่มกรุงธนใต้	2,261	66	วิทยาลัยพัฒนวิชาการเซตุน
กลุ่มกรุงธนเหนือ	3,298	96	วิทยาลัยพัฒนวิชาการธนบุรี
รวม	13,679	402	

ที่มา : กรมอาชีวศึกษา. (2545). จำนวนนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545. (ออนไลน์). กรุงเทพฯ : กองแผนงาน
กรมฯ.

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 10 ตอน
ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับ
อายุ ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ แหล่งที่มาของค่าใช้จ่าย ความเพียงพอของค่าใช้จ่าย
สถานภาพสมรสของบิดามารดา การมีคู่รัก โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบ
รายการ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ ประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับ
ผลรวมของกระบวนการทางความคิดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ที่นักเรียนหญิงยึดถือว่าเป็น
สิ่งที่มีคุณค่า มีความสำคัญ และเป็นบรรทัดฐานในการเลือก และยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติ
เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating
scale) ที่สร้างขึ้นตามแบบวัดเจตคติของลิเคิร์ต (Likert scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ประกอบด้วย เนื้อหา
เกี่ยวกับ การรับรู้โอกาส หรือความเป็นไปได้ที่จะเกิดการตั้งครรภ์ การติดเชื่อโรคติดต่อทาง

เพศสัมพันธ์ หรือโรคเอดส์จากการมีเพศสัมพันธ์ ผลกระทบหรืออันตรายจากการยุติการตั้งครรภ์โดยการทำแท้ง และการรับรู้เกี่ยวกับการคุมกำเนิดในวัยรุ่น ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ที่สร้างขึ้นตามแบบวัดเจตคติของลิเคิร์ต (Likert scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะการพักอาศัย ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับการพักอาศัยของนักเรียนในขณะที่เรียนอยู่ โดยแบ่งเป็น พักกับบิดามารดา พักบ้านญาติ พักรวมกับเพื่อนหญิง พักรวมกับเพื่อนชาย และพักคนเดียว โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์การเที่ยวสถานเริงรมย์ สถานที่ที่นิยมเที่ยว จำนวนครั้งของการเที่ยวสาเหตุของการเที่ยว และบุคคลที่เป็นเพื่อนเที่ยว โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการใช้สิ่งเสพติด ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์การใช้สิ่งเสพติดของนักเรียน ประเภทของสิ่งเสพติด สาเหตุของการใช้สิ่งเสพติด โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 7 แบบสอบถามทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวของนักเรียนหญิงเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ การมีนัดและอยู่ลำพังกับเพศตรงข้าม ทักษะการปฏิเสธ โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ ปฏิบัติเป็นประจำ ปฏิบัติเป็นส่วนมาก ปฏิบัติเป็นบางครั้ง ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย และไม่เคยปฏิบัติ

ตอนที่ 8 แบบสอบถามความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว การมีความเชื่อใจกัน รักใคร่ผูกพันกัน มีเวลาให้แก่กัน การทำกิจกรรมร่วมกัน การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และการยินดีให้กำลังใจในความสำเร็จ ข้อคำถามเป็นลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 3 ระดับ คือ ใช่ ไม่แน่ใจ ไม่ใช่

ตอนที่ 9 แบบสอบถามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับกลุ่มเพื่อน การตัดสินใจทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มเพื่อน ลักษณะการอยู่ร่วมกับกลุ่มเพื่อน ข้อคำถามเป็นลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ ปฏิบัติเป็นประจำ ปฏิบัติเป็นส่วนมาก ปฏิบัติบางครั้ง ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย และไม่เคยปฏิบัติ

ตอนที่ 10 แบบสอบถามการมีเพศสัมพันธ์ ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับ ประสพการณ์ การมีเพศสัมพันธ์ว่า เคยมี หรือไม่เคยมี ถ้าเคยมีการวางแผนเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ หรือ ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์หรือไม่ โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็น แบบตรวจสอบรายการ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาเอกสาร วารสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างเครื่องมือจากตำราและงานวิจัย
3. สร้างแบบสอบถามให้มีเนื้อหาครอบคลุมตามตัวแปร คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ ทักษะ การปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และการมีเพศสัมพันธ์
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมปริญญาโท เพื่อขอคำแนะนำและนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง
5. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ได้ข้อคำถาม ดังนี้ คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 15 ข้อ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 15 ข้อ ลักษณะการพักอาศัย จำนวน 1 ข้อ การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ จำนวน 4 ข้อ การใช้สิ่งเสพติด จำนวน 3 ข้อ ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม จำนวน 15 ข้อ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว จำนวน 15 ข้อ การมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 14 ข้อ รวม 82 ข้อ
6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงของวิทยาลัยอาชีวศึกษานนบุรี จำนวน 100 คน และนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ ได้ข้อคำถาม ดังนี้ คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 10 ข้อ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 12 ข้อ ลักษณะการพักอาศัย จำนวน 1 ข้อ การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ จำนวน 4 ข้อ การใช้สิ่งเสพติด จำนวน 3 ข้อ ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม จำนวน 15 ข้อ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว จำนวน 14 ข้อ อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน จำนวน 8 ข้อ การมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 2 ข้อ รวม 69 ข้อ
7. นำแบบสอบถามที่ได้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย

การวิเคราะห์ระดับคะแนนและการแปลผล ผู้วิจัยพิจารณาตามเกณฑ์การแบ่งระดับ
ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล เกี่ยวกับ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน แหล่งที่มาของค่าใช้จ่าย ความเพียงพอของค่าใช้จ่าย สถานภาพสมรสของบิดามารดา การมีคู่รัก ใช้ข้อคำถามแบบตรวจรายการ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยกำหนดคะแนนการตอบแบบสอบถามเป็นรายข้อ ดังนี้

	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ข้อเลือก	คะแนน	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

ประเมินค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินผล ดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

ค่าเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับสูง

ค่าเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับต่ำ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ โดยกำหนดให้คะแนนการตอบแบบสอบถามเป็นรายข้อ ดังนี้

	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ข้อเลือก	คะแนน	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

ประเมินค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินผล ดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

ค่าเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับดี

ค่าเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะการพักอาศัย ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบ
ตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ โดยกำหนดคะแนนการตอบ
แบบสอบถามเป็นรายข้อ ดังนี้

ข้อเลือก	คะแนน
เคยเที่ยว	1
ไม่เคยเที่ยว	0

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการใช้สิ่งเสพติด โดยกำหนดคะแนนการตอบแบบสอบถามเป็น
รายข้อ ดังนี้

ข้อเลือก	คะแนน
เคยใช้	1
ไม่เคยใช้	0

ตอนที่ 7 แบบสอบถามทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม โดยกำหนดให้คะแนน
แบบสอบถามเป็นรายข้อ ดังนี้

	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
ข้อเลือก	คะแนน	คะแนน
ปฏิบัติเป็นประจำ	5	1
ปฏิบัติเป็นส่วนมาก	4	2
ปฏิบัติเป็นบางครั้ง	3	3
ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย	2	4
ไม่เคยปฏิบัติ	1	5

ประเมินค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินผล ดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

ค่าเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามอยู่ในระดับดี

ค่าเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามอยู่ในระดับ
ปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามอยู่ในระดับต่ำ

ตอนที่ 8 แบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัว โดยกำหนดคะแนนการตอบแบบสอบถามเป็นรายข้อ ดังนี้

ตัวเลือก	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
	คะแนน	คะแนน
ใช่	3	1
ไม่แน่ใจ	2	2
ไม่ใช่	1	3

ประเมินค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินผล ดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

ค่าเฉลี่ย 2.34-3.00 หมายถึง มีความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในระดับดี

ค่าเฉลี่ย 1.67-2.33 หมายถึง มีความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.66 หมายถึง มีความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในระดับไม่ดี

ตอนที่ 9 แบบสอบถามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยกำหนดคะแนนการตอบแบบสอบถามเป็นรายข้อ ดังนี้

ตัวเลือก	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
	คะแนน	คะแนน
ปฏิบัติเป็นประจำ	5	1
ปฏิบัติเป็นส่วนมาก	4	2
ปฏิบัติเป็นบางครั้ง	3	3
ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย	2	4
ไม่เคยปฏิบัติ	1	5

ประเมินค่าเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์การประเมินผล ดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9)

คะแนน 3.67-5.00 หมายถึง มีความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในระดับดี

คะแนน 2.34-3.66 หมายถึง มีความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนน 1.00-2.33 หมายถึง มีความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในระดับไม่ดี

ตอนที่ 10 แบบสอบถามการมีเพศสัมพันธ์ โดยให้คะแนนการตอบแบบสอบถามเป็นรายข้อ ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนน
เคยมี	1
ไม่เคยมี	0

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) โดยนำแบบทดสอบและแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อความ โดยใช้สูตร IC (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117) เลือกข้อคำถามที่มี IC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป จากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out)

2. การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ของวิทยาลัยอาชีวศึกษานบุรี กรมอาชีวศึกษา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่า ดังนี้

หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Correlation item to total correlation) และเลือกข้อที่มีอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 116-117)

3. การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน นำมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบัค (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 125-126) ได้ค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์	เท่ากับ 0.683
การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์	เท่ากับ 0.735
ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม	เท่ากับ 0.892
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	เท่ากับ 0.881
อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน	เท่ากับ 0.763

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ขอสื่อจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถึงอธิบดีกรมอาชีวศึกษา เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนำหนังสือจากอธิบดีกรมอาชีวศึกษา ถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษา เสาวภา วิทยาลัยพัฒนการเขตฯพณ วิทยาลัยพัฒนการอินทราชัย วิทยาลัยบริหารธุรกิจและ

การท่องเที่ยว วิทยาลัยพณิชยการบางนา และวิทยาลัยพณิชยการธนบุรี เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูล และนัดหมาย วัน เวลา ที่จะดำเนินการเก็บข้อมูล

3. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง พร้อมชี้แจงรายละเอียดในการตอบแบบสอบถาม ระยะเวลาที่ใช้ในการตอบแบบสอบถามไม่เกิน 25 นาที

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่ 20 พฤศจิกายน – 4 ธันวาคม 2545 ได้แบบสอบถามทั้งสิ้น 402 ฉบับ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ต่อไป

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามและแบบทดสอบทั้ง 10 ตอน มาวิเคราะห์โดยใช้ข้อมูลประมวลผลสำเร็จรูป เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล และในการทดสอบสมมติฐานครั้งนี้ ยอมรับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีขั้นตอนดำเนินการ ดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามและคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์ไว้
2. ตรวจสอบให้คะแนนข้อคำถามแต่ละข้อของแบบสอบถามแต่ละชุด ตามเกณฑ์ที่กำหนด
3. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล คำนึงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนหญิง วิเคราะห์ด้วยค่าสถิติความถี่ ร้อยละ
4. ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง คำนึงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน กับการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนหญิงกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติไค-สแควร์ (Chi-square)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

ค่าร้อยละ โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 101)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ
f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 การหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 117)

$$IC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับลักษณะพฤติกรรม

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ และการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของรายข้อ โดยหาค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนรายข้อและคะแนนรวม ทั้งฉบับ โดยใช้สูตร (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 117)

$$r_{XY} = \frac{N\sum XY - \sum X\sum Y}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{XY} แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร X กับตัวแปร Y

N แทน จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนรายข้อ

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนรวม

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนน X และคะแนน Y

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนน X

$\sum Y^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนน Y

2.3 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 125-127)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ในครอบครัว และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติ ไค-สแควร์ (Chi-square) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1-8

การทดสอบไค-สแควร์ (Chi-square) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 218)

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^c \frac{(O-E)^2}{E}$$

เมื่อ	χ^2	แทน	ค่าไค-สแควร์
	O	แทน	ค่าความถี่ที่ศึกษามาได้ (Observed frequency)
	E	แทน	ค่าความถี่ที่หวังไว้โดยทฤษฎี (Expected frequency) ได้จากความน่าจะเป็นที่ความถี่จะต้องอยู่ในตัวแปรหนึ่งๆ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
χ^2	แทน	ค่าไค-สแควร์
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้ข้อมูลประมวลผลสำเร็จรูป และการทดสอบสมมติฐานครั้งนี้ ยอมรับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงสังกัดกรมอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ แหล่งที่มาของค่าใช้จ่าย ความเพียงพอของค่าใช้จ่าย สถานภาพสมรสของบิดามารดา การมีคู่วัย โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ระดับคะแนนตามตัวแปร ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และการมีเพศสัมพันธ์ โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 3 ทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การทดสอบไค-สแควร์ (Chi-square) ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1-8 นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ 1 จากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ปรากฏผลตามตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา

เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม อายุ ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ แหล่งที่มาของ ค่าใช้จ่าย ความเพียงพอของค่าใช้จ่าย สถานภาพสมรสของบิดามารดา การมีคู่รัก

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
อายุ		
13 – 15 ปี	29	7.21
16 – 18 ปี	345	85.82
19 – 22 ปี	28	6.97
รวม	402	100.00
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ (บาท/เดือน)		
ต่ำกว่า 1,500 บาท	121	30.10
1,501 – 2,500 บาท	178	44.28
2,501 – 3,500 บาท	70	17.41
มากกว่า 3,500 บาท	33	8.21
รวม	402	100.00
แหล่งที่มาของค่าใช้จ่าย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
บิดามารดา	351	73.58
ญาติ	56	11.74
เพื่อนชาย	7	1.47
กู้เงินมาเรียน	27	5.66
ทำงานหารรายได้พิเศษ	35	7.34
ทุนการศึกษา	1	0.21
รวม	477	100.00
ความเพียงพอของค่าใช้จ่าย		
เพียงพอในแต่ละเดือน	217	53.98
เพียงพอและเหลือเก็บ	129	32.09
ไม่เพียงพอ	56	13.93
รวม	402	100.00

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	275	68.41
บิดามารดาแยกกันอยู่	46	11.44
หย่า	30	7.46
บิดาเสียชีวิต	39	9.70
มารดาเสียชีวิต	11	2.74
บิดามารดาเสียชีวิต	1	0.25
รวม	402	100.00
การมีคู่รัก		
ไม่เคยมี	121	30.10
กำลังมี	201	50.00
เคยมีแต่เลิกกันแล้ว	80	19.90
รวม	402	100.00

จากตาราง 2 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ มีจำนวน 402 คน จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลได้ดังนี้

อายุ ส่วนใหญ่มีอายุ 16-18 ปีร้อยละ 85.82 รองลงมาอายุ 13-15 ปีร้อยละ 7.21 และอายุ 19-22 ปีร้อยละ 6.97

ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ ส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่าย 1,501-2,500 บาทต่อเดือนร้อยละ 44.28 รองลงมาคือ ได้รับค่าใช้จ่ายต่ำกว่า 1,500 บาทต่อเดือนร้อยละ 30.10 ได้รับค่าใช้จ่าย 2,501-3,500 บาทต่อเดือนร้อยละ 17.41 และได้รับค่าใช้จ่าย 3,500 บาทขึ้นไปต่อเดือนร้อยละ 8.21

แหล่งที่มาของค่าใช้จ่าย ส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่ายจากบิดามารดาร้อยละ 73.58 จากญาติร้อยละ 11.74 ทำงานหารรายได้พิเศษร้อยละ 7.34 กู้เงินมาเรียนร้อยละ 5.66 ได้รับค่าใช้จ่ายจากเพื่อนชายร้อยละ 1.47 และได้รับทุนการศึกษาร้อยละ 0.21

ความเพียงพอของค่าใช้จ่าย นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่ายเพียงพอในแต่ละเดือนร้อยละ 53.98 ค่าใช้จ่ายที่ได้รับเพียงพอและเหลือเก็บร้อยละ 32.09 และค่าใช้จ่ายที่ได้รับไม่เพียงพอในแต่ละเดือนร้อยละ 13.93

สถานภาพสมรสของบิดามารดา นักเรียนหญิงส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 68.41 บิดามารดาแยกกันอยู่ร้อยละ 11.44 บิดาเสียชีวิตร้อยละ 9.70 บิดามารดาหย่ากันร้อยละ 7.46 มารดาเสียชีวิตร้อยละ 2.74 และบิดามารดาเสียชีวิตร้อยละ 0.25

การมีคู่รัก นักเรียนหญิงส่วนใหญ่กำลังมีคู่รักร้อยละ 50.00 รองลงมาคือ ไม่เคยมีคู่รักร้อยละ 30.10 และเคยมีคู่รักแต่เลิกกันแล้วร้อยละ 19.90

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ระดับคะแนนตามตัวแปร คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ปรากฏผลตามตาราง 3-9

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา

เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ระดับคะแนน คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และการมีเพศสัมพันธ์

ข้อมูลตามตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์		
ระดับสูง	306	76.10
ระดับปานกลาง	92	22.90
ระดับต่ำ	4	1.00
รวม	402	100.00
การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์		
ระดับดี	298	74.20
ระดับปานกลาง	99	24.60
ระดับต่ำ	5	1.20
รวม	402	100.00
ลักษณะการพักอาศัย		
พักกับบิดามารดา	313	77.90
พักบ้านญาติ	77	19.20
พักรวมกับเพื่อนหญิง	2	0.50
พักรวมกับเพื่อนชาย	3	0.70
พักคนเดียว	7	1.70
รวม	402	100.00

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อมูลตามตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์		
ไม่เคยเที่ยว	265	66.08
เคยเที่ยว	136	33.92
รวม	402	100.00
การใช้สิ่งเสพติด		
ไม่เคยใช้	247	61.44
เคยใช้	155	38.56
รวม	402	100.00
ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม		
ระดับดี	233	57.96
ระดับปานกลาง	141	35.07
ระดับต่ำ	28	6.97
รวม	402	100.00
ความสัมพันธ์ในครอบครัว		
ระดับดี	24	5.97
ระดับปานกลาง	378	94.03
ระดับไม่ดี	0	0.00
รวม	402	100.00
อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน		
ระดับดี	343	85.33
ระดับปานกลาง	54	13.43
ระดับไม่ดี	5	1.24
รวม	402	100.00
การมีเพศสัมพันธ์		
ไม่เคย	322	80.10
เคย	80	19.90
รวม	402	100.00

จากตาราง 3 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ มีข้อมูลตามตัวแปรปัจจัย ดังนี้

ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับสูงร้อยละ 76.10 ระดับปานกลางร้อยละ 22.90 และส่วนน้อยที่มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับต่ำร้อยละ 1.00

การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ระดับดีร้อยละ 74.10 ระดับปานกลางร้อยละ 24.60 และมีส่วนน้อยที่การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ระดับต่ำร้อยละ 1.20

ลักษณะการพักอาศัย นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ร้อยละ 77.90 พักกับญาติร้อยละ 19.20 พักคนเดียวร้อยละ 1.70 มีส่วนน้อยที่พักรวมกับเพื่อนร้อยละ 0.70 และพักรวมกับเพื่อนหญิงร้อยละ 0.50

การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่ไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ ร้อยละ 66.08 มีส่วนน้อยที่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ร้อยละ 33.92

การใช้สิ่งเสพติด นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่ไม่เคยใช้สิ่งเสพติดร้อยละ 61.44 มีส่วนน้อยที่เคยใช้สิ่งเสพติดร้อยละ 38.56

ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามระดับดีร้อยละ 57.96 ระดับปานกลางร้อยละ 35.07 มีส่วนน้อยที่มีทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามระดับต่ำร้อยละ 6.96

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวระดับปานกลางร้อยละ 94.03 ระดับดีร้อยละ 5.97

อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนระดับดีร้อยละ 85.33 ระดับปานกลางร้อยละ 13.43 มีส่วนน้อยที่ความสัมพันธ์กับเพื่อนระดับต่ำร้อยละ 1.24

การมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 80.10 และเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 19.90

จากการศึกษาเกี่ยวกับการเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง โดยศึกษา สถานเริงรมย์ที่นิยมเที่ยว จำนวนครั้งของการเที่ยว สาเหตุของการเที่ยว และ บุคคลที่เป็นเพื่อนเที่ยว ในระยะ 6 เดือนที่ผ่านมา ปรากฏผลตามตาราง 4-6

ตาราง 4 จำนวนครั้งและร้อยละของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง จำแนกตามประเภทของสถานเริงรมย์ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) $n = 136$

ประเภท สถานเริงรมย์	จำนวนครั้งของการเที่ยวสถานเริงรมย์ในระยะเวลา 6 เดือน				รวม จำนวน (ร้อยละ)
	ครั้งเดียว	1-2 ครั้ง/เดือน	1-2 ครั้ง/สัปดาห์	ทุกวัน	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
รถ	36 (48.00)	34 (45.34)	4 (5.33)	1 (1.33)	75 (100.00)
ผับ	36 (48.00)	34 (45.34)	4 (5.33)	1 (1.33)	75 (100.00)
บาร์	11 (52.38)	7 (33.33)	2 (9.52)	1 (4.76)	21 (100.00)
ไนท์คลับ	17 (56.67)	11 (36.67)	1 (3.33)	1 (3.33)	30 (100.00)
คาราโอเกะ	17 (16.66)	64 (62.75)	20 (19.61)	1 (0.98)	102 (100.00)

จากตาราง 4 สถานเริงรมย์ที่นักเรียนหญิงนิยมไปเที่ยวในระยะ 6 เดือนที่ผ่านมา มีดังนี้
คาราโอเกะ โดยส่วนใหญ่ไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อเดือนร้อยละ 62.75 ไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ร้อยละ 19.61 ไปเที่ยวครั้งเดียรร้อยละ 16.66 และมีส่วนน้อยที่ไปเที่ยวทุกวัน ร้อยละ 0.98

รถ โดยส่วนใหญ่นิยมไปเที่ยวครั้งเดียรร้อยละ 48.40 ไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อเดือนร้อยละ 45.34 ไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ร้อยละ 5.33 และมีส่วนน้อยที่ไปเที่ยวทุกวันร้อยละ 1.33

ผับ โดยส่วนใหญ่นิยมไปเที่ยวครั้งเดียรร้อยละ 48.00 ไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อเดือนร้อยละ 45.34 ไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ร้อยละ 5.33 และมีส่วนน้อยที่ไปเที่ยวทุกวันร้อยละ 1.33

บาร์ โดยส่วนใหญ่นิยมไปเที่ยวครั้งเดียรร้อยละ 52.38 ไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อเดือน ร้อยละ 33.33 ไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ร้อยละ 9.52 และมีส่วนน้อยที่ไปเที่ยวทุกวันร้อยละ 4.76

ไนท์คลับ โดยส่วนใหญ่นิยมเที่ยวครั้งเดียรร้อยละ 56.67 ไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อเดือน ร้อยละ 36.67 ไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ และมีส่วนน้อยที่ไปเที่ยวทุกวันร้อยละ 3.33

ตาราง 5 จำนวนครั้งและร้อยละของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง
กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามสาเหตุของการไปเที่ยวสถานเริงรมย์
(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) n = 136

สาเหตุของการไปเที่ยว สถานเริงรมย์	จำนวนครั้งของการเที่ยวสถานเริงรมย์		รวม
	กลุ่มเคยมีเพศสัมพันธ์	กลุ่มไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	
	จำนวนครั้ง (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง (ร้อยละ)	
คูรักชวน	11 (50.00)	11 (50.00)	22 (100.00)
เพื่อนชวน	28 (32.56)	58 (67.44)	86 (100.00)
อยากลอง	20 (47.62)	22 (52.38)	42 (100.00)
อยู่ใกล้เส้นทางสะดวก	8 (28.57)	20 (71.43)	28 (100.00)
ค่าใช้จ่ายไม่แพง	3 (21.43)	11 (78.57)	14 (100.00)
มีข้อเสนอสำหรับสตรี	1 (20.00)	4 (80.00)	5 (100.00)
สังสรรค์ตามเทศกาล	2 (16.67)	10 (83.33)	12 (100.00)
ผู้ปกครองชวนไปเที่ยว	10 (41.67)	14 (58.33)	24 (100.00)
คลายเครียด	2 (20.00)	8 (80.00)	10 (100.00)

จากตาราง 5 การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ มาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

คูรักชวน ในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 50.00 และกลุ่มที่ไม่เคยมีสัมพันธ์พบจำนวนเท่ากัน

เพื่อนชวน ส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 67.44 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 32.56

อยากลอง ส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 52.38 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 47.62

อยู่ใกล้เดินทางสะดวก ส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 71.43
กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 28.57

ค่าใช้จ่ายไม่แพง ส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 78.57 กลุ่มที่
เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 21.43

มีข้อเสนอสำหรับสตรี ส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 80.00
กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 20.00

สังสรรค์ตามเทศกาล ส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 83.33
กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 16.67

ผู้ปกครองชวนไปเที่ยว ส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 58.33
กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 41.67

คลายเครียด ส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 80.00 กลุ่มที่เคยมี
เพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 20.00

ตาราง 6 จำนวนครั้งและร้อยละของการเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์จำแนกตามบุคคลที่เป็นเพื่อนเที่ยวสถานเริงรมย์ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) n = 136

บุคคลที่เป็นเพื่อนเที่ยว สถานเริงรมย์	จำนวนครั้งของการเที่ยวสถานเริงรมย์		รวม
	กลุ่มเคยมีเพศสัมพันธ์	กลุ่มไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	
	จำนวนครั้ง (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง (ร้อยละ)	
คูรัก	13 (52.00)	12 (48.00)	25 (100.00)
เพื่อนชาย	14 (56.00)	11 (44.00)	25 (100.00)
เพื่อนหญิง	25 (29.76)	59 (70.24)	84 (100.00)
ผู้ปกครอง	8 (16.00)	42 (84.00)	50 (100.00)

จากตาราง 6 การเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงตามบุคคลที่เป็นเพื่อนเที่ยว พบว่า การไปเที่ยวสถานเริงรมย์กับคูรัก ส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 52.00 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 48.00 การไปเที่ยวกับเพื่อนชายส่วนใหญ่จะพบในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 56.00 ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 44.00 การไปเที่ยวกับเพื่อนหญิงส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 70.24 ในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 29.76 การไปเที่ยวกับผู้ปกครองส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 84.00 ในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 16.00

จากการศึกษาเกี่ยวกับการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงสังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยศึกษาชนิดของสิ่งเสพติดที่ใช้ จำนวนครั้งของการใช้สิ่งเสพติด และสาเหตุของการใช้สิ่งเสพติดในระยะ 6 เดือนที่ผ่านมา ปรากฏผลตามตาราง 7 – 8

ตาราง 7 จำนวนครั้งและร้อยละของการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง จำแนกตามชนิดของสิ่งเสพติด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) n = 155

ชนิดของสิ่งเสพติด	จำนวนครั้งของการใช้สิ่งเสพติดในระยะเวลา 6 เดือน				รวม จำนวน (ร้อยละ)
	ครั้งเดียว	1-2 ครั้ง/เดือน	1-2 ครั้ง/สัปดาห์	ทุกวัน	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
บุหรี่	28 (50.00)	15 (26.78)	7 (12.50)	6 (10.71)	56 (100.0)
ไวน์	26 (24.76)	68 (64.76)	10 (9.52)	1 (0.96)	105 (100.0)
เบียร์	25 (24.04)	63 (60.57)	15 (14.42)	1 (0.97)	104 (100.00)
สุรา	16 (17.98)	55 (61.79)	17 (19.10)	1 (1.12)	89 (100.00)
กัญชา	5 (100.00)	0	0	0	5 (100.00)
ยาบ้า	7 (70.00)	3 (30.00)	0	0	10 (100.00)

จากตาราง 7 สิ่งเสพติดที่นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงใช้ในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา มีดังนี้
ไวน์ โดยส่วนใหญ่นิยมดื่มไวน์ 1-2 ครั้งต่อเดือนร้อยละ 64.76 ดื่มครั้งเดียวย่อยละ 24.76 และดื่ม 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ร้อยละ 9.52 และดื่มทุกวันมีเพียงร้อยละ 0.96

เบียร์ โดยส่วนใหญ่นิยมดื่มเบียร์ 1-2 ครั้งต่อเดือนร้อยละ 60.57 ดื่มครั้งเดียวย่อยละ 24.04 ดื่ม 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ร้อยละ 14.42 และดื่มทุกวันมีเพียงร้อยละ 0.97

สุรา โดยส่วนใหญ่นิยมดื่มสุรา 1-2 ครั้งต่อเดือนร้อยละ 61.79 ดื่ม 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ร้อยละ 19.10 ดื่มครั้งเดียวย่อยละ 17.98 และดื่มทุกวันมีเพียงร้อยละ 1.12

บุหรี่ โดยส่วนใหญ่มีการสูบบุหรี่ครั้งเดียวย่อยละ 50.00 สูบบุหรี่ 1-2 ครั้งต่อเดือนร้อยละ 26.78 สูบบุหรี่ 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ร้อยละ 12.56 และสูบบุหรี่ทุกวันร้อยละ 10.71

กัญชา โดยส่วนใหญ่มีการเสพกัญชาครั้งเดียวย่อยละมากถึงร้อยละ 100

ยาบ้า โดยส่วนใหญ่มีการเสพยาบ้าครั้งเดียวย่อยละมากถึงร้อยละ 70 และมีการเสพยาบ้า 1-2 ครั้งต่อเดือนร้อยละ 30.00

ตาราง 8 จำนวนครั้งและร้อยละของการใช้สิ่งเสพติดนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มที่เคยมี
 เพศสัมพันธ์ และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์จำแนกตามสาเหตุของการใช้สิ่งเสพติด
 (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) n = 155

สาเหตุของการใช้สิ่งเสพติด	จำนวนครั้งของการใช้สิ่งเสพติด		รวม
	กลุ่มเคยมีเพศสัมพันธ์	กลุ่มไม่เคยมีเพศสัมพันธ์	
	จำนวนครั้ง (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง (ร้อยละ)	
ระบายความเครียด กลัดกลุ้มใจ	16 (34.78)	30 (65.22)	46 (100.00)
อยากลอง	23 (26.75)	63 (73.25)	86 (100.00)
คูรักชวน	4 (57.15)	3 (42.85)	7 (100.00)
เพื่อนชวน	13 (26.53)	36 (73.47)	49 (100.00)
ถูกมอมเมา	1 (50.00)	1 (50.00)	2 (100.00)
ถูกบังคับ	1 (33.33)	2 (66.67)	3 (100.00)
เลี้ยงสังสรรค์	10 (27.02)	27 (72.98)	37 (100.00)

จากตาราง 8 การใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ตามสาเหตุต่างๆ มีดังนี้

ระบายความเครียด กลัดกลุ้มใจ ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 65.22 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 34.78

อยากลอง ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 73.25 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 26.75

คูรักชวน ส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 57.15 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 42.85

เพื่อนชวน ส่วนใหญ่พบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 73.47 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์พบเพียงร้อยละ 26.53

ถูกมอมเมา กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์พบร้อยละ 50.00 และกลุ่มที่ไม่มีเพศสัมพันธ์พบเท่ากัน

ถูกบังคับ กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์พบร้อยละ 66.67 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์พบเพียงร้อยละ 33.33

เลี้ยงสังสรรค์ กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์พบร้อยละ 72.98 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์พบเพียงร้อยละ 27.02

จากการศึกษาการวางแผนป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การป้องกัน การตั้งครรภ์ ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ตามสาเหตุ และวิธีการป้องกัน ปรากฏผลตามตาราง 9

ตาราง 9 จำนวนและร้อยละของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่มีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามการวางแผน การตั้งครรภ์ สาเหตุการไม่ป้องกัน และวิธีที่ใช้ในการป้องกัน (n = 80)

การมีเพศสัมพันธ์	จำนวน	ร้อยละ
การวางแผนป้องกัน		
ไม่มี	14	17.50
มี	66	82.50
รวม	80	100.00
สาเหตุของการไม่มีการวางแผนป้องกัน		
(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) n = 14		
ไว้ใจคู่เพศสัมพันธ์	5	35.72
ไม่จำเป็น	1	7.14
ไม่ทราบวิธี	1	7.14
ไม่รู้สีกตัวเลยไม่ได้ป้องกัน	2	14.29
อยากมีบุตร	1	7.14
ไม่ระบุเหตุผล	4	28.57
รวม	14	100.00
วิธีการป้องกัน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) n = 66		
ถุงยางอนามัย	48	48.00
ยาเม็ดคุมกำเนิด	22	22.00
ยาฉีดคุมกำเนิด	1	1.00
ยาคุมฉุกเฉิน	9	9.00
การหลั่งภายนอก	16	16.00
การนับวันปลอดภัย	4	4.00
รวม	100	100.00

จากตาราง 9 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงกลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่มีการวางแผนป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และป้องกันการตั้งครรภ์ ร้อยละ 82.50 โดยส่วนใหญ่ใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 48.00 กินยาเม็ดคุมกำเนิดร้อยละ 22.00 การหลั่งภายนอกร้อยละ 16.00 กินยาคุมกำเนิดฉุกเฉินร้อยละ 9.00 การนับวันปลอดภัยร้อยละ 4.00 และส่วนน้อยที่ใช้ยาฉีดคุมกำเนิดมีเพียงร้อยละ 1.00 ส่วนนักเรียนหญิงที่มีเพศสัมพันธ์แต่ไม่ได้มีการวางแผนป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ และป้องกันการตั้งครรภ์มีร้อยละ 17.50 โดยสาเหตุที่ไม่ได้ป้องกันเนื่องจากไว้ใจคู่เพศสัมพันธ์ มีมากถึงร้อยละ 35.72 ไม่รู้สีกตัวเลยไม่ได้ป้องกันร้อยละ 14.29 ไม่ทราบวิธี คิดว่าไม่จำเป็น และต้องการบุตร พบเท่าๆ กัน คือ ร้อยละ 7.14

ตอนที่ 3 ทดสอบสมมติฐาน โดยการไ้การทดสอบไค-สแควร์ (Chi-square) ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1-8 นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียงปรากฏผลตามตาราง 10-17

ตาราง 10 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์	การมีเพศสัมพันธ์		รวม
	เคยมี	ไม่เคยมี	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
ระดับสูง	47 (58.75)	259 (80.43)	306 (76.11)
ระดับต่ำ – ปานกลาง	33 (41.25)	63 (19.57)	96 (23.89)
รวม	80 (100.00)	322 (100.00)	402 (100.00)
$\chi^2 = 16.576^*$ df = 1 p = .00005			

จากตาราง 10 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับสูง เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับสูงร้อยละ 80.43 ส่วนกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับสูงเช่นกัน แต่มีเพียงร้อยละ 58.75 ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับต่ำ-ปานกลาง ในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีมากถึงร้อยละ 41.25 ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 19.57 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 11 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์	การมีเพศสัมพันธ์		รวม
	เคยมี	ไม่เคยมี	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
ระดับดี	59 (73.75)	239 (74.22)	298 (74.13)
ระดับต่ำ – ปานกลาง	21 (26.25)	83 (25.78)	104 (25.87)
รวม	80 (100.00)	322 (100.00)	402 (100.00)
$\chi^2 = 0.0075^*$ df = 1 p = .9310			

จากตาราง 11 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับดี เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับดีเช่นกัน กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 73.75 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 74.22 การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ในระดับต่ำ-ปานกลาง ทั้งสองกลุ่มมีระดับใกล้เคียงกัน คือ กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 26.25 ส่วนในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 25.78 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์

ตาราง 12 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการพักอาศัยกับการมีเพศสัมพันธ์
ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

ลักษณะการพักอาศัย	การมีเพศสัมพันธ์		รวม
	เคยมี	ไม่เคยมี	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
บิดามารดา	54 (67.50)	259 (80.43)	313 (77.86)
ญาติ	21 (26.25)	56 (17.40)	77 (19.15)
อื่น ๆ	5 (6.25)	7 (2.17)	12 (2.99)
รวม	80 (100.00)	322 (100.00)	402 (100.00)
$\chi^2 = 7.5689^*$ df = 2 p = .0227			

จากตาราง 12 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา เมื่อแยกกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์พักอาศัยกับบิดามารดาร้อยละ 80.43 และกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์พักอาศัยกับบิดามารดามีเพียงร้อยละ 67.50 การพักอาศัยกับญาติในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีมากถึงร้อยละ 26.25 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 17.40 การพักอาศัยอื่นๆ เช่น พักรวมกับเพื่อนหญิง พักรวมกับเพื่อนชาย พักคนเดียว กลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 6.25 กลุ่มที่ไม่มีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 2.17 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการพักอาศัยกับการมีเพศสัมพันธ์พบว่า ลักษณะการพักอาศัยมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 13 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์กับการมีเพศสัมพันธ์
ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์	การมีเพศสัมพันธ์		รวม
	เคยมี	ไม่เคยมี	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
ไม่เคยเที่ยว	41 (51.20)	224 (69.80)	265 (66.10)
เคยเที่ยว	39 (48.80)	97 (30.20)	136 (33.90)
รวม	80 (100.00)	321 (100.00)	401 (100.00)
$\chi^2 = 9.8128^*$ $df = 1$ $p = .0017$			

จากตาราง 13 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่ไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์เช่นกัน กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์มีร้อยละ 69.80 แต่กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ มีร้อยละ 51.20 การเที่ยวสถานเริงรมย์พบในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ โดยในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีการเที่ยวสถานเริงรมย์มากถึงร้อยละ 48.80 แต่ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีการเที่ยวสถานเริงรมย์เพียงร้อยละ 30.20 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์กับการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้สิ่งเสพติดกับการมีเพศสัมพันธ์
ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

การใช้สิ่งเสพติด	การมีเพศสัมพันธ์		รวม
	เคยมี	ไม่เคยมี	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
ไม่เคยใช้	37 (46.25)	210 (65.22)	247 (61.44)
เคยใช้	43 (53.75)	112 (34.78)	155 (38.56)
รวม	80 (100.00)	322 (100.00)	402 (100.00)
$\chi^2 = 9.731^*$			
df = 1			
p = .0018			

จากตาราง 14 นักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยใช้สิ่งเสพติด เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยใช้สิ่งเสพติดมีมากถึงร้อยละ 65.22 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยใช้สิ่งเสพติดมีร้อยละ 46.25 การใช้สิ่งเสพติดส่วนใหญ่พบในนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์โดยพบถึงร้อยละ 53.75 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 34.78 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการใช้สิ่งเสพติดกับการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า การใช้สิ่งเสพติดมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 15 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามกับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม	การมีเพศสัมพันธ์		รวม
	เคยมี	ไม่เคยมี	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
ระดับดี	14 (17.50)	219 (68.01)	233 (57.96)
ระดับปานกลาง	55 (68.75)	86 (26.71)	141 (35.07)
ระดับต่ำ	11 (13.75)	17 (5.28)	28 (6.97)
รวม	80 (100.00)	322 (100.00)	402 (100.00)
$\chi^2 = 67.1016^*$ df = 2 p = .0000			

จากตาราง 15 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามอยู่ในระดับดี เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามระดับดี ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีมากถึงร้อยละ 68.01 ส่วนกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 17.50 ระดับปานกลาง ส่วนใหญ่จะพบในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีมากถึงร้อยละ 68.75 ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 26.71 ระดับต่ำพบเป็นส่วนน้อย ในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 13.75 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 5.28 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามกับการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 16 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	การมีเพศสัมพันธ์		รวม
	เคยมี	ไม่เคยมี	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
ระดับดี	10 (12.50)	14 (4.35)	24 (5.97)
ระดับปานกลาง	70 (87.50)	308 (95.65)	378 (94.03)
รวม	80 (100.00)	322 (100.00)	402 (100.00)
$\chi^2 = 7.586^*$			
df = 1			
p = .0058			

จากตาราง 16 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์พบว่า ทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวระดับปานกลาง กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีมากถึงร้อยละ 95.65 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 87.50 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวระดับดีพบเป็นส่วนน้อย ในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 12.50 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 4.35 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 17 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนกับการมีเพศสัมพันธ์
ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน	การมีเพศสัมพันธ์		รวม
	เคยมี	ไม่เคยมี	
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	
ระดับดี	56 (70.00)	287 (89.13)	343 (85.32)
ระดับต่ำ-ปานกลาง	24 (30.00)	35 (10.87)	59 (14.68)
รวม	80 (100.00)	322 (100.00)	402 (100.00)
$\chi^2 = 18.7273^*$ df = 1 p = .0000			

จากตาราง 17 นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับดี เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่ากลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับเพื่อนระดับดีร้อยละ 89.13 กลุ่มเคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 70.00 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับเพื่อนระดับต่ำ-ปานกลางร้อยละ 30.00 แต่กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 10.87 เมื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนกับการมีเพศสัมพันธ์พบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) โดยศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545

สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
2. การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
3. ลักษณะการพักอาศัย มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
4. การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
5. การใช้สิ่งเสพติด มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
6. ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
7. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
8. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 13,679 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร มีจำนวนทั้งสิ้น 402 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling) และการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสูตรยามานะ (สุวิมล ติรภานันท์. 2543 : 154 ; อ้างอิงจาก Yamane. 1967. *Statistic : An introductory analysis*. p.886)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งเป็น 10 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง ประกอบด้วย ข้อมูลเกี่ยวกับ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ แหล่งที่มาของค่าใช้จ่าย ความเพียงพอของค่าใช้จ่าย สถานภาพสมรสของบิดา มารดา การมีคู่รัก โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้อคำถามมีทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้อคำถามมีทั้งทางบวก และทางลบ จำนวน 12 ข้อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะการพักอาศัย ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับการพักอาศัยของนักเรียนในขณะที่เรียนอยู่ โดยแบ่งออกเป็น พักอยู่กับบิดา-มารดา อยู่กับญาติ (ระบุมหาวิทยาลัย) อยู่ร่วมกับเพื่อนหญิง อยู่ร่วมกับเพื่อนชาย และพักอยู่คนเดียว โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ จำนวน 1 ข้อ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์การเที่ยวสถานเริงรมย์ สถานที่ที่นิยมเที่ยว สาเหตุของการเที่ยว บุคคลที่เป็นเพื่อนเที่ยว โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการใช้สิ่งเสพติด ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์การใช้สิ่งเสพติด ประเภทของสิ่งเสพติดที่ใช้ สาเหตุของการใช้สิ่งเสพติด โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 7 แบบสอบถามทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ ปฏิบัติเป็นประจำ ปฏิบัติเป็นส่วนมาก ปฏิบัติเป็นบางครั้ง ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย และไม่เคยปฏิบัติ ข้อคำถามมีทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 8 แบบสอบถามความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 3 ระดับ คือ ใช่ ไม่แน่ใจ ไม่ใช่ ข้อคำถามมีทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 14 ข้อ

ตอนที่ 9 แบบสอบถามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ คือ ปฏิบัติเป็นประจำ ปฏิบัติเป็นส่วนมาก ปฏิบัติบางครั้ง ปฏิบัติเป็นส่วนน้อย และไม่เคยปฏิบัติ ข้อคำถามมีทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 8 ข้อ

ตอนที่ 10 แบบสอบถามพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ การวางแผนเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ จำนวน 2 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ข้อมูลประมวลผลสำเร็จรูป ในการทดสอบสมมติฐานครั้งนี้ยอมรับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุ ชั้นปีที่ศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ แหล่งที่มาของค่าใช้จ่าย ความเพียงพอของค่าใช้จ่าย สถานภาพสมรสของบิดา-มารดา การมีคู่อุปการ โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. วิเคราะห์ระดับคะแนนตามตัวแปร ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และการมีเพศสัมพันธ์ โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. ทดสอบสมมติฐาน โดยการใช้การทดสอบไค-สแควร์ (Chi-square) ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะการพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1-8 นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ปรากฏผล ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1-3 อายุอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนกลาง คือ 16-18 ปี ส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่าย 1,501-2,500 บาทต่อเดือน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับมาจากบิดามารดา และค่าใช้จ่ายที่ได้รับเพียงพอกับรายจ่ายในแต่ละเดือน สถานภาพสมรสของบิดามารดา ส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน การมีคู่อรัก ส่วนใหญ่กำลังมีคู่อรักคิดเป็นร้อยละ 50.00 ไม่เคยมีคู่อรักร้อยละ 30.10 และเคยมีคู่อรักแต่เลิกกันแล้ว ร้อยละ 19.90

2. ข้อมูลตามตัวแปรปัจจัย

2.1 การมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 80.10 ส่วนน้อยที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 19.90 นักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีการวางแผนป้องกันการตั้งครรภ์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ร้อยละ 82.5 โดยวิธีใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 48.00 การรับประทานยาเม็ดคุมกำเนิดร้อยละ 22.00 การหลั่งภายนอกร้อยละ 16.00 การรับประทานยาคุมฉุกเฉินร้อยละ 9.00 การนับวันปลอดภัยร้อยละ 4.00 และการฉีดยาคุมกำเนิดร้อยละ 1.00 สำหรับนักเรียนหญิงที่มีเพศสัมพันธ์แต่ไม่ได้วางแผนป้องกันการตั้งครรภ์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์มีร้อยละ 17.5 สาเหตุของการไม่ได้ป้องกันเนื่องจากไวใจคู่เพศสัมพันธ์มีร้อยละ 35.72 ไม่ได้ป้องกันเนื่องจากไม่รู้สีกตัวมีร้อยละ 14.29 ไม่ได้ป้องกันเนื่องจากคิดว่าไม่จำเป็นมีร้อยละ 7.14 ไม่ทราบวิธีป้องกันมีร้อยละ 7.14 และต้องการมีบุตรจึงไม่ได้ป้องกันมีร้อยละ 7.14

2.2 ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับสูง เมื่อพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างตามการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มนักเรียนหญิงที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับสูงถึงร้อยละ 80.43 ในกลุ่มนักเรียนหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีค่านิยมระดับสูงเช่นกันแต่มีเพียงร้อยละ 58.75 ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ระดับต่ำ-ปานกลาง กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 41.25 ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 19.67

2.3 การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับดี เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มีการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับดีเช่นกัน และพบในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 73.75 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 74.22 การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ระดับต่ำ-ปานกลาง ทั้งสองกลุ่มก็พบใกล้เคียงกัน คือ กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 26.25 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 25.78

2.4 ลักษณะการพักอาศัย นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์และไม่มีเพศสัมพันธ์ พบว่า ทั้งสองกลุ่มอาศัยอยู่กับบิดามารดาเป็นส่วนใหญ่ โดยกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์พักอาศัยกับบิดามารดามากถึงร้อยละ 80.43 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 67.50 การพักอาศัยกับญาติในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 26.25 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 17.40 การพักอาศัยอื่นๆ เช่น พักกับเพื่อนหญิง พักกับเพื่อนชาย พักตามลำพัง ในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 6.25 ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 2.17

2.5 การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่ไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่ไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์เช่นกัน การไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์ของกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 69.80 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 51.20 การเคยเที่ยวสถานเริงรมย์ของกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีมากถึงร้อยละ 48.80 ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 30.20 สถานเริงรมย์ที่นิยมไปเที่ยวเรียงตามลำดับ คือ คาราโอเกะ เชน ผับ บาร์ ไนต์คลับ โดยคาราโอเกะนิยมไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อเดือน เชน ผับ บาร์ ไนต์คลับไปเที่ยวครั้งเดียว สาเหตุของการไปเที่ยวจะแตกต่างกัน คือ กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์จะมาจากคูรักชวน อยากลอง ผู้ปกครองชวน เพื่อนชวน และอยู่ใกล้เดินทางสะดวก ตามลำดับ แต่ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์การไปเที่ยวจะมาจากสังสรรค์ตามเทศกาล คลายเครียด มีข้อเสนอสำหรับสตรี ค่าใช้จ่ายไม่แพง และอยู่ใกล้เดินทางสะดวก

2.6 การใช้สิ่งเสพติด นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่ไม่เคยใช้สิ่งเสพติด เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า การที่ไม่เคยใช้สิ่งเสพติดส่วนใหญ่จะพบในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 65.22 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 46.25 นักเรียนหญิงที่เคยใช้สิ่งเสพติดส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 53.75 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ใช้สิ่งเสพติดร้อยละ 34.78 ชนิดของสิ่งเสพติดที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เช่น ไวน์ เบียร์ สุรา โดยจำนวนครั้งของการใช้คือ 1-2 ครั้งต่อเดือน สาเหตุของการใช้จะแตกต่างกัน ในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์สาเหตุการใช้สิ่งเสพติดจะมาจากคูรักชวน ถูกมอมเมา ระบายความเครียด ส่วนในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์สาเหตุของการใช้สิ่งเสพติดจะมาจากเพื่อนชวน อยากลอง และเลี้ยงสังสรรค์

2.7 ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามอยู่ในระดับดี เมื่อแยกเป็นกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่มีทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามระดับดีร้อยละ 68.01 กลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 17.50 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่มีทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามระดับปานกลางร้อยละ 68.75 กลุ่มที่

ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 26.71 ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามระดับต่ำในกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์มีมากถึงร้อยละ 13.75 ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 5.28

2.8 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว นักเรียนอาชีวศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามการมีเพศสัมพันธ์ พบว่าทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ภายในครอบครัวระดับปานกลาง กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์พบมีร้อยละ 95.65 ส่วนกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 87.50 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวระดับดีมีน้อย กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 12.50 กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 4.35

2.9 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับดี เมื่อจำแนกตามการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ทั้งสองกลุ่มต่างก็มีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับดี กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีร้อยละ 89.13 ส่วนกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 70.00 ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนในระดับต่ำปานกลางพบในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 30.00 แต่ในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มีเพียงร้อยละ 10.87

3. การทดสอบสมมติฐาน จากผลการศึกษาค้นคว้า สรุปผลตามสมมติฐาน ได้ดังนี้

3.1 ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

3.3 ลักษณะการพักอาศัย มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 การใช้สิ่งเสพติด มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.6 ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.7 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.8 อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อภิปรายผลตามตัวแปรที่ศึกษาได้ ดังนี้

1. การมีเพศสัมพันธ์

นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ มีเพียงส่วนน้อยที่เคยมีเพศสัมพันธ์โดยพร้อยละ 19.90 ซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงนี้มีสาเหตุจากหลายปัจจัย ทั้งทางด้านปัจจัยภายในตัวบุคคล และปัจจัยภายนอกปัจจัยภายในตัวบุคคลของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง อาจมีสาเหตุเนื่องจากนักเรียนยังอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนกลาง มีอายุ 16-18 ปี ซึ่งเป็นวัยที่ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ที่แตกต่างจากวัยเด็กอย่างมากมาย โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางเพศ ร่างกายมีวุฒิภาวะพร้อมที่จะสืบพันธุ์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ วิทยา นาควัชระ (2544 : 196) ที่กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และทางเพศ วัยรุ่นตอนกลางเป็นวัยที่กำลังก้าวอย่างเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลายและเตรียมพร้อมที่จะเป็นผู้ใหญ่ พัฒนาการทางด้านร่างกายเติบโตเต็มที่พร้อมที่จะสืบพันธุ์ได้ พัฒนาการด้านสังคมเริ่มมีมากขึ้น วัยรุ่นหญิงจะเริ่มมีความสนใจเพศตรงข้าม เริ่มมีการคบหาเพื่อนต่างเพศ พยายามทำตัวให้ดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม หรือเริ่มมีการคบกับเพื่อนต่างเพศแบบคู่รัก เพื่อศึกษานิสัยใจคอซึ่งกันและกัน โดยจะเห็นว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ นั้น ส่วนใหญ่กำลังมีคู่รักร้อยละ 50.00 เคยมีคู่รักแต่เลิกกันแล้วร้อยละ 19.90 และไม่เคยมีคู่รักร้อยละ 30.10 จากพัฒนาการดังกล่าวจะเห็นได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางเพศ การมีความรักและความต้องการทางเพศอันเป็นแรงผลักดันตามธรรมชาติที่อาจจะนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรด้วยความอยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาอย่างมากมายในปัจจุบัน ซึ่งนอกจากปัจจัยภายในตัวบุคคลที่แตกต่างกันทั้งในด้านความเชื่อ ค่านิยม การรับรู้ แล้วกลุ่มปัจจัยภายนอก เช่น ปัจจัยทางด้านครอบครัว กลุ่มเพื่อน และสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปกับผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นเช่นกัน

2. ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์

ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน อาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 โดยพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง และเมื่อแยกเป็นกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์และไม่มีเพศสัมพันธ์ ต่างก็มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับสูงเช่นกัน แต่ในกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์นั้นจะมีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ในสัดส่วนที่ต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่มีเพศสัมพันธ์ ผลของการวิจัยนี้ นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่ยังมีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศในทางที่ถูกต้องดีงาม ได้แก่ ค่านิยมการรักษาพรหมจรรย์ การรักษานวลสงวนตัวและการไม่สำส่อนทางเพศ ทั้งนี้อาจจะ เป็นผลสืบเนื่องมาจากการได้รับการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดา หรือครูอาจารย์ และรวมไปถึง วัฒนธรรมของสังคมไทยซึ่งยังมีอิทธิพล และเป็นบรรทัดฐานของสังคมไทยทั่วไปรวมถึงสังคมของ วัยรุ่นด้วย สอดคล้องกับ ก่อ สวัสดิพาณิชย์ (2519 : 95-98) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้เกี่ยวกับค่านิยม เป็นการเรียนรู้ทางสังคมซึ่งเริ่มจากสถาบันครอบครัวเป็นอันดับแรกและสำคัญที่สุด และมีอิทธิพล ที่สุดต่อการสร้างค่านิยม โรงเรียนเป็นสถาบันที่ทำหน้าที่ปลูกฝังค่านิยมที่พึงปรารถนาให้แก่ นักเรียน สถาบันต่างๆก็ มีส่วนช่วยในการปลูกฝังค่านิยมอันดีและถูกต้องตามหลักศีลธรรม ให้แก่เด็ก สื่อมวลชนเป็นตัวกลางสำคัญในการเผยแพร่ความคิดหลายๆ อย่าง และวัฒนธรรม ของตะวันตก ถ้าความคิดที่สื่อมวลชนเผยแพร่นี้สอดคล้องกับความต้องการของเด็กก็จะทำให้เกิด ค่านิยมใหม่ๆขึ้น องค์กรของรัฐก็จะมีหน้าที่ในการปลูกฝังค่านิยมแก่คนในสังคมไม่ว่าทางตรงก็ทางอ้อม นอกจากปัจจัยหลายๆ ด้านที่กล่าวมา ปัจจัยทางวัฒนธรรมก็มีผลในการกำหนดค่านิยมทางเพศ ของหญิงไทย ดังที่ วันทนีย์ วาสิกะสิน (2526 : 50-79) กล่าวว่า สังคมไทยมีลักษณะหรือ เอกลักษณะประจำชาติในเรื่องเพศ โดยหญิงไทยมักจะรักษานวลสงวนตัว ไม่ชิงสุกก่อนห่าม สังคม ไม่อนุญาตให้ผู้หญิงพูดคุยเรื่องเพศและแสดงความต้องการทางเพศอย่างเปิดเผย การคบหากับ ผู้ชายต้องอยู่ภายใต้ความดูแลของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง และนอกจากนั้นสังคมไทยยังมีค่านิยม เป็นมาตรฐานสองชั้น (Double standard) ที่ได้แก่ ค่านิยมที่ยกย่องให้เพศชายเป็นใหญ่กว่า เพศหญิง เพศชายสามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรสหรือความสัมพันธ์ทางเพศนอก เหนือการสมรสได้ ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องมีความสุขทางเพศและไม่ควรแสวงหาความต้องการ ในทางเพศ แม้แต่ในชีวิตสมรสเพศหญิงเป็นเพียงฝ่ายตอบสนองความต้องการทางเพศของชาย เท่านั้น ความบริสุทธิ์ของเพศหญิงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าหากเพศหญิงเสียความบริสุทธิ์ ไปแล้วชีวิตเท่ากับไม่มีความหมาย ซึ่งปัจจัยดังกล่าวล้วนส่งผลให้นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่ เป็นกลุ่มตัวอย่างมีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับการศึกษาของฐลัพร อินทรไพบูลย์ (2536 : ก-ข) ที่ศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า ค่านิยมในเรื่องเพศของนักเรียนส่วนใหญ่เป็นเชิงบวก และ

นักเรียนหญิงมีค่านิยมทางเพศในเชิงบวกมากกว่านักเรียนชาย สอดคล้องกับการศึกษาของ สร้อยวัลย์ สุขตา (2543 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐที่พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีค่านิยมทางเพศในเชิงบวก และนักศึกษาหญิงมีค่านิยมทางเพศดีกว่านักศึกษาชาย สอดคล้องกับการศึกษาของ ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2540 : 125) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร ที่พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสที่ไม่ถูกต้อง มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสเพิ่มมากขึ้น ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ประพิมพร อันพาพรหม (2543 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการในเขตกรุงเทพมหานคร ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่มีค่านิยมทางเพศเชิงลบ และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ รัตนา พุ่มสวรรค์ (2544 : 76-77) ที่ศึกษาค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง

3. การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 โดยพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่มีการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับดี และเมื่อแยกออกเป็นกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์และกลุ่มที่ไม่มีเพศสัมพันธ์แล้ว พบว่าส่วนใหญ่ระดับการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับดีเช่นกัน ซึ่งผลของการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีการรับรู้ผลของการมีเพศสัมพันธ์ทางด้านร่างกาย เช่น การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนอาจทำให้เกิดการตั้งครรภ์ก่อนการสมรส เสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ เสี่ยงต่ออันตรายจากการตั้งครรภ์โดยการทำแท้ง ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีการรับรู้ที่สูงเนื่องจากข่าวสาร การประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับผลของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนในเรื่องนี้มีมาก ส่วนการมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อยๆ และการมีเพศสัมพันธ์กับชายหลายคนจะทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเป็นมะเร็งปากมดลูกนั้น นักเรียนหญิงมีการรับรู้ต่ำ อาจเนื่องมาจากการไม่ได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ หรือการรณรงค์เรื่องมะเร็งปากมดลูกในเด็กวัยรุ่นยังไม่มากพอ และการเป็นมะเร็งเป็นเรื่องที่ไกลตัวของนักเรียนหญิง ส่วนเรื่องการรับรู้เกี่ยวกับการวางแผนป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์ พบว่า นักเรียนหญิงที่มีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่มีการป้องกันที่จะเน้นหนักด้านการป้องกันการตั้งครรภ์มากกว่า โดยนิยมป้องกันการตั้งครรภ์โดยการใช้อย่างอนามัยร้อยละ 48.00 การรับประทานยาเม็ดคุมกำเนิดร้อยละ 22.00 การใช้วิธีการให้เพศชายหลั่งภายนอกร้อยละ 16.00 การกินยาคุมกำเนิดฉุกเฉินร้อยละ 9.00 และการนับวันปลอดภัยร้อยละ 4.00 และเมื่อสอบถามถึงสาเหตุของการไม่วางแผนป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์พบว่า มีสาเหตุมาจากการเข้าใจคู่เพศสัมพันธ์ร้อยละ 35.72 ไม่รู้สึกตัวเลยไม่ได้ป้องกัน

กันร้อยละ 14.29 และคิดว่าไม่จำเป็น ไม่ทราบวิธี และต้องการมีบุตรร้อยละ 7.14 ซึ่งการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ดังที่กล่าวมานี้ส่วนใหญ่จะรับรู้ผลทางด้านร่างกายเพียงด้านเดียว คือ เรื่องการป้องกันการตั้งครรภ์ การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และอันตรายจากการตั้งครรภ์ โดยการทำแท้ง ซึ่งแม้ว่าจะมีวิธีวางแผนการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย โดยการใช้ถุงยางอนามัย ทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์แต่ก็มีในสัดส่วนที่น้อยอยู่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ จารุรัตน์ เจริญประชานรากร (2537 : 135-140) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการป้องกันโรคเอดส์ ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย ที่พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับความรุนแรงของโรคเอดส์มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์ โดยนักเรียนอาชีวศึกษาชายที่มีการรับรู้เกี่ยวกับความรุนแรงของโรคเอดส์ในระดับสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลง และสอดคล้องกับการศึกษาของ กุลยา สุหรัยพรหม (2538 : 104-106) ที่พบว่า การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์และการรับรู้ความรุนแรงของการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมป้องกันการโรคเอดส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ลักษณะการพักอาศัย

ลักษณะการพักอาศัยมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 โดยพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา และเมื่อแยกเป็นกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์และไม่มีเพศสัมพันธ์ พบว่า ต่างก็พบว่าทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่พักอาศัยกับบิดามารดา รองลงมาคือพักกับญาติ และพักหอพักกับเพื่อนหญิง กับเพื่อนชาย และพักคนเดียวตามลำดับ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าในผู้ที่มีเพศสัมพันธ์นั้นจะมีสัดส่วนของการพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาน้อยกว่ากลุ่มที่ไม่มีเพศสัมพันธ์ การพักอาศัยกับบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง อาจเนื่องมาจากสภาพสังคมของกรุงเทพมหานครในปัจจุบันที่มีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยว และบิดามารดาต้องไปประกอบอาชีพนอกบ้าน กลับบ้านค่ำมืดดึกดื่นทำให้ไม่มีเวลาที่จะดูแลลูกใกล้ชิดมากนัก ประกอบกับการเรียนการสอนของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีเวลาในการเรียนที่แตกต่างจากนักเรียนสายสามัญ ซึ่งมีทั้งรอบเช้า รอบบ่าย และรอบค่ำ ทำให้เวลาว่างไม่ตรงกันซึ่งอาจจะทำให้ไม่มีเวลาดูแลบุตรอย่างใกล้ชิด และจากการพักอาศัยอยู่กับญาติและจากการพักอาศัยตามลำพัง ก็ส่งผลให้มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน เนื่องจากมีความอิสระและอยู่ห่างจากการควบคุมดูแลด้วยกฎเกณฑ์ของครอบครัว ทำให้ได้รับการชักจูงจากเพื่อนหรือสิ่งแวดล้อมให้มีพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนได้ง่ายขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2528 : 58) ที่ศึกษาการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาที่พักอยู่หอพัก แฟลต และบ้านเช่า ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสสูงถึงร้อยละ 37 ในขณะที่นักศึกษาที่พักอยู่กับบิดามารดายินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสสูงถึง ร้อยละ 32.6 สอดคล้อง

กับการศึกษาของ ศุภจรี วชิวิวัฒน์ (2539 : 59) ที่ศึกษา ความรู้ ทักษะ ทักษะ ประสิทธิภาพเกี่ยวกับการมีเรื่องเพศและโรคเอดส์ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนชายที่พักอยู่หอพัก หรือพักอยู่กับเพื่อนนั้นมีประสบการณ์ทางเพศสูงสุด ส่วนนักเรียนที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดานั้นมีประสบการณ์ทางเพศต่ำสุด สอดคล้องกับการศึกษาของ อัญชลี คติอนุรักษ์ (2535 : 68) ที่ศึกษาพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักศึกษาชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า นักศึกษาที่พักอยู่กับเพื่อน บ้านเช่า หรือหอพักมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักศึกษาชายที่พักอยู่กับบิดามารดาและญาติพี่น้อง ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ จุฑามาศ นุชนารถ (2531 : 76-31) ที่ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า ลักษณะของที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดสุพรรณบุรี ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ชลธิพร อินทรไพบูลย์ (2536 : 268) ที่ได้ศึกษาค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ที่พักอาศัยขณะเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน มีค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมเรื่องเพศไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ รัตนา พุ่มสวรรค์ (2544 : 79-80) ที่ศึกษาค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง พบว่า นักศึกษาที่มีที่พักอาศัยต่างกัน มีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน

5. การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์

การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 โดยพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยเที่ยวสถานเริงรมย์หรือสถานบริการทั้งหลาย เช่น บาร์ ไนต์คลับ คาราโอเกะ คอฟฟี่ช็อป ดิสโก้เธค ผับทั้งหลาย ที่นอกจากจะเป็นแหล่งปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศแล้ว ยังเป็นแหล่งที่อาจซ่อนเร้นหรือแอบแฝงบริการทางเพศอยู่ด้วย อันจะส่งเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันสมควรได้มากขึ้น โดยจากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงที่มีเพศสัมพันธ์นั้นเคยเที่ยวสถานเริงรมย์ ร้อยละ 48.80 ในขณะที่นักเรียนหญิงที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์เคยเที่ยวสถานเริงรมย์เพียง ร้อยละ 30.20 โดยสถานเริงรมย์ที่นักเรียนหญิงนิยมไปเที่ยวมากที่สุดคือ คาราโอเกะ โดยไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อเดือน และรองลงมาคือ เชนไปเที่ยวครั้งเดียว และผับไปเที่ยว 1-2 ครั้งต่อเดือน ส่วนสาเหตุของการไปเที่ยวสถานเริงรมย์นั้นจะมีเหตุผลแตกต่างกัน ในนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ สาเหตุของการเที่ยวจะเนื่องมาจากคู่รักชวน ไปกับผู้ชายคนไหน อยากลอง เพื่อนชวน และอยู่ใกล้เดินทางสะดวก ตามลำดับ ส่วนในกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์พบว่า สาเหตุของการเที่ยวสถานเริงรมย์มาจาก ญาติทำงานในนั้น คลายเครียด มีข้อเสนอสำหรับสตรี สังสรรค์ตามเทศกาล ค่าใช้จ่าย ไม่แพง อยู่ใกล้เดินทางสะดวก ตามลำดับ ส่วนสาเหตุจากคู่รักชวนพบ

ได้น้อย และเมื่อพิจารณาตามบุคคลที่เป็นเพื่อนที่พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์นิยมไปเที่ยวสถานเริงรมย์กับเพื่อนชาย คู่รัก และไปเที่ยวคนเดียว ตามลำดับ นักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่นิยมเที่ยวกับผู้ปกครอง เพื่อนหญิง และคู่รัก ตามลำดับ นอกจากนี้เหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นในปัจจุบันการมีสถานเริงรมย์มากขึ้น มีการโฆษณาผ่านสื่อต่างๆ อย่างเปิดเผย และการเพิ่มเวลาในการเปิดให้บริการในวันหยุดตามเทศกาลต่างๆ จะเป็นสิ่งที่จะส่งเสริมให้วัยรุ่นมีโอกาสเที่ยวตามสถานเริงรมย์มากขึ้น และการไปเที่ยวสถานเริงรมย์นั้นเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้มากเนื่องจากสถานเริงรมย์ส่วนใหญ่มักจะมีบริการเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ซึ่งเมื่อนักเรียนหญิงดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์แล้วอาจจะส่งผลให้ขาดการควบคุมตนเอง หรือเกิดความคิดคะนอง นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกันได้ นอกจากนี้สถานเริงรมย์ยังเป็นแหล่งที่ปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศได้ โดยการอยู่ในสถานที่ที่คับแคบ มีการเต้นรำ หรือการโอบกอดที่ใกล้ชิดกับเพื่อนต่างเพศ อาจจะมีการสัมผัสหรือการกระตุ้นทางเพศ อันจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้อป้องกันได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จารุรัตน์ เจียมประชานรากร (2537 : 135-139) ที่ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย พบว่า การเที่ยวสถานเริงรมย์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชายมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์ กล่าวคือ นักเรียนยิ่งเที่ยวสถานเริงรมย์มาก พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ก็มากขึ้น และพฤติกรรมการป้องกันตนเองก็จะลดลง และสอดคล้องกับการศึกษาของ จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539 : ก-ข) ที่ศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า การเที่ยวคลับ บาร์ หรือสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6. การใช้สิ่งเสพติด

การใช้สิ่งเสพติดมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 โดยพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยใช้สิ่งเสพติด เมื่อจำแนกตามประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่เคยใช้สิ่งเสพติดคิดเป็นร้อยละ 53.75 และไม่เคยใช้สิ่งเสพติดคิดเป็นร้อยละ 46.25 ในขณะที่กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์พบว่า ส่วนใหญ่ไม่เคยใช้สิ่งเสพติดคิดเป็นร้อยละ 65.22 และเคยใช้สิ่งเสพติดเพียงร้อยละ 34.78 สิ่งเสพติดที่นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงนิยมใช้ คือ ไวน์โดยใช้ 1-2 ครั้งต่อเดือน เบียร์ใช้ 1-2 ครั้งต่อเดือน และสุรา 1-2 ครั้งต่อเดือนเช่นกัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสิ่งเสพติดที่มีแอลกอฮอล์ที่จะส่งผลให้นักเรียนหญิงขาดสติ ขาดความยับยั้งชั่งใจ เกิดความคิดคะนอง และขาดการควบคุมตนเอง ซึ่งอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้อป้องกันได้ และนอกจากนี้ยังมีสิ่งเสพติดประเภทบุหรี่ กัญชา ยาบ้า ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่ตอบลองครั้งเดียว ส่วนสาเหตุของการใช้สิ่งเสพติดนั้นเมื่อพิจารณาแยกตามกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์และ

ไม่มีเพศสัมพันธ์จะแตกต่างกัน กลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์การใช้สิ่งเสพติดมาจากคู่อภิเษก ถูกมอมเมา ระบายความเครียด ถูกบังคับ และเลี้ยงสังสรรค์ตามลำดับ ส่วนใหญ่กลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่มีสาเหตุจาก เพื่อนชวน อายากล่อง เลี้ยงสังสรรค์ ถูกบังคับ และระบายความเครียดตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของกุลยา สุร่ายพรหม (2539 : 107-117) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ และสายอาชีพ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า การดื่มสุราของนักเรียนชาย และหญิงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อเอดส์ด้านการร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ การดื่มสุราทำให้ขาดสติ คึกคะนอง และพฤติกรรมด้านการป้องกันลดลง สอดคล้องกับการศึกษาของ จันทนัฐ ทองศิริ (2539 : 55-68) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ในอำเภอเมือง จังหวัดน่าน ที่พบว่า นักเรียนมีเพศสัมพันธ์หรือดื่มสุรา ร้อยละ 8.7 และสอดคล้องกับการศึกษาของ ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์ (2541 : 120-127) ที่ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า การดื่มสุรามีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

7. ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม

ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6 โดยพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามอยู่ในระดับดี และเมื่อพิจารณาแยกตามกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์และไม่มีเพศสัมพันธ์พบว่า กลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่มีทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามอยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่มีระดับทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามอยู่ในระดับดี การคบเพื่อนต่างเพศ การมีนัดและอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้ามของนักเรียนหญิงที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่จะไม่เข้าไปในห้องนอนของเพื่อนต่างเพศ ไม่เปิดโอกาสให้เพื่อนต่างเพศถูกเนื้อต้องตัว หรือนัดเที่ยวตามลำพังกับเพื่อนต่างเพศ และอยู่กับเพื่อนต่างเพศในที่ลับตาคนอื่น และไม่เปิดโอกาสให้เพื่อนต่างเพศล่วงเกิน และมีทักษะการปฏิเสธ โดยมีการระวังตัว และบอปปึงเมื่อเพื่อนต่างเพศถือโอกาสถูกเนื้อต้องตัว และปกป้องไม่ให้เพื่อนต่างเพศมาสัมผัสร่างกาย การเลือกคบเพื่อนต่างเพศ การระวังตัว และทักษะการปฏิเสธเหล่านี้ จะเป็นการไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนหญิงได้อยู่กับเพื่อนต่างเพศตามลำพัง หรือถูกรุกเร้า หรือกระตุ้นทางเพศ อันจะเป็นเหตุให้มีการสัมผัสหรือถูกเนื้อต้องตัวกัน หรืออยู่ในบรรยากาศที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ อันจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ได้ป้องกันได้ ส่วนนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่มีระดับทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้ามอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากนักเรียนอาชีวศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กำลังมีคู่รัก ซึ่งบางครั้งการมีนัดและอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้ามก็มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส

มากขึ้น เนื่องจากการมีนัดระหว่างชายหญิงทำให้มีโอกาสคบหาใกล้ชิดสนิทสนมกันมากยิ่งขึ้น และถ้ายิ่งนัดเกี่ยวกับเพศตรงข้ามในสถานที่ต่างๆ ที่เอื้ออำนวย เช่น ที่เปลี่ยวและรโหฐาน สถานที่ไกลเกินไปจนต้อง พักแรม การไปเที่ยวตามลำพัง สถานที่เดินรำร้อนแรงอันอาจจะมีสัมผัสเนื้อตัวกัน หรือเคลิบเคลิ้มกับบรรยากาศที่เร้าความรู้สึกทางเพศ ประกอบกับกลุ่มตัวอย่างยังอยู่ในช่วงวัยรุ่นที่มีแรงขับทางเพศมาก เมื่อมีโอกาสอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้ามในสถานที่เอื้ออำนวยให้มีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์ สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี นະวิโรจน์ (2524 : 161) ที่กล่าวว่า การที่วัยรุ่นหญิงเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามถูกเนื้อต้องตัวและมีการเล้าโลมได้จะเป็นขั้นแรกที่น่าไปสู่การได้เสียกันในที่สุด สอดคล้องกับการศึกษาของ นาฏสุนทร อุเงิน (2543 : 87-102) ที่ศึกษาเจตคติในการคบเพื่อนต่างเพศของวัยรุ่นในจังหวัดพะเยา โดยพบว่า นักเรียนมีเจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศตามลักษณะผิดขนบธรรมเนียมประเพณี และลักษณะที่มีอิสระเสรีในการคบเพื่อน ต่างก็จะมีการปฏิบัติในการคบเพื่อนต่างเพศตามกลุ่มที่อ้างอิงตามแนวทางของแต่ละเจตนา ซึ่งเป็นไปตามการรับรู้และการปลูกฝังรากฐานของแนวคิดความรู้สึกของนักเรียนวัยรุ่นกับการคบเพื่อนต่างเพศ

8. ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 7 โดยพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามประสบการณ์การเคยมีเพศสัมพันธ์และไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้วพบว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลางทั้งคู่ เมื่อพิจารณาสถานภาพสมรสของบิดามารดา ส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 68.41 บิดามารดาแยกกันอยู่ร้อยละ 11.44 และบิดามารดาหย่าร้างกัน 7.46 จากการที่ส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ด้วยกันและมีความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเป็นผลมาจากปัจจัยภายนอกและภายในครอบครัว ดังที่ บุญยา ใจสว่าง (2543 : 16-19) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยภายนอกครอบครัวมาจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งจะมีผลกระทบถึงโครงสร้างของครอบครัว เช่น อำนาจการปกครองระหว่างพ่อ แม่ ลูก ลดลง แต่ละฝ่ายมีอิสระมากขึ้น ความสนใจในการประกอบกิจกรรมต่างกัน ทำให้การรวมตัวทางครอบครัวลดลง และปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ทำให้สมาชิกในครอบครัวต้องทำงานนอกบ้านมากขึ้น เพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว หรือช่วยเพิ่มรายได้ หรือเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพการงาน ทำให้ความสำคัญของครอบครัวลดลง เอาใจใส่ครอบครัวลดลง เกิดผลให้เกิดความห่างเหินภายในครอบครัว ก่อให้เกิดความไม่เข้าใจกัน ส่งผลต่อการรวมตัวของครอบครัวน้อยลง และนอกจากนี้ปัจจัยทางขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สมาชิกต่างวัยได้รับอิทธิพลต่างวัฒนธรรมกัน อาจมีความคิดเห็นและการปฏิบัติที่แตกต่างกัน นำมาสู่การขัดแย้งในที่สุด และปัจจัยภายในครอบครัว เช่น บุคลิกภาพของพ่อแม่ ถ้าหากพ่อแม่มีบุคลิกภาพแตกต่างกันมาก

อาจจะทำให้เกิดความไม่เข้าใจ แยกแยะ ราวฉนวนในครอบครัวได้ การใช้เวลาสำหรับครอบครัว ถ้าสมาชิกมีเวลาให้กันและกันน้อย ขาดการดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่ลูก ก็อาจจะทำให้ลูกประพฤติไปในทางเสียหายได้ นอกจากนี้บรรยากาศภายในครอบครัว และพฤติกรรมของพ่อแม่ก็ล้วนที่จะส่งผลต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวทั้งสิ้น ผลจากการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ศรีพิพิตา จาริยวงศ์ (2539 : 84-130) ที่ศึกษาปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา โดยพบว่า กลุ่มที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวปานกลางหรือไม่ดีจะมีการแสดงออกในเรื่องเพศมากกว่ากลุ่มที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวดี สอดคล้องกับการศึกษาของ อัญมณี สมตัว (2544 : 74-76) ที่ศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการอบรมสั่งสอนลูกเรื่องทางเพศและการคบเพื่อนต่างเพศ ศึกษาเฉพาะครอบครัวของนักเรียนหญิงในโรงเรียนบางละมุง จังหวัดชลบุรี โดยพบว่าการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศสัมพันธภาพในครอบครัว และการมีเวลาให้ลูกน้อย มีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจ และการปฏิบัติตนเรื่องทางเพศ

9. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 8 โดยพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับดี และเมื่อจำแนกออกเป็นกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์และกลุ่มที่ไม่มีเพศสัมพันธ์แล้วพบว่า ความสัมพันธ์กับเพื่อนอยู่ในระดับดีทั้งคู่ โดยกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนในระดับดีเพียงร้อยละ 70.00 ในขณะที่กลุ่มที่ไม่มีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนในระดับดีถึงร้อยละ 89.13 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแห่งการปรับตัว เป็นวัยที่มีความเครียดทางอารมณ์ มีการตัดสินใจรวดเร็วและรุนแรง กระตือรือร้น ต้องการความเป็นอิสระสูงสังคมภายนอกด้วยการคบเพื่อน ซึ่งสุชา จันทรโสม (2539 : 118) กล่าวว่า การคบเพื่อนของวัยรุ่นมีความสำคัญและมีความหมายต่อวัยรุ่นมาก วัยรุ่นจะรู้สึกว่าเป็นเพื่อนที่มีความจำเป็นและจะขาดเสียไม่ได้ ในการประกอบกิจกรรมอะไรก็ตาม และสุพัตรา สุภาพ (2526 : 71) ยังกล่าวไว้ว่า เพื่อนมีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิด และการปฏิบัติตนของวัยรุ่น โดยวัยรุ่นพยายามที่จะยอมรับและคล้อยตามความคิดเห็น การกระทำทุกอย่างของเพื่อน เพื่อให้เพื่อนยอมรับ ซึ่งถ้ากลุ่มเพื่อนที่ดีที่จะเป็นกำลังใจ และชักจูงนักเรียนไปในทางที่ถูกต้องเหมาะสม หากกลุ่มเพื่อนมีการประพฤติตัวไม่เหมาะสม หรือมีทัศนคติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนว่าเป็นสิ่งที่ปกติ ชอบเที่ยวสถานเริงรมย์ หรืออ่านหนังสือลามกหรือดูภาพร่วมเพศ ก็อาจเป็นสิ่งที่ชักนำให้นักเรียนมีพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจุฑามาศ นุชนารถ (2531 : 76-80) ที่ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า การมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อนสนิท การอ่านหนังสือลามก

การดูภาพร่วมเพศ การดูเทปโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับการร่วมเพศ การเที่ยวสถานเริงรมย์ของเพื่อนสนิท มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับการศึกษาของจาร์วรัตน์ เจียมประชนารากร (2537 : 135-139) ที่ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย พบว่า จำนวนเพื่อนสนิทที่มีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับการศึกษาของ จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539 : 84-91) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย ในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดสุรินทร์ พบว่า การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์ การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก และการมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับการศึกษาของ ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2540 : 131 : 132) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีความคิดเห็นของเพื่อนเกี่ยวกับการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสที่ไม่ถูกต้อง มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเพิ่มมากขึ้น และลักษณะของกลุ่มเพื่อนที่เกี่ยวกับที่ไม่ถูกต้อง เช่น ชอบเที่ยวสถานเริงรมย์ ใช้สิ่งเสพติด มีแนวโน้มที่จะทำให้นักเรียนมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับ ปวีณา สายสูง (2541 : ง-จ) ที่ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน พบว่า อิทธิพลการชักจูงจากกลุ่มเพื่อนหรือคู่รักล้วนส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์หรือได้รับการชักนำให้มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนร้อยละ 19.90 และมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ร้อยละ 17.5 มีการวางแผนเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์ แต่การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์พบน้อย มีเจตคติที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย คือ การไม่ป้องกันขณะมีเพศสัมพันธ์ เพราะไว้วางใจคู่เพศสัมพันธ์ และคิดว่าไม่จำเป็น จากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง พบว่า มีหลายปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ไม่ว่าจะเป็น ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ การพักอาศัย การเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์ การใช้สิ่งเสพติด ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์ในครอบครัว และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ล้วนมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ทั้งสิ้นการที่จะส่งเสริมให้นักเรียนอาชีวศึกษามีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมนั้นมีหลายๆ ปัจจัยประกอบกัน ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนหญิง ควรมีการปลูกฝังและส่งเสริมให้รักษาค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์ ที่ถูกต้อง ค่านิยมการรักษาพรหมจรรย์ ค่านิยมการไม่สำส่อนทางเพศ แก่นักเรียนหญิง การรับรู้

เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่เป็นปัจจัยภายในตัวบุคคลที่จะยับยั้งไม่ให้นักเรียนหญิงมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนได้ ทักษะการปฏิเสธ การคบเพื่อนต่างเพศ การปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม การไม่ทดลองสารเสพติด หรือการเที่ยวสถานเริงรมย์ สิ่งเหล่านี้จะเป็นเกราะป้องกันไม่ให้นักเรียนหญิงเข้าสู่ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ได้

2. ผู้ปกครอง สถาบันครอบครัว เป็นสถาบันแรกในการขัดเกลาทางสังคม สัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว การดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด การปลูกฝังและถ่ายทอดค่านิยมทางเพศ ที่ถูกต้องให้กับวัยรุ่น การให้การยอมรับและการไม่บังคับควบคุมเด็กเกินไป นอกจากนี้การสื่อสารเรื่องเพศของพ่อแม่กับลูกวัยรุ่นก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดค่านิยม เจตคติ และการปฏิบัติทางเพศที่เหมาะสมกับลูกวัยรุ่น

3. สถานศึกษา ควรมีการกำหนดยุทธศาสตร์การป้องกันโดยการให้ความรู้เรื่องเพศและเพศสัมพันธ์ตั้งแต่วัยรุ่นตอนต้น โดยเน้นเรื่องของสุขภาพอนามัยทางเพศเกี่ยวกับตัวนักเรียนที่สอดคล้องกับวัย ปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศ และการสร้างความตระหนักในตนเองให้รู้จักคิด รู้จักเชื่อมโยงสิ่งที่เกิดขึ้นใกล้ตัวมาเป็นกรณีศึกษา การเสริมสร้างทักษะชีวิต ทักษะการคบเพื่อนต่างเพศ ทักษะการปฏิเสธ เพื่อให้นักเรียนรู้จักคิดและสามารถแก้ปัญหาได้อย่างมีเหตุผล

4. สื่อมวลชน ควรมีการสนับสนุนให้สื่อมวลชนมีการเผยแพร่เรื่องเพศอย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีไทย โดยสื่อที่จะนำเสนอควรจะให้เหมาะสมกับวัยและการรับรู้ของวัยรุ่น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาแบบแผนในการคบเพื่อนต่างเพศหรือคู่รัก ก่อนนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ด้วยวิธีวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อข้อมูลระดับลึก เพื่อประโยชน์ต่อการป้องกันและการแก้ปัญหาพฤติกรรมการณ์การมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาต่อไป

2. ควรมีการศึกษาในเรื่องของการจัดโปรแกรมการสอนเรื่องเพศและเพศศึกษา หรือการฝึกทักษะชีวิต เพื่อใช้ป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน เป็นแนวทางในการเรียนการสอนเรื่องเพศศึกษา และเป็นแนวทางในการปฏิบัติของนักเรียนต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลลา แสงศรีทอง. (2526). *สภาวะการณ์ของคนชราในครอบครัวไทย : กรณีศึกษากลุ่มคนชราในสถานสงเคราะห์บางแค*. วิทยานิพนธ์ สด.ม กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- กรมการศึกษานอกโรงเรียน. กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). *คู่มือการจัดกิจกรรมทักษะชีวิตเพื่อป้องกันสารเสพติดสำหรับกลุ่มเป้าหมายการศึกษานอกโรงเรียน*. กรุงเทพฯ : กระทรวงฯ.
- กรมอาชีวศึกษา. (2545). *จำนวนนักเรียนในโรงเรียนสังกัดกรมอาชีวศึกษา จำแนกรายชั้นเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545*. (ออนไลน์). กรุงเทพฯ : กองแผนงาน กรมฯ.
- ก่อ สวัสดิพานิช. (2519). *วัยรุ่นกับค่านิยมและระบบศีลธรรม*. กรุงเทพฯ : กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- กองวิชาการ สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร. (2544). *รายงานสถิติการศึกษาปี 2543 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กาญจนา ปฏิยุทธ์. (2541). *ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและอำนาจแห่งตนในการควบคุมทางสุขภาพที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดนครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์ สด.ม. (สังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- กุลยา สุนทรายพรหม. (2528). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ และสายอาชีพในเขตอำเภอเมืองจังหวัดอุดรธานี*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาการระบาด). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- กุลวรรณ วิทยาวงศ์รุจิ. (2526). *ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวและการปรับตัว*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์. (2541). *พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดอุดรธานี*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2529). *ค่านิยมเพื่อชีวิตและสังคม*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
คุรุสภา ลาดพร้าว.
- จรรยา ดวงแก้ว. (2539). *ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับ
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จันทนัฐ ทองศิริ. (2539). *พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดน่าน*.
วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์เพ็ญ ชูประภารรรถ. (2543). *สุขภาพคนไทยปี พ.ศ. 2543 : สถานะสุขภาพคนไทย*.
กรุงเทพฯ : หมอชาวบ้าน.
- จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์. (2543). *เพศศึกษา*. กรุงเทพฯ : โสภณการพิมพ์.
- จารุรัตน์ เจียมประชาชนกร. (2537). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์
ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ประชากรศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จุฑามาศ นุชนารถ. (2531). *การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ ในจังหวัดกาญจนบุรี*. วิทยานิพนธ์ วท.ม.
(การเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จุฬารัตน์ ห้าวหาญ. (2539). *พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมี
เพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย ในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์*. วิทยานิพนธ์
วท.ม. (การเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ณวิวรรณ สุขพันธ์โพธาราม. (2527). *พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทครู*. กรุงเทพฯ : มินตรา.
- ชวนชม สกนธวัฒน์ และคณะ. (2529). "การศึกษา ความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติเกี่ยวกับ
การเจริญพันธุ์และการคุมกำเนิดในวัยรุ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนอาชีวศึกษา
ในจังหวัดขอนแก่น," *วารสารอนามัย*. (2529) : 20-25.
- ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี นະวิโรจน์. (2524). *เพศศึกษาแผนใหม่*.
กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ชูลีพร อินทรไพบูลย์. (2536). *ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมในเรื่องเพศของนักเรียนวัยรุ่นในเขต
กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2541). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ณัฐวดี วิจิตรธรรม. (2539). *ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี. (2540). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาขารณสุขศาสตร์ วิชาเอกสุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- เต็มศิริ บุญยสิงห์. (2526). "วัยรุ่นและการปรับตัว," ใน *เพศศึกษา : สมาคมวางแผนครอบครัวแห่งประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : วิบูลย์กิจ.
- "ท้มใจผสมน้ำปลา ยาทำแท้งวัยรุ่น สูดล้า", (2544, 20 ธันวาคม). *ไทยรัฐ*. หน้า 1, 5.
- ธีระ ทองสง, จตุพล ศรีสมบุรณ์ และอภิชาติ โอพารัตนชัย. (2539). *นรีเวชวิทยา (ฉบับสอบบอร์ด)* เรียบเรียงครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : พี.บี. ฟอเรน บুকส์ เซ็นเตอร์.
- นงลักษณ์ เอมประเสริฐ และวันทนี วาสิกะสิน. (2540). "เพศศึกษากับสถาบันทางสังคมที่เกี่ยวข้อง," ใน *ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นภาพร มัชฌมางกูร. (2539). *เอกสารคำสอนวิชาเพศศึกษา*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสุขศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นาฏสุคนธ์ อยู่เงิน. (2543). *เจตนาในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนวัยรุ่นในจังหวัดพะเยา*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิมิตร มั่งมีทรัพย์. (2542). *ความสัมพันธ์ระหว่างเพศและเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่น*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ นิยม บุญมี. (2530). *ครอบครัวสัมพันธ์*. มหาสารคาม : คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- นิตารัตน์ ทองอุปการ. (2538). *ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวและทัศนคติต่อเรื่องเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ วารสารศาสตร์ และสื่อมวลชน. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุษยา ใจสว่าง. (2533, มีนาคม-เมษายน). "ครอบครัว : เหตุใดจึงล่มสลาย," *ประชาสงเคราะห์*. 43(2) : 16-19.

- ประพิมพ์พร อันพาพรหม. (2543). *การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ และสวีน สุวรรณ. (2532). *พฤติกรรมศาสตร์ พฤติกรรม สุขภาพและสุขศึกษา*. กรุงเทพฯ : เจ้าพระยาการพิมพ์.
- ประสาธ อิศรปรีชา. (2532). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : ศึกษิตสยาม.
- ปราโมทย์ ประสาทกุล และคณะ. (2530). "พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศก่อนการแต่งงานในเขตเมืองและชนบท," ใน *การประชุมวิชาการประชากรศาสตร์แห่งชาติ 2530*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปวีณา สายสูง. (2541). *พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- พนม เกตุมาน. (2535). *สุขใจกับลูกวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : แปลนพับลิชชิง.
- พนัส หันนาคินทร์. (2533). *การสอนค่านิยมและจริยธรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : พิมพ์เนศ.
- พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า. (2528). *การยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักศึกษา มหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2538). *จิตวิทยาครอบครัว*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณพีไล ศรีอาภรณ์. (2537). *การพยาบาลครอบครัววิกฤต : การตั้งครมภ์ในวัยรุ่น*. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พวงพรรณ จันทรตรี. (2539). *ค่านิยมเรื่องการรักษาพรหมจารีของสตรีโสดที่ศึกษาอยู่ในศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนในชุมชนหนึ่งของภาคกลาง*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิจัยประชากรและสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : เจริญผล.
- พัชริน ดำรงกิตติกุล และคณะ. (2535). "พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ในกลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในจังหวัดเชียงใหม่," ใน *รวมผลงานวิจัยเกี่ยวกับโรคเอดส์ พ.ศ. 2531-2537*. บรรณาธิการ โดย วิพุธ พูลเจริญและคณะ. หน้า 158. กรุงเทพฯ : กองโรคเอดส์ กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข.

- พัชรี เทวะปรมาภรณ์. (2538). *ความรู้และความตระหนักเกี่ยวกับโรคเอดส์ของวัยรุ่น*.
 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พูลศักดิ์ ประมงค์. (2536, กรกฎาคม-สิงหาคม). "ค่านิยมทางเพศที่ควรปลูกฝัง,"
กรมประชาสัมพันธ์ 36(4) : 8-12.
- เพ็ญแข ประจันปัจฉานิก และอ้อมเดือน สดมณี. (2529). *รายงานการวิจัยค่านิยมของชาว
 ชนบทไทย : เปรียบเทียบค่านิยมทางวัตถุกับค่านิยมทางระเบียบประเพณี*.
 กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ยุวลักษณ์ ขันอาสา. (2541). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของ
 นักเรียนหญิงในมัธยมศึกษาตอนปลาย และประกาศนียบัตรวิชาชีพ เขต
 กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร์). กรุงเทพฯ :
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- โยธิน คันสนยุท และคณะ. (2533). *จิตวิทยา*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- รัตนา พุ่มสวรรค์. (2544). *ค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบัน
 เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง*. ปรินญาณิพนธ์ คศ.ม. (สุศึกษา).
 กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5.
 กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วันทนี วาสิกะสิน. (2527). *ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์*.
 กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์-มีนาคม). "คำเฉลี่ยเกี่ยวกับการแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆ
 ที่บางครั้งก็พลาดได้," *ข่าวสารการวิจัยการศึกษา*. 18 (3) : 9.
- วิทยา นาควัชระ. (2531). "การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยรุ่น," ใน *เอกสารประกอบการสอนชุด
 พัฒนาการเด็กและการเลี้ยงดู*. หน่วยที่ 1-7. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : ประชาชน.
- _____. (2544). *ตอบปัญหาการเลี้ยงลูกและวัยรุ่น*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ :
 อมรินทร์พรินติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- วิศิษฐ์ วังวิญญู. (2518). *วัยรุ่นกับปัญหาทางเพศ*. กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย.
- ศรันย์ เพียรวิชา. (2542). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของ
 นักเรียนมัธยมปลาย (ม.5) จังหวัดแม่ฮ่องสอน*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ :
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีพัทธา จาริวงศ์. (2539). *ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนที่
 ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ :
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

- ต้นสนีย์ นิจนานิช, พัทรี มะรุมติ และสิทธิชัย โภคาทรัพย์. (2542). "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดกาฬสินธุ์," ใน *รวมผลงานวิจัยเกี่ยวกับโรคเอดส์ พ.ศ. 2531—2537*. บรรณาธิการโดย วิพุธ พูลเจริญและคณะ. หน้า 464. กรุงเทพฯ : กองโรคเอดส์ กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข.
- ศุภจรี วชิรวัฒน์. (2533). *ความรู้ทัศนคติ ประสพการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศ และโรคเอดส์ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ สส.ม. (วิจัยประชากรและสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ถ่ายเอกสาร.
- สภาประชากร. (2524). *การทำแท้งในประเทศไทย : วรรณกรรมปริทัศน์*. กรุงเทพฯ : โพลล์พับลิชชิง.
- สมบัติ มหารศ. (2520). *การสอนค่านิยม*. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
- สมาคมคหเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย. (2518). *ครอบครัวสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ : วิบูลย์กิจ.
- สร้อยวลัย สุขดา. (2543). *การศึกษาค่านิยมทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สรีดา วรรณวงศ์. (2528). *การตั้งครรรภ์ในวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาการระบาด). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- สันหัต เสริมศรี และสืบพงษ์ ไชยพรรค. (2530, พฤศจิกายน). "ความสัมพันธ์ทางเพศของวัยรุ่นในเขตเมืองส่วนภูมิภาค," ใน *การประชุมวิชาการประชากรศาสตร์แห่งชาติ 2530*. หน้า 301-313.
- สำนักงานคณะผู้เชี่ยวชาญด้านประชากร. (2539). *รายงานการสำรวจ ติดตาม ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับโรคเอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของกลุ่มประชากรเป้าหมายในกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ : สุทธิญาณการพิมพ์.
- สุกานดา สุวณิชชาติ และคณะ. (2530). "การศึกษาปัญหาทางเพศศึกษาในนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร," *วารสารอนามัยครอบครัว* 10 : 26-32.
- สุชา จันท์เอม. (2527). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2539). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา.
- _____. (2542). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร (2531). *เพศศึกษา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. (2539). *การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย เอส พี เอส เอส*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สุริดา ฉายาลักษณ์. (2531). *การศึกษาสาเหตุและปัญหาของการเป็นมารดาวัยรุ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ป่วยสูติกรรม โรงพยาบาลราชวิถี*. วิทยานิพนธ์ สด.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุริรา นัยจันทร์. (2530). *การศึกษาบทบาทของครอบครัวในการดูแลครอบครัวผู้สูงอายุ : ศึกษาเฉพาะกรณีครอบครัวผู้ใช้บริการทางสังคมผู้สูงอายุ दिनแดง และครอบครัวสมาชิก ชมรมผู้สูงอายุโรงพยาบาลสงฆ์*. วิทยานิพนธ์ สส.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุนทรี โคมิน และสนิท สมักรการ. (2522). *ค่านิยมและระบบค่านิยมไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักวิจัยสถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุพัตรา สุภาพ. (2536). *สังคมและวัฒนธรรมไทย ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สมนา ชมพูทวีป และคณะ. (2530). "การศึกษาความรู้ ทักษะ ประสิทธิภาพทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร," ใน *รายงานการวิจัย*. หน้า 31-36.
- สุรัช อินทรประเสริฐ. (2534). "การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น," ใน *สูติศาสตร์รามาธิบดี*. พิมพ์ครั้งที่ 3. บรรณาธิการโดย กำแหง จารุจินดา และคณะ. หน้า 513. กรุงเทพฯ : ปิ่นปัก.
- สุรศักดิ์ ไควสุภัทร์ และคณะ. (2535). "พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับโรคเอดส์ ในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษา ของวิทยาลัยแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ : สิงหาคม 2534," ใน *รวมผลงานวิจัยเกี่ยวกับโรคเอดส์ พ.ศ. 2531 – 2537*. บรรณาธิการโดย วิพุธ พูลเจริญ และคณะ. หน้า 179. กรุงเทพฯ : กองโรคเอดส์ กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข.
- สุรศักดิ์ เอื้อมเก็บ. (2541). *ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วย ของนักศึกษามหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ สุัทนา อารีพรรค และเอนก อารีพรรค. (2538). *สมรรถภาพทางเพศและความบกพร่องทางเพศ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล กานันท์. (2543). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์ : แนวทางสู่การปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสฐียรพงษ์ วรรณปก. (2524). *การปลูกฝังค่านิยม*. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์.
- อมร เกิดสว่าง และคณะ. (2523). "ผู้ป่วยเนื่องจากการลักลอบทำแท้งที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาลศิริราช," ใน *ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการลักลอบทำแท้งในประเทศไทย*. บรรณาธิการ โดย สุพร เกิดสว่าง. หน้า 116-124. กรุงเทพฯ : ชีระการพิมพ์.

อัญชลี คติอนุรักษ์. (2535). *พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักศึกษาชาย วิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิจัยประชากรและสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

อัญมณี สมตัว. (2544). *การศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการอบรม สักสอนลูกเรื่องทางเพศ และการคบเพื่อนต่างเพศ : ศึกษาเฉพาะครอบครัวของ นักเรียนหญิงในโรงเรียนบางละมุง จังหวัดชลบุรี*. สารนิพนธ์ สส.ม. สมุทรปราการ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. ถ่ายเอกสาร.

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และสุวรรณ วรวรรณ (2530). *คู่มือการสอนเรื่องครอบครัวศึกษา*. กรุงเทพฯ : หจก.สไตส์.

อุมาภรณ์ ภัทรวาณิชย์. (2538). *ปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เสี่ยง ของวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

Bloom, Benjamine S. (1975). *Taxonomy of Education Objective, Hand book Cognitive Domain*. New York : David McKey Company Inc.

Dyer, Everett D. (1983). *Courtship Marriage, and Family : American Style*. Illinois : The Dorsey Press, Inc.

Hoffman, Lois, et al. (1988). *Development Psychology Today*. 5th New York : Random House, Inc.

Hopper, E.A. (1994, April). "Aid Knowledge, attitude students," *Morrison Health Education for Quantitum*. 21(1) : 117-124.

Horlock, E.B. (1974). *Adolescent Development*. New York : McGraw-Hall Kogakala Company.

Kaplan, Alexandra G. & Mary, Anne Sydney. (1980). *Psychology and Sex Roles an Androgynous Perspective*. Boston : Little. Brown and Company.

Klanger, B., Tyden, T. and Ruusavaara, L. (1993, September). "Sexual behavior among adolescents in Upsala, Swenden," in *Journal Adolescents Health*. 14 : 468-474.

Levey, S.R, et al. (1995, May). "Correlates of HIV Risk among Young Adolescents in a Large Metropolitan Midwestern Epcenter," in *Journal of School Health*. 65 : 28-32.

Reiss, F.P. (1993). *The Adolescent Development Relationships and Culture*. 7th Boston : Allyn and Bacon.

- Roger, Dorothy. (1972). *The Psychology of Adolescence*. 2th New York : Meredith Corporation.
- Rosero, Bixby L. (1991). "Premarital Sex in Costa Rica," *International Family Planning Perspectives and Digest*. 17(1) : 25-29.
- Sasse, Connie R. (1994). *Families Today Pcoma : Glencee Division of Macmillan*. New York : Mac Graw-Hill School Publishing.
- Shafer, M.A. & Boyer, C.B. (1991, November). "Psychosocial and behavioral Factors Associated with Risk of Sexually Transmitted Disease Including Human Immounodeficiency Virus Infections, Among Urban High School Student," *Journal of Pediatrics*. 199(5) : 823-833.
- Sicard, J.M, et al. (1992, March). "The Evaluation of Sexual Behavior and Knowledge of AIDS in the School of Burkime Faso : A Knowledge Attitude and Practice," in *Am-Social Medicine Journal*. 72(285) : 63-72.
- Sneddom, I & Klemer, J. (1992, August). "Sexual behavior and attitudes of university students in Northern Ireland," in *Arch Sex Behav*. 21 : 295-312.
- Steinberg, Laurence. (1993). *Adolescence*. 3th. New York : McGraw-Hill, Inc.
- Thornton, Arland & Comburn, Donald. (1987, August). "The Influence of family on Premarital Sexual Attitudes and Behavior," *Demography*. 24(3) : 323-340.
- Wiley, D.C, et al. (1997). "Using the youth risk behavior survey to compare risk behaviors of Texas High School and College Students," in *Journal of School Health*. 67 : 45-49.
- Williams, V.O. (1992). "Beliefs and Opinions about condom use of Aferican-American adolescent males 18 to 22 years of age," in *Journal of Public Heath*. 112 : 2274.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. รศ.สพ.ญ.นภาพร มัชฌมางกูร	ภาควิชาสุขศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ทรงพล ต่อนี้	ภาควิชาสุขศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ดร.สุธีกาญจน์ ไชยลาภ	ภาควิชาการพยาบาลจิตเวชศาสตร์
วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์
สังกัดสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร
4. อาจารย์อุดมพร ยิ่งไพบูลย์สุข	ภาควิชาการพยาบาลสูติ-นรีเวชศาสตร์
วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์
สังกัดสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร
5. อาจารย์เอื้อมพร พลอยประดิษฐ์	อาจารย์ 2 ระดับ 7 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี
สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ทม 1012/ 7/13

วันที่ 2 ตุลาคม 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะพลศึกษา

เนื่องด้วย น.ส.หทัยรัตน์ กิจบำรุง นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พริ้มเพรา ผลเจริญสุข และ อาจารย์สุธีรา เมืองนาโพธิ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์นภาพร มัชฌมางกูร และ อาจารย์ทรงพล ต่อนี้ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ น.ส.หทัยรัตน์ กิจบำรุง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาพร มัชฌมางกูร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ทม 1012/ 7112

บัณฑิตวิทยาลัย

159

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

2 ตุลาคม 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย น.ส.หทัยรัตน์ กิจบำรุง นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พร้อมเพรา ผลเจริญสุข และ อาจารย์สุธีรา เมืองนาโพธิ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์สุธีการุณย์ ไชยผล และ อาจารย์อุดมพร ยิ่งไพญญ์สุข เป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบแบบสอบถามปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ น.ส.หทัยรัตน์ กิจบำรุง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731, 5618

โทรสาร. 02-258-4119

ที่ ทม 1012/ ๗112

บัณฑิตวิทยาลัย

160

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒ ตุลาคม 2545

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย น.ส.นัทธ์รัตน์ กิจบำรุง นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พริ้มเพรา ผลเจริญสุข และ อาจารย์สุธีรา เมื่อนาโพธิ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์เอี่ยมพร พลอยประสิทธิ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ น.ส.นัทธ์รัตน์ กิจบำรุง ซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพร หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731, 5618

โทรสาร. 02-258-4119

ที่ ทม 1012/ ๗๕๕๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒ / ตุลาคม 2545

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษานบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พริ้มเพรา ผลเจริญสุข และ อาจารย์สุธีรา เมืองนาโพธิ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขออนุญาตใช้สถานที่ และขอให้ให้นักเรียนหญิง ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 - 3 จำนวน 105 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือน ตุลาคม 2545

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตฯ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731, 5618

โทรสาร. 02-258-4119

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒๒ ตุลาคม 2545

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง นิสิตรระดับปริญญาโท วิชาเอกสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์พริ้มเพรา ผลเจริญสุข และ อาจารย์สุธีรา เมืองนาโพธิ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนหญิงระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 1-3 จำนวน 615 คน ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา วิทยาลัยพาณิชยการอินทราชัย วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว วิทยาลัยพาณิชยการบางนา วิทยาลัยพาณิชยการเชตุพน และวิทยาลัยพาณิชยการธนบุรี สังกัดกรมอาชีวศึกษา ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2545 - มกราคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และจะกรุณามีหนังสือแจ้งไปยังวิทยาลัยในสังกัดจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภภรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731, 5618

โทรสาร. 02-258-4119

ที่ ศธ 0911/ 4900

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

๒๔ พฤศจิกายน 2545

เรื่อง การขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อ้างถึง หนังสือบันทึกวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ ทม 1012/7609 ลงวันที่ 22 ตุลาคม 2545

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่า นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอก
สุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความประสงค์จะเก็บข้อมูลในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา
รวม 6 แห่ง เพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
อาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร" รายละเอียดทราบแล้ว นั้น

กรมอาชีวศึกษา พิจารณาแล้วอนุญาตให้ นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง ดำเนินการเก็บ
รวบรวมข้อมูลเพื่อทำวิทยานิพนธ์ ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 6 แห่ง ตามรายชื่อที่แนบได้

อนึ่ง แบบสอบถามที่กรมอาชีวศึกษาอนุญาตให้ใช้เก็บข้อมูล จะมีตราประทับและลายมือ
ชื่อกำกับที่มุมบนด้านขวาของทุกแผ่น เพื่อเป็นต้นแบบในการเก็บข้อมูลต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และกรุณาส่งผลงานการทำวิทยานิพนธ์ให้กรมอาชีวศึกษาทราบ
ในโอกาสต่อไปด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นางวราพรรณ น้อยสวน)

ศึกษานิเทศก์ 9 ทำหน้าที่

หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

หน่วยศึกษานิเทศก์

โทร. 0-2281-5555 ต่อ 1802

ที่ ศธ 0911/ 4901

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

14 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัย วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 50 ชุด

ด้วย นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร" มีความประสงค์จะขอเก็บข้อมูลจากนักเรียนหญิงระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 1-3 ในสถานศึกษาของท่าน

ในการนี้ กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลได้ สำหรับการตอบแบบสอบถามขอให้ตอบชุดที่มีตราประทับเท่านั้น และเมื่อดำเนินการเสร็จแล้วขอให้ส่งแบบสอบถามคืนบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นางวราพรรณ น้อยสุวรรณ)

ศึกษานิเทศก์ 9 ทำหน้าที่

หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

หน่วยศึกษานิเทศก์

โทร. 0-2281-5555 ต่อ 1802

ที่ ศธ 0911/ 4901

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

14 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง ขออนุญาตขอความเห็นชอบเพื่อการจัด

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัย วิทยาลัยพัฒนบริหารศาสตร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 62 ชุด

ด้วย นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง นิติระดับปริญญาโท วิชาเอกศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษานหญิงสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร" มีความประสงค์จะขอเก็บข้อมูลจากนักเรียนหญิงระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 1-3 ในสถานศึกษาของท่าน

ในการนี้ กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลได้ สำหรับการตอบแบบสอบถามขอให้ตอบชุดที่มีตราประทับเท่านั้น และเมื่อดำเนินการเสร็จแล้วขอให้ส่งแบบสอบถามคืนบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นางวราพรรณ น้อยสุวรรณ)

ศึกษานิเทศก์ 9 ทำหน้าที่

หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

หน่วยศึกษานิเทศก์

โทร. 0-2281-5555 ต่อ 1802

ที่ ศธ 0911/ 4901

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

14 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัย วิทยาลัย ปบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยว

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 39 ชุด

ด้วย นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง นิติระดับปริญญาโท วิชาเอกสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษานหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร" มีความประสงค์จะขอเก็บข้อมูลจากนักเรียนหญิงระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 1-3 ในสถานศึกษาของท่าน

ในการนี้ กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลได้ สำหรับการตอบแบบสอบถามขอให้ตอบชุดที่มีตราประทับเท่านั้น และเมื่อดำเนินการเสร็จแล้วขอให้ส่งแบบสอบถามคืนบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นางวราพรรณ น้อยสุวรรณ)

ศึกษานิเทศก์ 9 ทำหน้าที่

หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

หน่วยศึกษานิเทศก์

โทร. 0-2281-5555 ต่อ 1802

ที่ ศธ 0911/ 4901

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

14 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัย วิทยาลัย พณิชยการบางนา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 108 ชุด

ด้วย นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร" มีความประสงค์จะขอเก็บข้อมูลจากนักเรียนหญิงระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 1-3 ในสถานศึกษาของท่าน

ในการนี้ กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลได้ สำหรับการตอบแบบสอบถามขอให้ตอบชุดที่มีตราประทับเท่านั้น และเมื่อดำเนินการเสร็จแล้วขอให้ส่งแบบสอบถามคืนบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นางวราพรรณ น้อยสุวรรณ)

ศึกษานิเทศก์ 9 ทำหน้าที่

หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

หน่วยศึกษานิเทศก์

โทร. 0-2281-5555 ต่อ 1802

ที่ ศธ 0911/ 4901

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

14 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง ขออนุญาตเคราะห้เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัย วิทยาลัยพณิชยการ เจริญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 66 ชุด

ด้วย นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษานหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร" มีความประสงค์จะขอเก็บข้อมูลจากนักเรียนหญิงระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 1-3 ในสถานศึกษาของท่าน

ในการนี้ กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลได้ สำหรับการตอบแบบสอบถามขอให้ตอบชุดที่มีตราประทับเท่านั้น และเมื่อดำเนินการเสร็จแล้วขอให้ส่งแบบสอบถามคืนบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นางวราพรรณ น้อยสุวรรณ)

ศึกษานิเทศก์ 9 ทำหน้าที่

หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

หน่วยศึกษานิเทศก์

โทร. 0-2281-5555 ต่อ 1802

ที่ ศธ 0911/ 4901

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

14 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง ขออนุมัติโครงการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัย วิทยาลัยโพนพิสัยการชนบุรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน ๑๖ ชุด

ด้วย นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร" มีความประสงค์จะขอเก็บข้อมูลจากนักเรียนหญิงระดับ ปวช. ชั้นปีที่ 1-3 ในสถานศึกษาของท่าน

ในการนี้ กรมอาชีวศึกษาได้พิจารณาอนุญาตให้ นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง แจกแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลได้ สำหรับการตอบแบบสอบถามขอให้ตอบชุดที่มีตราประทับเท่านั้น และเมื่อดำเนินการเสร็จแล้วขอให้ส่งแบบสอบถามคืนบุคคลดังกล่าวด้วย จักขอบคุณมาก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นางวราพรรณ น้อยสุวรรณ)

ศึกษานิเทศก์ 9 ทำหน้าที่

หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา

หน่วยศึกษานิเทศก์

โทร. 0-2281-5555 ต่อ 1802

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

แบบสอบถาม

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง
สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต เอกสุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 10 ตอน เพื่อให้ผลการวิจัยมีคุณภาพที่เชื่อถือได้ ผู้วิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถาม โปรดตอบแบบสอบถามนี้ตามความเป็นจริง ข้อมูลจากการตอบของท่านจะถือเป็นความลับและไม่มีผลกระทบใดๆต่อตัวท่านทั้งสิ้น ผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ต้องการทราบถึงข้อมูลส่วนบุคคลของท่าน โปรดเติมข้อความลงใน
ช่องว่าง หรือ เครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับความเป็นจริง

1. ปัจจุบันท่านอายุ.....ปี (เป็นจำนวนเต็ม ถ้าเศษเกิน 6 เดือนให้นับเป็น 1 ปี)
2. ท่านกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ☐ ปวช. 1 ☐ ปวช. 2 ☐ ปวช. 3
3. ท่านได้รับค่าใช้จ่ายประมาณ.....บาท / เดือน
4. ค่าใช้จ่ายที่ได้รับมาจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 - ☐ บิดา - มารดา ☐ กู้เงินมาเรียน
 - ☐ ญาติ (โปรดระบุความสัมพันธ์)..... ☐ ทำงานหารายได้พิเศษ
 - ☐ เพื่อนชาย ☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
5. ค่าใช้จ่ายที่ท่านได้รับเพียงพอหรือไม่
 - ☐ เพียงพอในแต่ละเดือน ☐ เพียงพอและเหลือเก็บ
 - ☐ ไม่เพียงพอ แล้วท่านทำอย่างไร.....
6. สถานภาพสมรสของบิดา-มารดา
 - ☐ บิดา - มารดาอยู่ด้วยกัน ☐ บิดาเสียชีวิต
 - ☐ บิดา - มารดาแยกกันอยู่ ☐ มารดาเสียชีวิต
 - ☐ หย่า ☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
7. ท่านมีคู่รักหรือไม่
 - ☐ ไม่เคยมี ☐ เคยมีแต่เลิกกันแล้ว
 - ☐ กำลังมี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามค่านิยมเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ท่านเห็นว่าตรงกับความคิดและความรู้สึกเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของท่าน คำตอบของท่านไม่มีการตัดสินว่าถูกหรือผิด

ข้อความ	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. การไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนถือว่าเสียศักดิ์ศรี					
2. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานทำให้ได้เรียนรู้นิสัยที่แท้จริงของกันและกันได้					
3. การรักษาความบริสุทธิ์ของหญิงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ					
4. การเสียตัวของหญิงเป็นเรื่องที่เสียหาย					
5. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นการแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่					
6. การรักษานวลสงวนตัวของหญิงเป็นความคิดที่ล้าสมัย					
7. การมีเพศสัมพันธ์กับชายหลายคนทำให้มีโอกาสเลือกคู่ครองที่เหมาะสมได้					
8. การพูดคุยเรื่องเพศอย่างเปิดเผยของหญิงไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมไทย					
9. การมีเพศสัมพันธ์กับชายหลายคนแสดงว่าตนมีเสน่ห์ต่อเพศตรงข้าม					
10. การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานทำให้ตนเองและวงศ์ตระกูลเสื่อมเสียชื่อเสียง					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าตรงหรือใกล้เคียงกับการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของท่านมากที่สุด ในข้อความต่อไปนี้

ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. การมีเพศสัมพันธ์เพียงครั้งเดียวไม่เสี่ยงต่อการตั้งครรภ์					
2. การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันเพียงครั้งเดียวก็มีโอกาสติดเชื้อโรคเอดส์ได้					
3. การมีเพศสัมพันธ์กับคนรักเพียงครั้งเดียวไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์					
4. การมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุน้อย ๆ อาจทำให้เป็นมะเร็งปากมดลูกได้					
5. การมีเพศสัมพันธ์กับชายหลายคนอาจทำให้เป็นมะเร็งปากมดลูกได้					
6. การตั้งครรภ์มีผลเสียต่อการเรียน					
7. การตั้งครรภ์ในวัยเรียนทำให้ตนเองและครอบครัวเสียชื่อเสียง					
8. การทำแท้งอาจทำให้เสี่ยงต่อการเสียชีวิต					
9. ถ้าคู่สมรสทราบว่าท่านเคยมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่นมาก่อน อาจถูกดูหมิ่นหรือไม่ยอมรับ					
10. การใช้ถุงยางอนามัยเวลามีเพศสัมพันธ์เป็นการแสดงออกถึงการรับผิดชอบของฝ่ายชาย					
11. ยาเม็ดคุมกำเนิดฉุกเฉินป้องกันการตั้งครรภ์หลังการมีเพศสัมพันธ์ได้					
12. การถูกข่มขืนมีโอกาสดังครรภ์					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะการพักอาศัย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับลักษณะการพักอาศัยของท่านมากที่สุด
เพียงข้อเดียว

ปัจจุบันท่านพักอาศัยอยู่กับใคร

- ☐ บิดา - มารดา
- ☐ บ้านญาติ โปรดระบุความสัมพันธ์
- ☐ อยู่รวมกับเพื่อนหญิง
- ☐ อยู่รวมกับเพื่อนชาย
- ☐ คนเดียว

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการเข้าถึงแหล่งสถานเริงรมย์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าตรงหรือใกล้เคียงกับการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ของท่าน

1. ท่านเคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์หรือไม่

- ☐ ไม่เคย (ถ้าไม่เคย ไม่ต้องทำข้อ 2, 3 และ 4)
- ☐ เคย

2. สถานเริงรมย์ที่ท่านไปคือที่ใด และในระยะ 6 เดือนที่ผ่านมาท่านไปเที่ยวกี่ครั้ง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับ การไปเที่ยวของท่าน

ข้อความ	ครั้งเดียว	นาน ๆ ครั้ง (1-2 ครั้ง/เดือน)	บ่อยครั้ง (1-2 ครั้ง/สัปดาห์)	ทุกวัน
เซค				
ผับ				
บาร์				
ไนต์คลับ				
คาราโอเกะ				
อื่น ๆ ระบุ				

3. การเที่ยวสถานเริงรมย์ของท่านมาจากสาเหตุใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ คู่รักชวน
- ☐ เพื่อนชวน
- ☐ อยากลอง
- ☐ อยู่ใกล้ เดินทางสะดวก
- ☐ ค่าใช้จ่ายไม่แพง
- ☐ มีข้อเสนอสำหรับสุขภาพสตรี
- ☐ อื่นๆ โปรดระบุ

4. การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ของท่านส่วนใหญ่ไปกับใคร

- ☐ คู่รัก
- ☐ เพื่อนชาย
- ☐ เพื่อนหญิง
- ☐ คนเดียว
- ☐ ผู้ปกครอง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการใช้สิ่งเสพติด

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าตรงหรือใกล้เคียงกับการใช้สิ่งเสพติดของท่านมากที่สุด

1. ท่านเคยใช้สิ่งเสพติด เช่น บุหรี่ ยาบ้า ยาอี สารกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ หรือดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หรือไม่

- ☐ ไม่เคย (ถ้าไม่เคยไม่ต้องทำข้อ 2 และข้อ 3)
- ☐ เคย

2. สิ่งเสพติดที่ท่านใช้คืออะไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) และในระยะ 6 เดือนที่ผ่านมาท่านใช้สิ่งเสพติดกี่ครั้ง ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับกาปฏิบัติของท่าน

ข้อความ	ครั้งเดียว	นาน ๆ ครั้ง (1-2 ครั้ง/เดือน)	บ่อยครั้ง (1-2 ครั้ง/สัปดาห์)	ทุกวัน
บุหรี่				
ไวน์				
เบียร์				
สุรา				
กัญชา				
ยาอี				
ยาบ้า				
สารกระตุ้นอารมณ์เพศ				
อื่น ๆ				

3. การใช้สิ่งเสพติดของท่านมาจากสาเหตุใด

- ☐ ระบายความเครียด กลัดกลุ้มใจ
- ☐ อายากลอง
- ☐ ติดสารเสพติด
- ☐ คู่รักชวน
- ☐ เพื่อนชวน
- ☐ ถูกมอมเมา (ถูกหลอก)
- ☐ ถูกบังคับ
- ☐ อื่นๆ โปรดระบุ

อดทนอีกนิดนะจ๊ะ ใกล้เคียงจบแล้ว

ตอนที่ 7 แบบสอบถามทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าตรงตามการปฏิบัติของท่านในข้อความต่อไปนี้

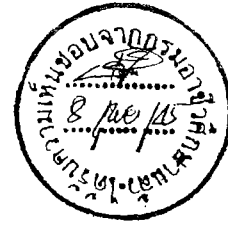
ข้อความ	ปฏิบัติ ประจำ	ปฏิบัติ ส่วน มาก	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ ส่วน น้อย	ไม่เคย ปฏิบัติ
1. ฉันเข้าไปในห้องนอนของเพื่อนต่างเพศ					
2. ฉันเปิดโอกาสให้เพื่อนต่างเพศถูกเนื้อต้องตัว					
3. ฉันนัดเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศตามลำพัง					
4. ฉันไปไหน ๆ ถึงคำมิดกับเพื่อนต่างเพศ					
5. ฉันหลีกเลี่ยงที่จะอยู่ตามลำพังกับเพื่อนต่างเพศในที่ลับตาคนอื่น					
6. ฉันไม่เที่ยวกับเพื่อนต่างเพศให้เกินเวลา					
7. ฉันไม่เปิดโอกาสให้เพื่อนต่างเพศล่วงเกิน					
8. ฉันปฏิเสธเมื่อเพื่อนต่างเพศชวนไปเที่ยวตามลำพัง					
9. ฉันบ้ายเบี่ยงเมื่อเพื่อนต่างเพศถือโอกาสถูกเนื้อต้องตัว					
10. ฉันปกป้องไม่ให้เพื่อนต่างเพศสัมผัสร่างกาย					
11. ฉันบอกกล่าวให้เพื่อนต่างเพศทราบว่าฉันไม่พอใจที่เพื่อนต่างเพศมาสัมผัสร่างกาย					
12. ฉันปฏิเสธเมื่อเพื่อนต่างเพศขอมีความสัมพันธ์ทางเพศกับฉัน					
13. ฉันเลิกคบหากับเพื่อนต่างเพศที่ขอมีความสัมพันธ์ทางเพศกับฉัน					
14. ฉันผลักดันหรือประวิงเวลาเพื่อให้เพื่อนต่างเพศเปลี่ยนความตั้งใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับฉัน					
15. ฉันขัดขืนเมื่อเพื่อนต่างเพศล่วงเกินฉันเกินขอบเขต					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าตรงกับความรู้สึกของท่านในข้อความต่อไปนี้

ข้อความ	ใช่	ไม่แน่ใจ	ไม่ใช่
1. ฉันมีประโยชน์ต่อครอบครัว			
2. ครอบครัวมักมีความเห็นขัดแย้งกับฉันเสมอ			
3. ฉันมักจะมีเรื่องให้วิตกกังวลเนื่องจากสมาชิกในครอบครัวเป็นสาเหตุ			
4. ฉันมีความสุขที่ได้เป็นสมาชิกของครอบครัว			
5. สมาชิกในครอบครัวเอาใจใส่ทุกข์ – สุข และให้กำลังใจฉันเสมอ			
6. คนในครอบครัวส่วนใหญ่รู้ว่าฉันชอบและต้องการอะไร			
7. วันหนึ่ง ๆ ฉันแทบไม่ได้พูดคุยกับคนในครอบครัวเลย			
8. คนในครอบครัวมักพูดให้ฉันน้อยใจเสมอ ๆ			
9. ฉันคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างฉันกับคนในครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ดี			
10. สมาชิกในครอบครัวของฉันมีความผูกพัน ห่วงใยซึ่งกันและกัน			
11. เมื่อมีปัญหาฉันสามารถปรึกษาสมาชิกในครอบครัวได้			
12. ฉันรับทราบปัญหาและมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในครอบครัว			
13. ครอบครัวมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการคบเพื่อนต่างเพศ หรือการมี คนรักของฉัน			
14. ฉันได้รับการสนับสนุนและคำแนะนำที่ดีจากบิดา – มารดาหรือ ผู้ปกครองทำให้มีโอกาสในการปรับตัวและแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้			

ตอนที่ 9 แบบสอบถามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านเห็นว่าตรงตามความคิดเห็นเกี่ยวกับการกระทำของท่านในข้อความต่อไปนี้

ข้อความ	ปฏิบัติ ประจำ	ปฏิบัติ ส่วน มาก	ปฏิบัติ บางครั้ง	ปฏิบัติ ส่วน น้อย	ไม่เคย ปฏิบัติ
1. กลุ่มเพื่อนของฉันมักจะชวนฉันดูหนังสื่อ หรือเล่น กีฬาเมื่อมีเวลาว่าง					
2. เมื่อมีงานเลี้ยงสังสรรค์ฉันและเพื่อน ๆ จะชวนกัน ดื่มสุราหรือของมึนเมา					
3. ฉันสูบบุหรี่เมื่อเพื่อนชวน เพราะกลัวเพื่อนว่า					
4. ฉันทดลองกินยาบ้าเมื่อเพื่อนชวน					
5. กลุ่มเพื่อนชวนกันไปเที่ยวสถานเริงรมย์ ฉันก็ไป ตามเพื่อน					
6. เมื่อเพื่อนชวนดูหนังสื่อโป๊ หรือสื่อที่เร้าอารมณ์ทาง เพศฉันจะดูด้วย					
7. เมื่อเพื่อนมีเพศสัมพันธ์กับแฟนแล้วมาเล่าให้ฉันฟัง ฉันจึงลองมีเพศสัมพันธ์บ้าง					
8. ฉันปฏิเสธเมื่อถูกเพื่อนชักชวนให้ทดลองในสิ่งที่ไม่ ถูกต้อง					

ตอนที่ 10 แบบสอบถามการมีเพศสัมพันธ์

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ต้องการทราบถึงสิ่งเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของท่าน คำตอบของท่านไม่มีข้อใดถูกหรือผิด โปรดเติมข้อความ หรือใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงที่ท่านปฏิบัติมากที่สุด และกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

การมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง การที่เพศชายสอดใส่อวัยวะเพศเข้าในช่องคลอดของฝ่ายหญิง

1. ท่านเคยมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

- ☐ ไม่เคย (ถ้าตอบไม่เคยให้นักเรียนส่งแบบสอบถามคืน)
- ☐ เคย (ถ้าตอบเคยกรุณาตอบข้อ 2)

2. ท่านมีการวางแผนเพื่อป้องกันการตั้งครรภ์หรือป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์หรือไม่

- ☐ ไม่มี เพราะอะไร
- ☐ มี เคยใช้วิธีใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- 1.....
- 2.....
- 3.....

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

ภาคผนวก ง

คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

แบบสอบถาม ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอาชีวศึกษาหญิง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์

· แบบสอบถามที่มีข้อความทางบวก ได้แก่ ข้อ 3 4 8 10

แบบสอบถามที่มีข้อความทางลบ ได้แก่ ข้อ 1 2 5 6 7 9

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

แบบสอบถามที่มีข้อความทางบวก ได้แก่ ข้อ 2 4 5 6 7 8 9 10 12

แบบสอบถามที่มีข้อความทางลบ ได้แก่ ข้อ 1 3 11

ตอนที่ 7 แบบสอบถามทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม

แบบสอบถามที่มีข้อความทางบวก ได้แก่ ข้อ 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

แบบสอบถามที่มีข้อความทางลบ ได้แก่ ข้อ 1 2 3 4

ตอนที่ 8 แบบสอบถามความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

แบบสอบถามที่มีข้อความทางบวก ได้แก่ ข้อ 1 4 5 6 9 10 11 12 13 14

แบบสอบถามที่มีข้อความทางลบ ได้แก่ ข้อ 2 3 7 8

ตอนที่ 9 แบบสอบถามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

แบบสอบถามที่มีข้อความทางบวก ได้แก่ ข้อ 1 8

แบบสอบถามที่มีข้อความทางลบ ได้แก่ ข้อ 2 3 4 5 6 7

ตาราง 18 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม คำนิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์
 การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม
 ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก				
	ค่านิยมต่อการ มีเพศสัมพันธ์ (10 ข้อ)	การรับรู้เกี่ยวกับ การมีเพศสัมพันธ์ (12 ข้อ)	ทักษะการปฏิบัติ ต่อเพศตรงข้าม (15 ข้อ)	ความสัมพันธ์ ภายในครอบครัว (14 ข้อ)	อิทธิพลของ กลุ่มเพื่อน (8 ข้อ)
1	.37	.49	.35	.54	.23
2	.45	.56	.45	.52	.68
3	.42	.29	.40	.47	.50
4	.40	.24	.32	.56	.46
5	.47	.26	.62	.73	.59
6	.38	.54	.49	.61	.63
7	.34	.35	.61	.47	.45
8	.20	.67	.60	.59	.41
9	.30	.23	.72	.66	
10	.26	.25	.71	.73	
11		.20	.50	.67	
12		.50	.64	.46	
13			.67	.36	
14			.70	.58	
15			.67		

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์
 การรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม ความสัมพันธ์
 ในครอบครัว และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ได้ค่าความเชื่อมั่นดังนี้

1. ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามค่านิยมต่อการมีเพศสัมพันธ์	เท่ากับ .683
2. ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์	เท่ากับ .735
3. ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามทักษะการปฏิบัติตัวต่อเพศตรงข้าม	เท่ากับ .892
4. ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามความสัมพันธ์ในครอบครัว	เท่ากับ .881
5. ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน	เท่ากับ .763

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวหทัยรัตน์ กิจบำรุง
วันเดือนปีเกิด	2 มิถุนายน พ.ศ. 2513
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	40/8 หมู่ 2 ถนนสายบางแวก คลองขวาง เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร 10160
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	พยาบาลวิชาชีพ 6 ว.
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ห้องผู้ป่วยหนักศัลยกรรม โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ สังกัดสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2532	มัธยมศึกษา โรงเรียนศรีสะเกษวิทยาลัย ศรีสะเกษ
พ.ศ. 2536	พยาบาลศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ สำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	กศ.ม. (สุขศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ